

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Andersen, H. C.

Titel | Title:

Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 15-16

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1854-1879

Fysiske størrelse | Physical extent:

33 bd.

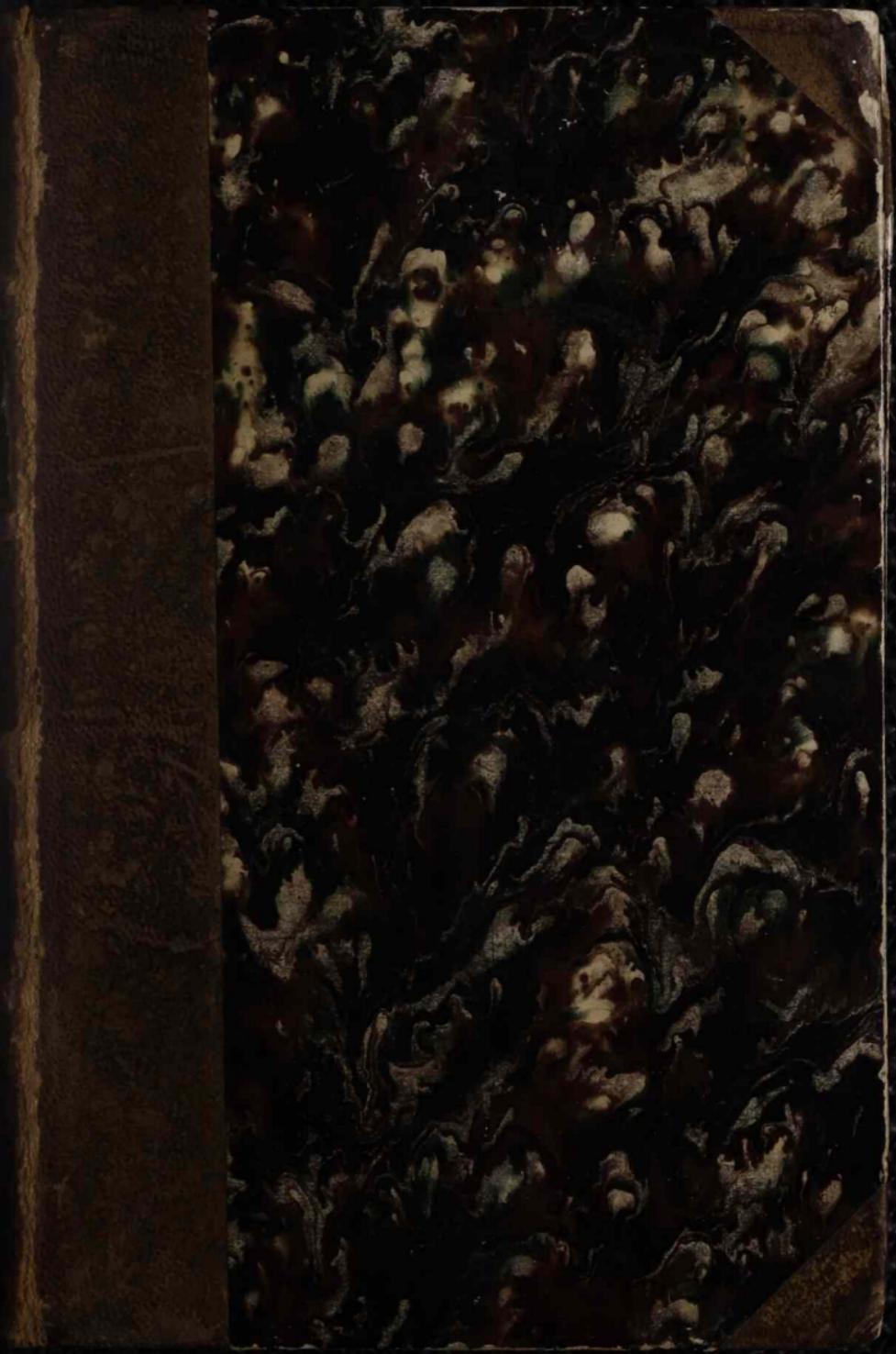
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,-69.

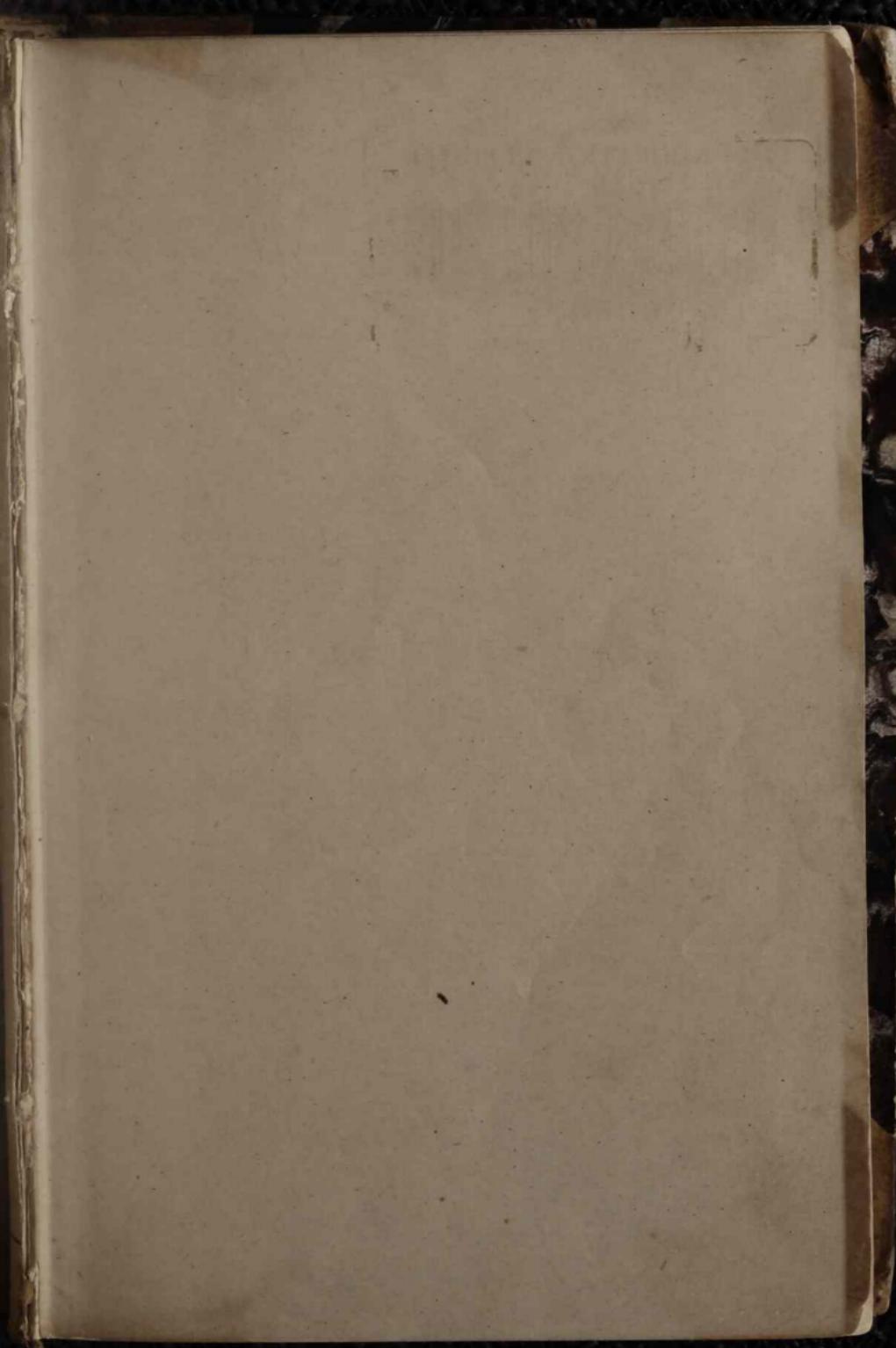
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

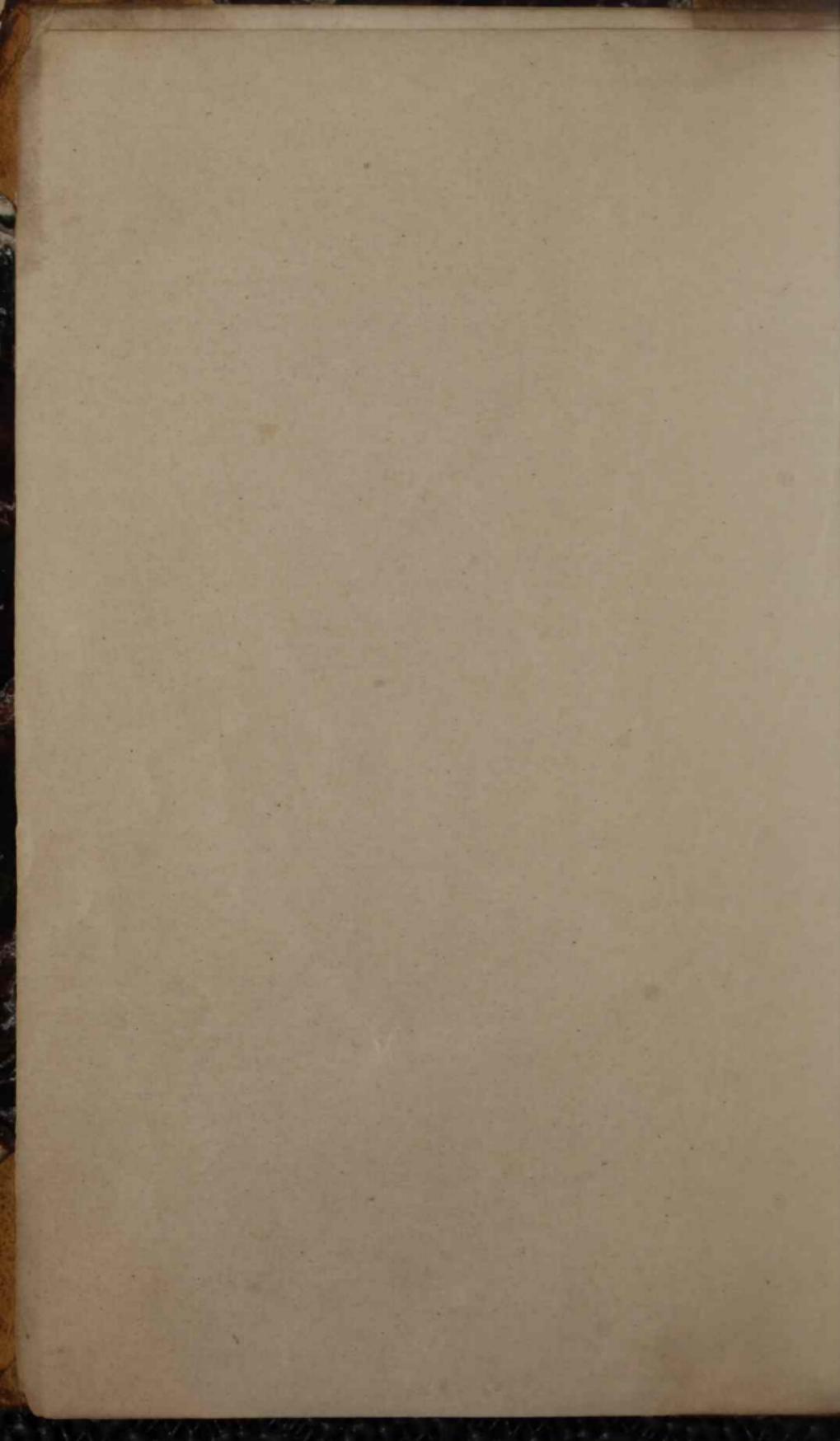

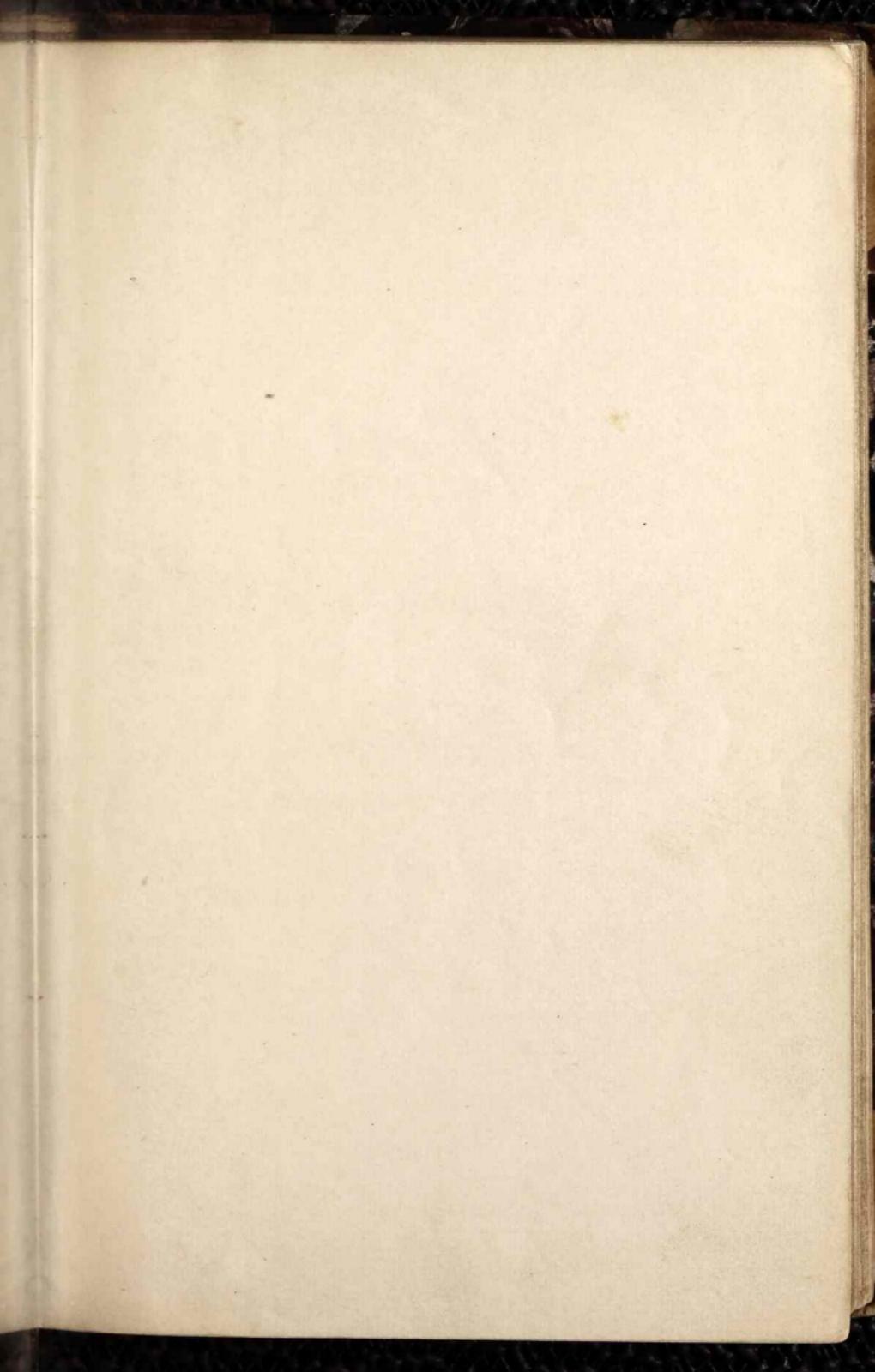
115208016113

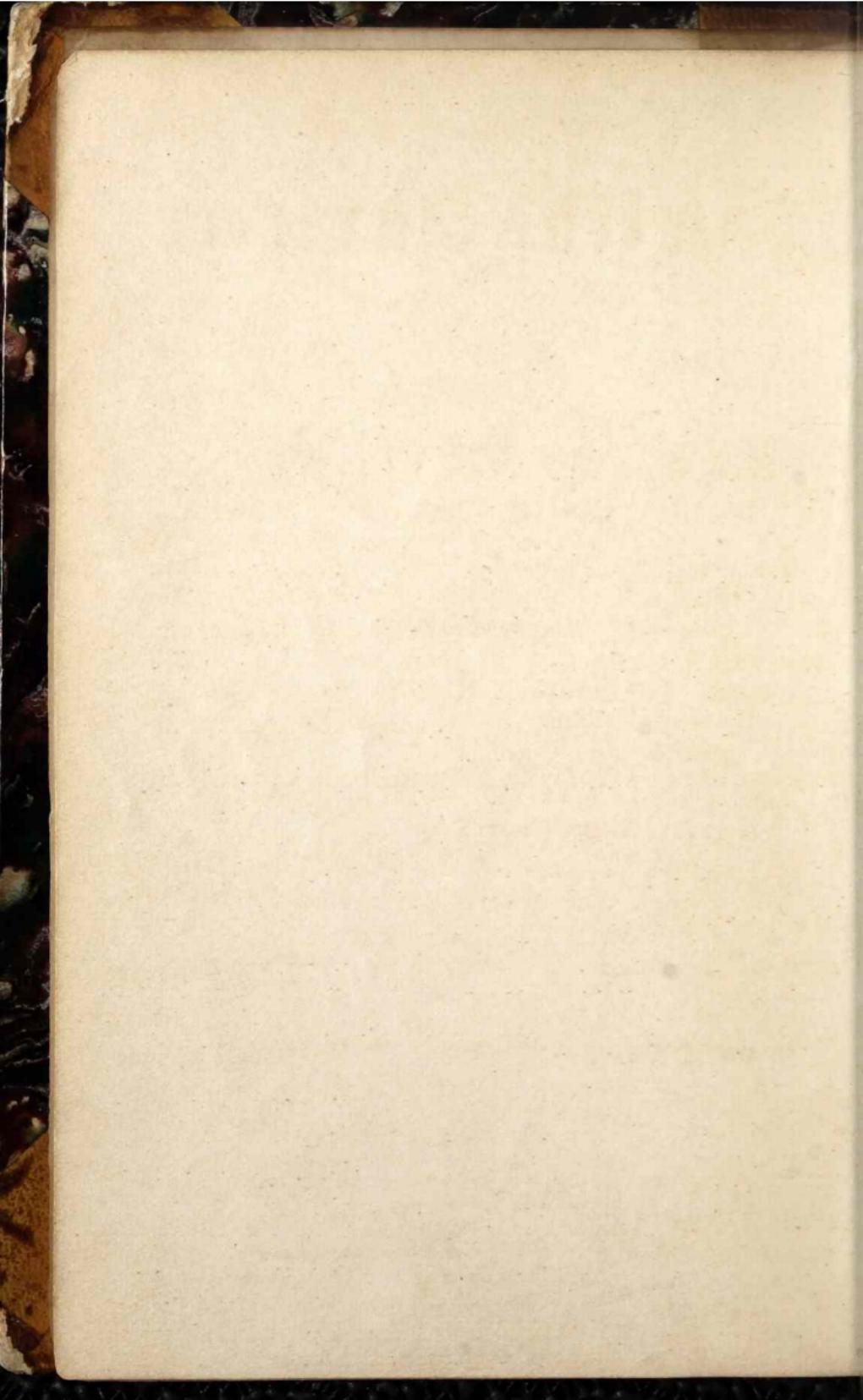
RCP/S

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Femtende Bind.

(Digte. Første Deel.)

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Femtende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

D i g t e

af

H. C. Andersen.

Forste Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.
Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Indhold.

	Side.
Poesien	1.
Recension	2.
Til min Moder	3.
Sjælen	4.
Det soende Barn	6.
Nytaarsnat	7.
Rimedjævelen	8.
Rabbi-Meyer	13.
Aftenlandskab	17.
Avis aux lectrices	18.
Tanker ved en ituslagen Sydepotte	19.
Hjertetyven	21.
Mai	24.
Sommerflugt og Hvile	27.
August	33.
Geston	37.
Aarets Born	38.
En Reisende	40.
Et Digt om Konerne	40.
Skovbal	42.

	Sitr.
Klinteforset paa Mœen	43.
Slaaentjernen	48.
Ros'en paa Kisten	49.
Kjærlighed	49.
Den fremmede Fugl	50.
Fædrelandet	54.
Moderen med Barnet	55.
Nosters Skjermbrædt	56.
Nogle Viser	59.
Barnet ved Kirken	66.
„En Gubdoms Tanke er Du, Poesi“	68.
Martsbøllerne	71.
Døkenens Sen	72.
Hjertets Melodier	72.
Livet en Drøm	75.
Studenten	78.
Stakkels Mary Anne	80.
Manden fra Parabitis	81.
Prolog og Epilog	86.
Elbkongens Brud	87.
Til J. P. E. Hartmann	89.
Den rædselsfulde Time	91.
Phantasistykke i min egen Maneer	93.
Hjertesuk til Maanen	95.
Kometen	96.
Kometen 1835	100.
Rosenknoppen	104.

	Site.
De to Fugle	105.
Spillemanden	106.
Bogentræet	107.
„Pjat, Pjat“	108.
Studie efter Naturen	109.
Sange af Syngestykkerne „Ravnnen,“ „Bruden fra Lammermoor“ og „Festen paa Kenilworth.“	
I. Af „Ravnnen“	110.
II. Af „Bruden fra Lammermoor“	112.
III. Af „Festen paa Kenilworth“	114.
Sildvagten	119.
Kong Frederik den Sjette	123.
Havfruen ved Samsø	130.
Tagt sang	132.
Beirmollen paa Bakken	133.
Weyse	135.
Holger Danske	135.
Taaren	137.
Bruden i Nørvig Kirke	138.
Formens evige Magi	142.
Oldtids huuslige Liv	146.
Amors Spillekort	146.
Svinene	147.
Barulven	149.
Min Vise	150.
Indledende Smaavers	152.
Vandrerliv	153.

	Side.
Rosen	154.
Fyen	155.
Phantasus	155.
Min Undskyldning	157.
Herregaarden og Bernene	158.
September	165.
October	169.
Paaeskensang	172.
Billeder fra Sylland	175.
Vignetter til danske Digttere (1832)	186.

Poesien.

Der er et herligt Land,
Det kaldes Poesien!
Det naaer i Himlen op,
Det rummes i en Rosenknap,
Og Hjerte-Melodien
Boer paa dets grønne Strand.

Der faaes det rige Guld,
Hvorved Du Verdner vinder,
Der bliver Hjertet ungt;
Og er Dig Livet altfor tungt,
Du Jacobsstigen finder
Til Himlen underfuld.

Der til et Skønheds-Digt
Sig Hverdags-Livet hører;
Du føler Gud er nær.
Det Forbigangne lever der;
Den stærke Tanke bæver,
Saa stort er her, saa rigt!

Hvor Verden savner Ord,
 Her lidet Fugl har Sange;
 Held Den, som der blev Drot!
 Ved ham alt Sandt og Skjent og Godt
 — Trods Paradisets Slange —
 Slaaer Glorie om vor Jord!

Det Aandens Hindostan,
 Det Hjem for Melodien,
 Det Vagten Land med Gud,
 Som staarer naar Verdner slettes ud,
 Det kaldes Poesien,
 Det Lysets Fædreland.

Recension.

Nel rødmer Land og Hav ret smukt i Afstensolens Flamme,
 Men af, Maneren, mærker man, bestandig er den samme.
 Original er Solen ei, hvad saa den er forresten;
 Bestandig staarer den op i Øst, og synker ned i Vesten.
 Saa komme Mattens Stjerner frem, men man sig ret maa høre
 De finne vel, men Alt er koldt, der er ei Liv, ei Varme.
 En Mattergal ret snurrigt slaaer sin Trille høft bag Muren,
 Men der er ei Methode i, det er jo reent Naturen;
 Desuden er den altsor ung, har neppe Duun paa Hagen,
 Og havde Sangen ingen Feil, saa sang den nok om Dagen.
 Nu staarer da ogsaa Maanen op, og den er ei saa ilde,
 Var den dog bare altid rund, og ikke skifte vilde.
 Heit skummer Belgen, men for stærkt, den maa sig moderere —
 — Det Hele rober vel Genie, men heller ikke mere!

Til min Moder.

(1823.)

D Barndoms Kraftløshed paa Moder-Arme
 Du bar mig, lærte Læben stamme Gud;
 Jeg fra dit Bryst indsuged' Liv og Varme,
 Du lærte mig at kjende Herrrens Bud.
 O, aldrig skal jeg glemme hine Guder,
 Og hvad jeg lærte af min fromme Moder,
 Men evig, trofast, barnlig elskle Dig,
 Saaledes som Du altid elsked' mig.

Naar Alanden modnet folder ud sin Binge,
 Og jeg tor værdigt Digter-Harpen slae,
 For Gud og Dyd skal da dens Toner klinge,
 Og som en Virak Guddoms-Thronen naae;
 Saa vil Du glædes, Fryd vil Dig forhnge,
 Da skal din Søn i Aft'nен for Dig synge,
 Du sang jo før for ham i Barndoms Tid,
 Skjøndt ei saa stærk, men from, enfoldig, blid.

Jeg veed det Moder, hvad mig Gud forlener,
 Min hele Lykke ene skyldes Dig,
 Thi ikke jeg mit store Held fortjener,
 Nei kun for din Skyld Herren hører mig.
 I mangen sovnlos Nat din Bon jo lyder,
 For mig din hede Modertaare flyder,
 Du beder varmt til Herren for din Søn,
 Og Godheds Gud opfylder Tromheds Bon!

Sjælen.

(1824.)

„Unendlichkeit kann nur das Wesen ahnen,
Das zur Unendlichkeit erhören ist.“

Urania von Liedge.

Kraft, som i vort Indre lever,
Men ei tolkes kan med Ord;
Du, som os til Himmel hæver,
Adler Støvet her paa Jord,
Er Du vel en Guddomss-Aland,
Som forvildet sank fra Himmel,
Og nu under Støvets Baand,
I en mægtig Kamp og Svimlen
Benter paa den nye Vinge,
Der skal Dig til Hjemmet bringe?

Ingen fatter Dig, Du Höie!
Du jo selv Dig ei forstaer.
Drømme svæve for dit Øie
Og en Evighed Dig spaær;
Naar den sidste Time slaær,
Naar den tunge Jord-Dragt falder,
Hvorhen mon vel Beien gaaer?
Hvor mon Herren Dig da falder?
Straaler da for Dig i Døden
Evig Dag bag Aftenrøden?

Skal Du her paa Jordens leve,
Skjendt dit Støv er bragt til No?
Skal usynlig Du omsvæve,
Og hos dine Kjære boe?

Skal Du see det Frø sig hæve,
 Som din Haand har her nedlagt?
 Skal Du fra dets Krone svæve
 I en større Himmel-Pragt?
 Skal Du end herneden skue
 Større Glimt af Almagts Lue?

Skal Du kunne høit uttale
 Hver en Tanke i dit Bryst?
 Svinge Dig fra Jordens Dale
 Til den høie Himmel-Kyst?
 Vil da lyft for Blikket staae
 Hvad ei Stovet funde satte?
 Skal som Tanken Du udgaae,
 Skue alle Jordens Skatte,
 Og i Aande-Brimlens Klyngel
 Gere, Priis Alherren synge?

Eller skal Du driftigt svinge
 Dig i det umaalte Blaa?
 Høre Sphærerne at klinge,
 Og den dybe Klang forståae?
 Eller er det i det Fjerne,
 Høit, høst under Nattens Blaa,
 At Du paa en venlig Stjerne
 Først fra Stovet luttres maa,
 For Du med de Engle glade,
 Kan Dig i Guds Straaler bade?

Eller — nei! — ha føle Tanke! —
 Aand, forgif Du ved vor Død?
 Skal saa fort mit Hjerte banke,

Og forgaae i Intets Skjed?
 O hvi maatte Du da brænde
 Efter Himmelens høie Fred?
 Hvorfor mon da Herren tænde
 Anelse om Evighed?
 „Rev og nyd,” blev da, o Gud,
 Livets store, sande Bud.

Nei, o Aland! Du lever! lever!
 Ellers var jo Gud ei Gud;
 Til en Salighed Du svæver,
 Som kun Engle stamme ud.
 Som paa Tænkens stærke Vinge
 Du kan her hver Gjenstand naae,
 Skal som Aland Du fri Dig svinge,
 Skue Alt, og Alt forstaae.
 Fortid, Nutid, Fremtid skue,
 Hjæl hvor ingen Storme true.

Det døende Barn.

(1825.)

Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove,
 Lad mig ved dit Hjerte slumre ind;
 Græd dog ei, det maa Du først mig love,
 Thi din Laare brænder paa min Kind.
 Her er foldt og ude Stormen truer,
 Men i Drømme, der er Alt saa smukt,
 Og de søde Englebørn jeg skuier,
 Naar jeg har det trætte Die luft.

Moder, seer Du Englen ved min Side?

Hører Du den deilige Musit?

See, han har to Vinger smukke hvide,

Dem han sikker af vor Herre sik;

Grent og Guult og Nødt for Diet svæver,

Det er Blomster Engelen udstrøer!

Faaer jeg ogsaa Vinger mens jeg lever,

Eller, Moder, faaer jeg naar jeg dør?

Hvorfor trykker saa Du mine Hænder?

Hvorfor lægger Du din Kind til min?

Den er vaad, og dog som Ild den brænder,

Moder, jeg vil altid være din!

Men saa maa Du ikke længer sulke,

Græder Du, saa græder jeg med Dig.

O, jeg er saa træt! — maa Diet lufte —

— Moder — see! nu kysser Englen mig!

Nytaarsnat.

(1826.)

— Nu slumrer Hoben i den store Stad,

I uøle Braa den Arme drømmer glad;

Ham Matten dækker med de sorte Vinger

Og ei han drømmer, hvad ham Dagen bringer.

Et Nu — og Alret synker i sin Grav,

Det nye stiger frem af Tidens Hav —

Seer Du hvor bleg, hvor kraflos Gubben staaer?

Tolv Maaneder alt gjorde hvidt hans Haar.

Den forte Ild Dig ikke undre maa,
 Gen Nat, blot een, kan gjøre Løkken graa.
 Farvel, Du Gubbe med din Børneslof,
 Du gaaer til Hvile, Du har kjæmpet nok,
 Din Ild er slukket, brudt din Vandringss-Stav,
 Snart visner ogsaa Kransen paa din Grav,
 Dens Blomster flagrer hen i Mattens Vinde; —
 Var det hūnt store Maal, Du vilde finde?
 Hvad hjalp nu al din Streben, al din Lyft?
 Et Aar — og Døden isnede dit Bryst.
 Vort hele Liv henvinder jo saa brat;
 — Et Stjerneskjud i Evighedens Nat —
 Et Skridt fra Intet til et Intet efter,
 Hvad eller til — hvad Tanken ikke fatter!
 See, fra den Dødes Grav et Barn fremstaaer,
 Med friske Blomster i det lyse Haar.
 Kan Gravens Son vel bringe Haab og Lyft?
 Nei, isne vil han mangen Broders Bryst.
 — Dog see hvad vil! — Hvo kan mod Aander kjæmpe?
 Kun Dødens Jis kan Hjertets Flamme dæmpe! —

Rimedjævlen.

(1828.)

„Μὴ εἰσενεγκῆς ημᾶς εἰς πειρασμον.”

For jeg med Blæk Papiret vil bemale,
 En lille Tale:
 Troer, Læser, Du paa Aander, eller ei?
 — „Nei!!!“

Det klang lidt negativt, dog lad saa være,
Hør videre og svar mig saa, min Kjære!

— Naar Du har Ørter spist, saa mange som Du vil,
Tør Du da negte, der er Ørter til?
Naar i din egen Krop en Aland logerer,
Den existerer?

Hver Adams Søn en saadan føle vil,
Dg altsaa, seer man, der er Alander til!
Er mit Beviis Dig ikke klart, min Kjære,
Læs Swedenborg — dog lad det heller være! —

— De fleste Alander, som paa Jord har hjemme,
Er' stemme;

Blandt Andet opfandt deres Pre-Genie
Talbotteri;

Snørliv for Damer og for Officerer,
Som følt generer.

En saadan Djævel eller lille Nisse
Tilvisse

Var Slangen, som, paa Transt, i Paradiis
Til Eva sagde: „spiis Madame, spiis!“

— Dog, lad mig ei for vidt fra Texten springe,
Men paa Papiret mine Øvaler bringe,
Med Pennen af den dæbte Gaafes Vinge.

— Ørest, forfulgt af Helvedes Chariter
Og Aphroditer,

Selv Don Juan i Flammer
Er Vorne-Leg mod min ukjendte Janmer:
Thi viid, saalangt min Tanke naer tilbage,
Ak! alle Dage

Seer jeg en lille Djævel mig ledsgage;
Han lever i mig, om mig, allevegne,
Dog kan jeg ei hans Skikkelse betegne,

Skjøndt vaagen og i Dremme, hver en Time
Han gjør, at jeg maa — rime. —

Bed Dødsfald tids,

Ieg seer han ogsaa plager Andre lidt,

Hvorfor om Aaret

Han har sit Visse paa Aviscontoiret,

Men skjøndt af mig han aldrig Noget sit,

Holdt han dog Stik.

— I Skolen selv ved Typto og Amare,

Ieg følte ham i mine Lemmer fare,

Selv ved Grammen — disse „Farens Dage“ —

Han turde plage,

Skjøndt midt om Natten Badens Grammatik

Mig skræmmed' med sit Robespierre-Blik

Lig hin — — (Ja Navnet har jeg glemt,

Og det er slemt,

Men i Horatses Breve kan det findes,

Saa vidt jeg mindes),

Der, hvad han rorte, Klæder, Vand og Muld

Førvandlede til Guld.

Saa gaaer det mig: hvorhen jeg end mig vender,

Med Vers det ender,

Derfor man skjønder

Og raaber til mig vredt, i hver en Time:

„Lad vær' at rime!“

Ta, Herre Gud! just det jeg vilde gjerne,

Men jeg er født ved en usalig Stjerne.

Bedrøvet,

Naar Dit og Dat er røvet,

Ieg skrive maa en Elegi med Jamber,

Og er jeg glad — det bliver Dithyramber.

O, hvis jeg dog min Djævel undslye kunde!

Men selv ei Døden vil han mig forunde:
 Nys vilde jeg i Peblingsøen blunde,
 Smukt paa Papiret stod min Svane-Sang;
 Og alt jeg satte Fødderne i Gang;
 Men som jeg nu, i Afstand, øiner Vandet,
 Min Djævel sender mig en Ven fra Landet.
 Der blev nu talt om — Ingenting, med Mere;
 Jeg vil ei repetere
 Den lange Snak, da der var Intet i,
 Tilidst kom Talen hen paa Poest,
 Da folte jeg en dyb veemodig Længsel,
 At tage frem min Sang af Lommens Fængsel,
 Og læse ham min Afskeds-Elegi,
 Mens Folk paa Veien gik os taus forbi;
 Thi ørligt talt — for ei at sige Mere,
 Jeg har den Feil med flere,
 Og sikkert den fra min Djævel kommer,
 Har jeg et Vers i en af mine Lommer,
 Da vee hver Ven, der kommer mig for Die,
 Han maa det døie! —
 Saa gik det her — ja, knap var Verset endt,
 Før Tankerne var' bort fra Peblingsøen;
 Jeg følte det saa godt i denne Lime,
 At kunne rime.
 Men nu forleden
 Kom jeg igjen i Heden,
 Da stod mig Nunde-Taarn som Trostens Kjæmpe
 Der kunde mig min Rime-Djævel dæmpe;
 Jeg foer forbi smaa Huse og Pauluner,
 Saae ei til Livets brogede Kattuner,
 Uldstrømper, Sokker, Shawler, røde Vaand,
 Der hang paa høire, som paa venstre Haand;

Ei Reijels Bogskab paa den brune Muur,

Thi Gaden var mig som et Hangebuur.

Nu folte jeg mig kold, nu atter varm,

Som jeg steg op i Laarnets Snirkel-Tarm;

Men da jeg nu var kommen i det Hoie,

Med Graad i Die,

Hvo dadler da, om før det store Spring,

Jeg folte Lyft, at see mig lidt omkring?

— De brune Tage smilte mig imøde

I Aftenrøde,

Og hyst

En Skrädder sad og sang paa Husets Kvist,

Og, mens han syede paa Næstens Troie,

Steg Sang og Skorsteens-Røg imod det Hoie;

Paa Søen Skibe sloi i hvide Frakker,

Og hyst jeg skued' Sveas gule Bakker.

Paa Gre,

Jeg maaatte være

Lidt mindre følsom, end en Kampesteen,

Hvis ikke Høleserne, hver og een,

Var blevet

Rørt ved hvad nys jeg daarligt har beskrevet.

Jeg stirrede, jeg skrev, jeg stirred' om igjen

Paa Tage, Skrädder og paa Himmel;

Bognlarmen bruste giennem Bhens Gader

Med lange catalaniske Roulader;

Snart paa Papiret jeg en Ode saae,

Hvoraf endnu jeg Intet kan forstaae.

Jeg skrev og skrev — jeg hørte Sphærer flinge,

Men glemte reent at springe. —

Saa gif det da, saa vil det altid gaae,

En Nime-Djævel sagtens seire maa;

Ja, vorte der paa Marken Hat og Trakte,
 Bar Morgenröden noget Spiseligt,
 Jeg lod den hele vide Verden snakke;
 Men sligt
 Et Eldorado ei man finder.
 Dog, muligt alt, man paa Liiglagnet spinder,
 Det sidste Bræt til Kisten færdigt staaer;
 Gid da, naar Laaget over mig man staaer,
 Det blive maa med denne Indskrift stret:
 „Han intet Ondt bedrev, fun flakkede Papiret.“

Rabbi Meyer.

Israels Folk forsamlet var i Skolen;
 Ind ad Ruden skinned' Sommersolen,
 Rabbi Meyer stod paa Talerstolen,
 Silkekjolen
 Faldt om ham i prægtigt Drapperi!

Vandringen i Ørknen han udmalte,
 Manna blev hvert Ord hans Tunge talte,
 Hjertets Sprog født Hjerterne husvalte;
 Mod den hvalte,
 Høie Himmel svang sig Tanken fri.

„For den unge Slægt høv Eders Bønner!
 „Jehova med Canaans-Landet lønner,
 „I de friske Skud vort Haab sig gronner,
 „Bore Sønner
 „Høste vil den Sæd, vi har nedlagt!“

Mens han talte, kom i broget Skare
 Folk mod Byen, wende Liig de bare,
 Velgen kun sit dræbte Nov lod fare;
 Siig, hvo vare
 Disse Liig? O Rabbi! Israels Pragt!

Rabbis Sønner, kyndige i Loven,
 Kraftige, som Gederen i Skoven,
 Dinene var' Stjernen lig deroven,
 Under Voven
 Slukt, udslukt, nu kun det døde Leer!

Ei fra Dødens Cherub vristes Novet.
 Rabbi's Hustru boede sit Hoved:
 „Herren gav, han tog, han være lovet!”
 Sødt hensovret
 Saae de, for ei her at vaagne meer.

Over hendes Dines bedste Glæde
 Bredte hun det hvide Dødningklæde,
 Græd, det er en Trost at kunne græde;
 Nu indtræde
 Saae hun Rabbi, og hun smilte da.

Kjærligt han paa Panden kyssed' hende.
 Dagen og dens Virken var tilende,
 Og han hjalp Søvlamperne at tænde.
 Snart de brænde.
 „Mine Sønner gaaet er herfra?

„Siig hvorfor de ikke er herinde?
 „Ei jeg dem i Skolen funde finde,
 „Der de savnedes jo ingenfinde.”
 Rabbis Livinde
 Svarede: „De ere tæt herved!”

Nadverdugen hun paa Bordet lagde,
 Begeget med Viin hun Manden rakte,
 Gud han takked' for hvad Dagen bragte;
 Alter sagde
 Han: „Kald begge mine Sønner ned!“

Hun mod Himlen saae, som en Forklaret!
 Dvindens Tro ei briiste kan, som Glaret,
 „De er ikke langt herfra!“ hun svared',
 „Godt bevaret
 „Er for os vor Stammes Blomsterblad!“

Rabbi smilte, var saa vel tilmode,
 Livets bedste Timer for ham stode,
 Herren takked' han for alt det Gode,
 Denne Klode
 Er velsignet. Takkebon han bad.

„Kald dog mine Sønner!“ — „Tilgiv Kjære!“
 Sagde hun: „Du maa mig først helcere,
 „Du er min Forstand, mit Lys, min Være —
 „Maa mig være
 „Her forundt et Spørgsmaal?“ — „Sal Du fun!“
 — „Et Klenodie, der knap sit Mage,
 „Blev betroet mig for nogle Dage;
 „Hjem igjen vil Cieren det tage,
 „Skal tilbage
 „Teg vel give denne sjeldne Skat?“
 — „Kan om Sligt Du spørge, Israels Datter?
 „Tage i Betenkning? Giv det etter!“ —
 — „Rabbi, ei min Sjalekamp Du fatter,
 „Teg det skatter,
 „Det har syldt min Tanke Dag og Nat!“

„Giv tilbage hvad Dig ei tilhører!“ —
 Med sin Læbe hun hans Kind berører,
 Kjærligt mildt hun ham til Leiet fører,
 Der aflører
 Hun de kjære Liig; de blunde født!

„Mine Sønner! O, hvad er min Brøde!
 „Mine Sønner!“ Og hans Tårer fløde.
 „Livets Aften er mig nu saa øde,
 „Døde, døde
 „Gre de! Mit Haab, mit Alt er dødt!“

Og hun bort sig vendte ved hans Klage,
 Folte Gud i sig paa Prøvens Dage.
 „Rabbi, Du jo lærte nys mig Svage:
 „Giv tilbage
 „Hvad dets Eier fordre kan med Ret!

„Hvis jeg vægred' mig, en Synd jeg voved'!“
 Rabbi Meyer hævede sit Hoved:
 „Herren gav, han tog, han være lovet!
 „Sødt hensoved'
 „Er de Fromme! Støvet vorde Muld!“

Og han folte Trost og Haab derinde,
 Ja, et Sjæle-Mød, som ingen finde.
 „Den, som Gud velsigne vil, han finde
 „Skal en Dvinde,
 „Trofast, prøvet, som det rene Guld!“

Aftenlandskab.

(1830.)

See Solen gaaer ned i det deiligste Nædt,
 I Stakker staaer Hoet og dusfer saa sedt.
 En Bonde gaaer hjem med Lee paa sin Ryg,
 I Luften danser de surrende Myg.
 Ved Landsbyen ligger en Kjæmpeholi,
 Der hører man Ungdommens jublende Sto;
 De løbe omkring mellem Busk og Krat,
 Og lege Tagfat.

Hoit kneiser ved Degrøns Huus et Træ,
 Der sidder den Gamle med Born og Fræ;
 En Rævebælg hænger paa Træets Green,
 I Tuppen kneiser Stork Langebeen.
 Men Gadekjæret er blevet en Bjøs,
 Dog vandes der Heste af Karl og Knos;
 De floite og synge til Frøernes Dyck,
 Og ride saa væk.

Hist lege to Born med Sundheds Kind,
 De ridse i Jorden med en vind,
 De ridse sig Gaard og Høienloft,
 Mens Moder lapper paa Faders Kost.
 Smukt lyder fra Laarnet Klokkens Klang;
 En Bonde synger sin Aftensang,
 Og Børnene front om Bordet staae,
 Net som Engle smaae

Ved Kirkegaards-Muren hvor Hindbærret groer,
 Der sidder paa Stenen en gammel Mo'er;
 Bag Huen man skimter det solvgraa Haar,
 En Bøtte med Melk ved Fodderne staer;
 Sin Støttestav holder hun paa sit Skjed,
 Jeg troer hun spiser det tørre Brød.
 Bag Muren sidde de Elskende to — —
 O lad dem ha' Ro! —

Avis aux lectrices.

(1830.)

Und wenn Du schiltst und wenn Du tobst,
 Ich werd' es geduldig leiden;
 Doch wenn Du meine Vers' nicht lobst,
 Laß ich mich von dir scheiden.

H. Heine.

Jeg savner Noget! — skal jeg Navnet sige?
 Det er juft ikke af en sjeldens Slags;
 Jeg savner — ja — en lille, bitte Pige —
 Al, Herre Gud! — nu leer man ad mig strax!
 Tor jeg da aldrig elské, aldrig sværme?
 Hvad? Er jeg ikke gammel nok dertil?
 Gud veed, jeg vil jo ei en Sjæl fornærme,
 Nei, holde af, det er jo, det jeg vil.

Enhver Poet, selv ganske smaa Personer,
 Har sig en Kjærefi'; — det maa være rart!
 Man er ulykkelig, man sukker og man daaner,
 O, jeg maa med! og jeg maa med lidt snart.

Men endnu har jeg Ingen ret i Sigte,
At jeg kan blive for min Længsel qvit;
Gud veed, jeg sværmer nok for mine Digte,
Men Herre Gud, det er mig dog for lidt!

Nei, jeg maa eie — hvad jeg nu vil sige —
En Kjæreste, saa saaer vist Hjertet Mo;
En lille, kun en ganske lille Pige,
Thi jeg er stor nok for os begge To.
O, kom! Lad ei det føde Haab mig svigte;
Thi Kjærlighed dog flæder Folk saa net.
Men Du maa rose alle mine Digte,
Thi jeg flaaer op, saasnart Du glemmer det.

Tanker ved en ituslagen Hydepotte*).

(1829.)

— minuentur stræ
carmine curæ.

Horatius.

Du er ei meer!
Din Digter græder ved dit brudte Leer.
Det blev din Død at taale Nøg og Flamme,
Dog stod Du fast, Du altid blev den samme.
Faa kjendte Dig paa denne store Jord,
Dog i din Død Du nævnes skal i Nord;
Jeg i Wisen vil et Grav-Vers sætte,
Saa Laarer skal de Skjønnes Kinder vætte.
— Først var Du Leer, nu bliver Du det atter!
Saa gaaer det selv Naturens bedste Datter.

*) Er ikke optaget i Gravblomsterne.

Af, var Du falden i en Kunstners Haand,
 Du havde vundet ved hans Skaber-Aland ;
 Som Vase skulde Du da Diet gotte;
 Men Skjæbnen bød — Du blev en Æddepotte.
 Dit Liv svandt hen saa stille, indgetogen;
 Som Åskepot Du stod i Skammekrogen.
 Lidt saae jeg Dig imellem Røg og Ild,
 Naar Maanens Straale flod paa Nuden mild.
 Jeg saae din Damp, i den steg Aander frem,
 Og søgte gjennem Skorsteens-Piben hjem;
 Dig glemte de, naar de saae Stjerner tindre,
 Da hørte jeg det koge i dit Indre.
 Ja, Du har følt og lidt som en Heltinde,
 Fred med dit Minde!

En Digter hører helst sin egen Sang ;
 Thi vil jeg læse min saa mangen Gang,
 Til Alsen kommer paa de hvide Vinger
 Og Trøsten bringer.

— Om Aeg og Linned drømte jeg i Nat,
 Da vidste jeg, det ei var rigtigt fat;
 Et Skrig fra Kjøkkenet jog mig af mine Drømme,
 Der saae jeg dine Skaar i Suppe svømme.
 Alt var Forvirring, slukt var Skorsteens-Flammen —
 Malene græd og samlede Dig sammen.
 I Gaarden skal nu dine Stumper hvile,
 Smaa-Blomster snart vil fra din Gravhøi smile.
 Lad Tiden dække Alt med sine Vinger,
 Maaskee i Døden den dit Held Dig bringer!
 Hvor nu er Land, var fordums Tid et Hav:
 En Bøge-Skov kan vore om din Grav —

Et Sekel gaaer —

En Antiqvar vil finde dine Skaar.
 Dybt i hans Indre taler hoit en Stemme,
 At Konge-Støv Du engang maatte gjemme.
 Til et Museum skal Du Veien finde,
 Som Skaar og Stumper Livets Krandse vinde.
 Og nu Farvel! Jeg skal din Grav besøge,
 Men lov mig, at Du aldrig her vil spøge.
 Græd ei Malene!
 Hun har det godt,
 Den salig Pot!
 Snart hvile ogsaa vore trætte Bene.

Hjertethven.

(1830.)

Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte bag,
 En Thy er dog en Thy, det er en afgyrt Sag.

Wessel.

Bekjendt er Amor jo, det stemme Skarn!

Man ham afmaler som et deiligt Barn
 Med Piil og Bue, samt med store Vinger;
 Men det jo næsten som en Fabel klinger,
 Hvor kan man troe, han saadan vilde gaae,
 Nei, Gud bevares! han har Klæder paa;
 Og for hver Gang han et Partie vil skifte,
 Saa veed han snildt sin hele Dragt at skifte.
 Den unge Pige allerhøst ham seer
 Klædt som Student, hvad ellers Officer;
 Og disse, ja, det falder nu saa lige!
 De see ham atter allerhøst som Pige.

I Grunden er han, ja, fra Laa til Top,
En Thyeknægt, der burde klynges op.

— Den første Gang jeg saae ham for mit Øie,
Var jeg endnu en Dreng og gik i Troie;
Jeg leged' Skjul med nogle andre Børn,
Beg Plankeværket stod en Rosentjern,
Der krøb jeg ind, man kunde mig ei finde,
Thi ganske stille sad jeg jo derinde;
Da kom vor Naboes Lise — og hvad meer?
Bor Indqvartering — han, den smukke Officer!
Men hvad de talte om, det veed jeg ikke,
Kun saae jeg alle Roserne at nikke,
Og midt i en af dem, som hang
Ud over Plankeværket — tænk en Gang!
Der sad, — ja ganske underligt det flinger!
Der sad en Officer knap som en Finger,
Med Knebelsharter, Sabel og Kasket,
Der lignede Officeren paa en Plet!
Jeg saae, hvor Rosen gyngede i Vinden,
Saae, at den Lise slog paa Næsen og paa Kinden,
Dersor den store Officer den bød,
Og Lise tog den, men var ganske rød.
Vips, sloi en Sommerfugl paa smukke Binger,
Det Almor var — og med sin lille Finger
Han bød mig være taus med hvad jeg saae;
Thi der blev kysset og jeg saae derpaa!
Jeg siden traf den lille Almor ofte,
Snart var han silkeklaedt, snart i en Badmels Koste;
Men jeg, som øldre, mærkede nu snart,
Alt, hvad han gjorde, var just ei saa rart,
Thi lovede jeg høit, i hvor det vilde gaae,

Paa mig han skulde aldrig Tingre faae.
 Det vor jeg høit, den Lid jeg gik til Preæsten,
 Og nu — ja, vil I bare høre Resten! —
 — Ved Bondebyen høit, hvor Preæsten boer,
 Er der en Hasselskov, den er ei stor,
 Men Diet taber sig i Jordbær-Himlen,
 Der kom jeg just i Dag, — høit Solen stod paa Himlen;
 Bag Buskene en Bondedreng jeg faae,
 Der gik og samled Jordbær paa et Straa;
 Jeg samled' selv mig Haanden fuld og spiste;
 Den Lille mig sit fulde Græsstraal viste,
 Og som vi stod', kom vi i Passiar;
 Da var det, som man mig i Hjertet flar,
 Jeg blev faa loierlig — høit loe Krabaten,
 Thi Bondedrenge var den lille Satan.
 Det var ei Jordbær, nei! men Hjarter smaa,
 Han alle havde trukket paa sit Straa;
 Det mørkede jeg nu, og mellem disse,
 Mit eget arme Hjerte var tilvisse!
 Jeg skjændte, græd og bad, men høit han loe,
 Og svarede mig kun et kort: „Jo, jo!
 „See, disse Hjarter jeg i Dag har faaet,
 Og dit, det er det sidste her paa Straaet.“
 Paa disse Ord især han lagde Vægt,
 Og løb faa bort, den stemme Thveknegt!
 Jeg løb, faa godt jeg kunde, strax bag efter,
 Og skreg, og skreg igjen af alle Kræfter,
 Men altfor snart han mig af Die kom.
 Nu kan jeg tænke, løber han vel om
 Fra Dør til Dør med sine sjaaalne Hjarter,
 Og hvad især der allermeest mig smørter,

Falbyder mit til baade den og den;
 Nu maa jeg see at fijæle et igjen!
 Hvis ingen kan og vil mig et forære?
 Thi hjerteløs, det kan jeg ikke være!

M a i *).

Hver Maaned har sin Character,
 Sit Hang og sine Bligter,
 Mai er ei mindre eller meer,
 End Arets unge Digter!
 Han synger paa sin Blomstersti,
 Om Kjærlighed og Poest.

Han synger os om Helene,
 Om Romeo og Werther,
 Om Hermann og hans Dorothe,
 Og vinder alle Hjerter.
 Den hele, blomstrende Natur
 Er Kjærlighedens Troubadour.

Med samme Grent stod Begegens Hang
 Og hvælved' sig foroven,
 Da Freia mødte første Gang
 Sin Ódur her i Skoven.
 De planted' ved den sille Bæk
 Den sydlig friske Rosenhæk.

*) Dette og de to efterfølgende Digte ere fra „Arets tolv Maaneder“. (1832)

Saaledes løb den klare Aa,
 Og Vinet laae paa Blegen,
 Da Signe Kongessfibet saae
 Fra Stranden, under Egen.
 Saa dufted' Skov og Blomst og Blad,
 Da hun og Hagbarth skiltes ad!

See, lig et Speil staer Ø og Strand
 Om Landets Blomsterbede;
 Hvad Bølgen saae i fremmed Land,
 Det drømmer den dernede,
 Hvor paa den Vei saa dyb og bred,
 Agnete dog sandt Kjærlighed.

Hør, Bølgen nyner Dig sin Drøm:
 „Mod Grønlands Kyst jeg vugged';
 Rajakken gled paa striden Strem,
 Hvor mangen Sælhund dukked'.
 Der læerte jeg, paa nøgne Bred,
 Hvor Hjerter slaae, boer Kjærlighed.“

„Ieg over Verdens-Havet gif,
 Blikfille hvilte Søen,
 Hvor Trommen lød, som stolt Musik,
 For dem paa Palme-Den;
 Den Wilde høit i Dandsen sprang,
 Det var om Kjærlighed han sang.“

Saa drømmer Bølgen rundt om Bang,
 Mens Vaarens nye Scene
 Indbyder til en Vandring-Gang
 Bag Skovens grønne Grene.
 Hoit Lærken slaaer paa Mark og Eng,
 Den bygger der sin Brudeseng.

I Dammen hvide Blomster staae
 Imellem brede Blade,
 See Fiskene med Halen staae
 Og sig i Solen bade.
 Stum svømmer Fisken rundt om Jord,
 Thi Kjærlighed tild mangler Ord.

Paa Himlen staaer en Sommersky,
 Den halve Eng den skygger,
 Men dobbelt Lys faaer Mark og By;
 Hvad er det der man bygger?
 Der staaer en Stang med Vaand og Flag,
 Det er i Dag jo Valborg Dag!

Hver Ungersvend med Sundheds Kind,
 Sig paa sin Ganger svinger,
 I Dag han rider Sommer ind,
 Hør, hvor Mussten klinger!
 En gammel, simpel Melodi;
 Smukt blander Sangen sig deri.

— „Vor Skov og Mark sig fryder smukt.
 Hør dette, som vi bede! .

O Valborg, skænk os Græs og Frugt,
 Vær for os Gud med Glæde!

Thi bære vi Dig Mai i By,
 Hør dette, som vi bede!
 Og love Dig med Psalmer nye,
 Vær for os Gud med Glæde!

Lad Humlen vore hoi og stor,
 Hør dette, som vi bede!
 Velsgn Du Kornet, at det groer,
 Vær for os Gud med Glæde!

Tog Danmark i din Varetægt,
Hør dette, som vi bede!
Beskjerm vor Konge og hans Søgt,
Vær for os Gud med Glæde!

Du kjender bedst vort sande Gavn,
Hør dette, som vi bede!
Vi bede det i Jesu Navn,
Vær for os Gud med Glæde! —

Dem svare høit de Piger smaae:
„Velkommen Mai Du være!“
Saa lysteligt skal Dandsen gaae,
Men hvem skal Kransen bære?
— See, rodmende hun blandt dem staaer.
Sæt Kransen om de løste Haar!

— Spil kun din simple Melodi,
Du Gamle høit ved Muren,
Alt hæver sig til Poesi
I Hjertet og Naturen.
Du skjonne Mai, af Dig jeg veed,
At Poesi er Kjærlighed!

Sommerflugt og — Hvile.

Gjærdet staaer med vilde Roser,
Nedenfor er' Tørvenosser,
Storken der paa røde Hosser
Fisster i det lave Vand.

Under disse gamle Pile,
 Her paa Stenen vil jeg hvile,
 See omkring mig mange Mile,
 Medens Garnet de udsPILE
 Nede ved den blanke Strand.

Mægtigt trykker Søen Furen,
 Hvor, omkramset af Naturen,
 Fiskerhytten staaer med Muren,
 Overgroet af Buffetjørn!
 Inde toner Aftensangen,
 Mens med Seilet løst om Stangen,
 Baaden lige sætter Gangen
 Ind mod Kysten, hvor i Tangen
 Lege halvt afdædte Born.

Lille Baad, det er min Billie,
 Alt med Dig paa Søens Tillie,
 Over Skummets hvide Lilie,
 Svæver jeg til Skibet der;
 Stolt det staaer med sine Master,
 Medens Solen, som en Aftær,
 Rund og red i Bølgen haster,
 Og sin sidste Straale kaster
 Hen ad Skibets Seil og Raer!

Intet Anker længer tynger,
 Alting svolmer, Alting gynger,
 Bolge, Lust og Hjerte synger
 Heit din Priis, Du stolte Hav!
 Du er skøn, naar Bolgen tier,
 Den ved dit Hjerte dier,

Til Begeistring Du indvier
Os ved Stormens Melodier,
Skjendt hver Bølge er en Grav!

Lyftig bort, Du raske Skipper,
Mellem Brændinger og Klipper,
Til, hvor Nordens Bjerg-Pynt slipper
Ved den uisomkrandste Pol!
Snart igjen vi verle dette,
Vi det tunge Anker lette,
Havet ligger som en Slette,
Palme-Der Fladen spøtte,
I den hede Middags-Sol.

Vildt de grønne Bølger koge;
Høit paa Seilet slaaer en Maage,
Og i Maan'skin, som en Taage,
Dødningstibet gaaer forbi.
Men i Stavn'en paa sit Anker,
Sidder Skipperen i Tanker;
Fra de tangomvundne Planker,
I de hvide Skjær og Banker,
Toner Dybets Melodi.

Glad vi følge Hjemmets Svale,
Flyve over Bølge-Dale
Til de danske Bøge-Sale,
Tiden svandt, men som et Blund.
Alt oploser sig i Minder,
Verdens-Havet selv henvinder.
Gi det kjendte Hjem Du finder,
Engang, som en Bæk fun, rinder
Du, mit stolte Øresund!

Sildigt da, mens Stjerner stige,
 Mødes Ungersvend og Pige,
 Rige bindes fast til Rige,
 Ved en bladfuld Bøgegreen.
 Høit paa Lustens friske Stromme,
 Skyer hen mod Maanen svømme,
 Og de To, med Blikke ømme,
 Sidde taus i syde Drømme
 Tæt ved Bækken paa en Steen! —

Tiden løfter stolt sin Vinge!
 Hvad dens Storme nu os bringe,
 Da, som gamle Sagn skal klinge
 Over Slægters muldne Been.
 — Mægtigt hæver sig min Tanke!
 Hjerte, Du saa vildt ei hanke,
 Selv af Drømmens grønne Ranke
 Vil jeg modne Druer fanke,
 Søge Frugt paa hver en Green. —

— Aftenen er skøn og rolig.
 I den lille Fisser-Bolig,
 Hos Familien, fortrolig,
 Sidder jeg og lytter til.
 Loftet stærkt paa Bjælken thnger,
 Hvor sig en Sanct-Hans-Urt flynger,
 Og den stakkels Flue synger,
 Der paa Spindelværet gynger;
 Sangen snart vist ende vil.

Gubben her jeg hører heller,
 End hvad Cooper selv fortæller;

Raske, lyftige Noveller
 Kan han fra den vilde Sø.
 Nu i Masten, nu i Rummet,
 Alt jeg med ham har fornummet;
 Hør, hvor Bølgen harmfuldt brummed',
 Mens den vasket' mig med Skummet,
 Ude, langt fra Land og Ø.

Djærvt fra Søens rafse Gutter
 Nok saa lyftigt Videt sprutter;
 Timer svinde som Minuter,
 Ved at høre paa ham her. —
 — Det er sjeldigt, skal jeg mene!
 Thi god Nat! jeg vandrer ene.
 Bag de tætte Hasselgrene,
 I den tause Aftenscene,
 Modes jeg med Vennen der!

Ludvig, lad os med hverandre
 Arm i Arm ved Stranden vandre,
 See hvor Skyerne forandre
 Deres Form i Nattens Luft.
 Armen jeg om Vennen flynger,
 Hjertet sig til Hjertet flynger,
 Vensteb, Dig min Sjæl besynger,
 Hver en Sorg, som Hjertet tynger,
 Svinder da i Blomster-Duft.

Du mit Hjertes Dyb vil fatte;
 Dine Aandens rige Skatte,
 Og det Ufylde-Præg, Gud satte
 I dit Blik, mit Hjerte vandt.

Broder, lad vort Løsen være:
 „Venskab, Videns, Kunst og Gre,”
 Hjertets frike Træ det bære
 Vil som Blomst og Frugt, du Kjære
 Gud jeg takker, Dig jeg fandt!

Tanken flagrer i Naturen
 Flyver over Bolge-Turen,
 Til hvor Linden, smukt ved Muren,
 Værer i den store Stad;
 Der jeg Eduard besøger;
 Livsglad, mellem sine Boger,
 Sidder han og lyftigt smøger;
 Snillet efter Kundskab søger;
 Han mit Hjerte er saa kjær!

Selv hos Dig jeg ham kan savne,
 Hjertet Eder vil omsavne,
 Eders kjære, kjære Navne
 Leve, aande i mit Bryst.
 I til Daad mit Liv indvier!
 Hver en Mismod Stemme tier,
 Diet seer kun Harmonier.
 Barnlig' fromme Melodier
 Gjennembæve mig med Lyst.

Havet staaer saa blant og stille,
 Himlen speiller sig deri,
 Som de Hjertet kyssé ville,
 Smelte det i Melodi.

Hvorfor tør jeg ei udſtge
 Hver en Tanke i mit Bryſt?
 Strækker ſig ei Barnets Rige
 Selv ud over Himlens Kyst?

Hen ad Livets Strom vi feile,
 Sorg er Baglaſt i vor Baad,
 Medens Smil af Engle ſpeile
 Sig i hver Uſkyldigs Graad.

Bed hvert Hjerte vil jeg blunde,
 Halv i Drømme lytte der,
 Viſt jeg da fortælle kunde,
 Om hvor meget godt der er.

Jorden ſtaaer ſom Brudeſale,
 Hver en Luftning aander Fred,
 Hjertet maa ſig hoit utdale,
 Svulme, døe i Kjærlighed!

A u g u ſ t.

Heden trylker; Øſtens Varme blunder lidt hos os i Dag!
 Som en ægte persifſt Fyrſte, vil jeg ſtrække mig i Mag.
 Groften er mit Hovedgjærde, ſmukt den ſtaaer med Caprifol',
 Egetræets grønne Grene ſkjærme mod den ſterke Sol.
 Flagrende, men luſtig lette Skygardiner hænge ned;
 Tæppet, hvorpaa jeg har lagt mig, er et brøget Blomſterbed.

Klover, Rosleker, Papaver spille i den grønne Grund,
 Og med modne Hindbær hænger Grenen lige ved min Mund.
 Nyde, drømme, føde Lykke! see, ved Blomstens Hjerte thist,
 Ligger Bien godt beruset, Blomst og Bi er Bryst ved Bryst.
 Sommersuglen lyftigt flagrer, kysser hvert et broget Blad,
 Synger ei, men hvisser stille Kjærligheds — den veed nok,
hvad! —

Ha! en kjølig Lustning zittre gjennem Skovens grønne Tag,
 Hoit paa Himlen staaer et Bjergrland, Uveirsskyer Tag ved Tag;
 Nu, som Kjempeseil de svulme, nu er det en Klippehal,
 Hør det stærke Echo ruller gjennem Bjergets dybe Dal.
 Hver en fugl sig bange skjuler, og et Gys i Skoven gaaer,
 Mens i store Kredse Svalen Jorden med sin Vinge staaer.
 Skyen brisler, Regnen strømmer, den betage vil mit Syn!
 Himlen viser Flamme-Tanker, Videt gnistrer Lyn paa Lyn.

— I det lille, lave Skovhus staaer jeg, til det er forbi,
 Men da Ruderne er' knækked', ei for Negn jeg bliver fri;
 Konen sidder paa en Træstol, dier Barnet, føde Lyft!
 See, de butted' runde Fingre lægger det paa hendes Bryst!
 Stormen rusler stærkt i Taget, flyver nu til Markens Neg,
 Favner dem og knækker Aret i sin Elfov's vilde Leg.
 Tys, nu sagtnes det derude, Himlen bliver atter blaa,
 Hele Skoven, alle Blomster dobbelt duftende jo staae,
 Og paa Horizonten Solen synker ned saa lueroed,
 Den sit vilde Flammie-Hjerte lægger nu i Bolgens Skjod.
 Bindens kjole, milde Lustning tørrer atter Blomstens Kind,
 Høstfolk gaae nu hjem fra Marken, synge hoit med muntert Sind.
 Pigerne skal over Stænten, tor man ikke see derpaa? —
 Skjortet hænger fast ved Gjerdet, saa de Andre hjelpe maae.
 See, hvor alle Blomster nikke! hvad de tenke, veed jeg klart,
 Kunde man forstaae Mimiken, hørte man vist noget Kart.

Fuglene.

Ovivit! qvivit! det gaaer affsted,
 Nu oppe, nu dernede!
 Mit Liv er Sang og Kjærighed,
 Mit Huus en Børnerede!

Ungersvenden.

Snart sover Alt, ja Stort og Smaat,
 Paa Græs og grønne Grene,
 Men jeg — af! det er ikke godt,
 At Mennesket er ene!

O, gidi jeg var af Jern og Staal!
 Mit Hjerte let kan faae det!
 Det er mig ligesom en Alal,
 Jeg kan ei holde paa det!

Hver en Lustning sover paa det grønne Blad,
 Stille drømmer Blomsten midt i Duggens Bad.
 Seer Du, Maanen kommer hif, hvor Krattet groer?
 Lavt paa Horizonten staaer den rund og stor.
 Ved den sorte Granskov Søen gjør en Bugt,
 Klart i Vandet speiler Krattet sig saa smukt.
 Thys! sig Noget rører! mon en Fugl der sloi?
 Nei, det er to Piger, stille! gjør ei Sto.
 Barnligt, uskyldsglade, gaae de Arm i Arm.
 Ha! de kaste Klædet fra den hvide Varm!
 Heit de løfte Armen! see det smækre Liv! —
 — O, nu blev' de sorte bag det høie Siv!
 Jeg kan ikke see dem, det var dog saa smukt!
 Men der har vi Maanen over Søens Bugt.
 Den kan staae og see dem, høit fra Skjens Vold,
 Den kan see dem begge, og er dog saa kold! —

Her, med Det det pladske'd, see en Ring saa bred!
 Hele Seen bæver jo af Salighed.
 Hver en Blomst ved Bredden lukker Diet op,
 Og de stolte Graner boie deres Top!
 Alt er Duft og Længsel, Matten er saa ths,
 Seen dem omfavner, giver Rys paa Rys,
 Trykker sig saa salig op til Bryst og Arm,
 Aldrig dog den svulme kan som deres Barm.
 Aldrig nogen Morgen den i Solens Skjær
 Rødmet har saa deiligt frisk, som Kinden her!
 Ingen Tid den viste Himlen os saa klar,
 Som den Uskylds-Himmel, den i disse har.
 Nu med Vandet, Pigen paa den Ander staaer,
 Om de runde Skuldre falder deres Haar;
 Maanestkinnet viser det saa tykt og stort —
 — Men der gif jo Maanen! — det var grusomt gjort! —

Fiskeren.

Afkanden har sit Væger lukt,
 Den under Fladen svømmer;
 I Vandet Maanen staaer saa smukt,
 Det er det Blomsten drømmer:
 At begge To
 Dernede boe;
 Hvad kan man ei i Drømme troe?
 Jo, jo!

Vægeren.

Blomsten dusfer, for at brydes,
 Frugen modnes, for at nydes,
 Ender Livet, var det da
 Dog et jublende: „Trara!“

Echo svarer, hør! „ja, ja!
Lev og nyd, trara, trara!“

Gefion.

Kong Gylfe sidder i Gildehuus,
Saa klare Kjærterne brænde;
Han drinker Mjød af det blanke Kruus,
Med sine gjæveste Svende.
Mens Kruset lyftigt om Bordet gaaer,
Beifarende Dvinde ved Døren staaer;
Snildt kan hun Strængene røre,
Kong Gylfe lyster at høre.

Sært toner den dybe Strængeleg,
En Dvinde kunde den kyse!
Det er, som Stormen ryster en Egg,
Som vilde Drne der fnysse.
Ja, Sangen trænger til Marv og Been,
Saa synger Bolgen mod Klippens Steen,
Og huler de stolte Kyster,
Som den i Brændingen kryster.

Snart stiger Tonen flagende, om,
Det haardeste Bryst at boie,
Snart klinger den mild, som Barnets Drøm,
Som Fuglens Sang i det Høie.
Kong Gylfe lytter saa taus dertil.

„Din Sang jeg kongelig lønne vil!
Spænd fire Ørne for Plogen,
Plei Dig en Ager fra Skoven!“

„Hvad Du i et Døgn kan pløie der,
For Sangen jeg Dig vil fænke!“
— Hun takker og gaaer — Men Gen og hver
Nu sidde saa taus paa Bænke.
„Tys! atter rører hun Harpen snildt.“
— „Det Ørnene er, som fnyse vildt!“
— „Tys! hører I Storm og Torden?“
— „Nei! Plogen hun sætter i Jorden.“

„Tro mig, jeg hører nu hendes Sang,
Som Brændingen monne den tone!“
— „Nei, det er Plogen hun sætter igang,
Hun pløier det Bedste fra Skaane!
I Furen bølger den salte Ø,
Hun har sig pløiet en deilig Ø,
Med Kjæmpehøie og Skove.“
— Vi Danske maae Gefion love!

Aarets Børn.

Tolv Sønner Aaret har; pas paa,
Saa skal I deres Skudsmaal faae.

Den første Søn er Januar,
Stor Trang til Vintertøi han har.

Hans Broder, Februar ved Navn,
„Slaer Katten af“ hver Fæstelavn.

Men Marts det er et lille Smøl,
Han vælter sig i Regn og Sol.

En evig Feber har April,
Han skjærer Ansigt, det er Smil.

Men Mai, hans Rygte det er godt,
I Smug han lastes dog saa smaaat.

Høit raaber Juni: „Godtfolk kom,
Kør med i Skoven, see Jer om!“

Og Juli — tidt han gjør lidt vaadt,
Men af den Regn har Jorden godt.

August fortæller: „her er smukt!
I Gangen strutter det med Frugt.“

September har en Farvepot,
Han maler baade Stort og Smaat.

October er i slet Humeur
Fordi den gamle Sommer dør.

November blæser Storm-Trompet,
Teg troer den Karl har aldrig leet!

December fra sit Vinter-Skjul
Tilraaber os: „Kom med, leg Juul!“

En Reisende.

I den lille Kjebstad er en Gade
 Hvor ei Tiden har forandret stort;
 See, det gamle Wertshuus sin Façade
 Vender ud mod Kirkegaardens Port.
 Her er jo et Herberg paa hver Side.
 Der til Venstre var det, Hornet flang,
 Men til Hoire kalder Psalme-Sang.
 Gaden har et Herberg paa hver Side,
 Hvor mon bedst man hviler gad jeg vide.
 Jeg maa ind til Venstre denne Gang.

Biblens Bher saae jeg, Upsals Hoie,
 Londons Tunnel! hvad har jeg ei seet!
 Verdens Steder gled forbi mit Øje,
 Diet dog har mere grædt end leet.
 O jeg har en Længsel efter Hvile,
 Og jeg har dog intet Dagværk gjort.
 Sove maa jeg, styrkes, handle stort,
 Over Solen Trillioner Mile, —
 Jeg er træt, imorgen maa jeg ile,
 Død, luk op, dit store Herbergs Port!

Et Digt om Konerne.

En Kurvemager havde gjort
 En Kurv. Nu det var ikke stort,

Men den var smuk og Manden værdig.

„Nu, Gud skee Lov, at den er færdig!“

Udtraabte han, da Konen kom;

Men Konen brod sig ei derom.

— „Siig: Gud skee Lov, den er ifstand!“

— „Det gjør jeg ikke, lille Mand!“

Du har jo sagt det, det er nok!“ —

— „Siig: Gud skee Lov!“ — Han tog sin Stok.

Hun sagde: „nei, jeg ikke vil!“

Saa fik hun Prygl, og han slog til.

Høit skreg hun; Nabokonen kom

Og spurgte ud: hvorfor? Hvorom?

Og strax, saasnart hun hørte det,

Saa gav hun ganske Konen ret,

Gik hjem og hun var meget vred;

Knap fik hun Tid at sidde ned,

Sin Mand fortalte hun det Hele.

„Din Mening kan jeg ikke dele,“

Begyndte han: „det var ei Ret,

At Konen ikke sagde det!“ —

— „Jo det var Ret! hun skulde ei,

Jeg havde heller ikke, jeg!“ —

— „Du?“ svarede Manden, „ei Du turde! —

For jeg slog ogsaa! — ja jeg gjorde!“

— „Det gad jeg see, min lille Mand!“ —

— „Siig: Gud skee Lov, den er ifstand!“ —

— „Det gjør jeg ei!“ — saa slog han til.

Hun skreg — det var det samme Spil.

Strax kom den næste Nabomo'er,

Hun hørte Alt, og høit hun svor,

At Konerne de havde Ret.

Sin Mand hun strax fortalte det,

Og Enden her, jo det gif smukt,
 Viadamen med sit sit Product;
 Fra Huus til Huus det stadigt gif,
 Og Prygl de Allesammen sit,
 Thi ingen Kone fandt behov,
 At sige Mandens: „Gud see Lov!“
 Fra Gade det til Gade kom,
 Tilsidst saa var det Bhen om,
 Ja Landet med! og eens det gif,
 De sagde „Nei,“ og Prygl de sit.
 Om det er Sandhed eller hvad — ?
 Du spørge kan din Kone ad.

Moral.

Brug Kys og ikke Stok, min Ven!
 Thi hun forstokkes kun ved den.

Skovbal.

(1825.)

Den friske, varme Sommerluft
 Beaander Danmarks Sletter,
 Nu hvert et Blad er fyldt med Dust,
 Vi har de lyse Nætter;
 Orangelandets Alsehør
 Besøger Nordens Bøgetræer,
 Da er her sjønt at være!

De vinke os fra Byens Muur,
 Og gjerne Hjertet kommer,
 Thi skønnest er dog Guds Natur
 Vor sorte smukke Sommer;
 Brat hvirvler den i Tidens Strøm,
 Thi nyde vi den smukke Drøm,
 Hos den er godt at være!

Her Træerne med Blad ved Blad
 Et Telt-Tag for os bygge,
 Her Hjertet føler sig saa glad,
 Og jubler i sin Lykke,
 Det føler ret: vort Liv er smukt,
 Det giber Glæden i dens Flugt,
 Hos den er godt at være!

De lyse Sommernætter dœe,
 Alt verler, som vor Lykke!
 Vi spredes selv paa Verdens Ø
 I Solskin og i Skygge;
 Men hver en skyldfri Glæde her
 Er ved Grindringen os fjær,
 I hvor vi monne være!

Klintekorset paa Moen.

(1829.)

Det er en Ihs, en deilig Sommernat;
 En Jæger vandrer mellem Klintens Krat,
 Han er saa bleg, at! Sorgen tungt ham nager.

Med Jæger-Taske og med ladt Gevær
 Han eensom vandrer Klippe-Skrænten nær,
 Mens Hunden rundt i store Kredse jager.
 — Just denne Nat, for otte Somre siden,
 Hans Møder døde, længe alt før Tiden,
 Og nys hans Brud man jordede bag Kirken,
 Hvor Storken bygger Nede høit i Birken.
 En mægtig Beemod gaaer i Sjælen frem,
 Han tænker paa de Kjære, paa sit Hjem,
 Den lille Have ved det gamle Huus,
 Af, Huset selv, det faldet er i Gruus. —
 En Stund han staer der tankefuld nedboet,
 Da høver front, fortrostningsfuldt han Diet;
 Guds store Himmel skinner reen og blaa,
 Saa udstrakt for han aldrig Havet saae.
 Mens fjernt han seer i Maanelyset blaane
 Den hvide Klint paa Stevns og paa Arcone,
 Hans Tanke gaaer i Verdens-Rummet ud,
 Og troende han stoler paa sin Gud;
 Han græder meer ei for de tabte Kjære,
 Han skal med dem jo snart gjensamlet være.
 En salig Fred opfylsder alt hans Bryst;
 Hans Die følger langs den høie Rygt;
 Som Tempelvægge staer den hvide Klint med Skoven,
 Og Himlen danner Kuppelen for oven.

Dybt nede leger Vølgen med Klintens brune Lang,
 Det lyder sært i Natten, som dæmpt Orgelklang.
 Fra Stevns og fra Arcona en Straale lyser smukt,
 Og spiller som en Stjerne hen over Hav og Bugt.
 Som Jægeren det skuuer, sært banker da hans Bryst,
 Thi Lyset hurtigt nærmer sig Meens hvide Rygt.

Stevns Klintekonge kommer med Spil og Havfru-Sang,
 Hans Kjortel er en Taage, hans Haar og Skjæg er Tang,
 Et Dødningbeen hans Scepter, Sølv-Kronen Skinner blaa,
 Og rundt om Karmen svømme Delphiner store, smaa,
 Sit Scepter hoit han hæver, og ved de stærke Slag
 Sig Klinten for hamaabner, men uden Larm og Brag.

Snart kommer og Arconas Drot
 Til Moens hvide Sommerslot.

Hans Krone flammer som Guldet rødt,
 Men Kinden er bleg og Diet dødt;
 En Skibsmast er hans Spiir og Stang,
 Og Kappen er vævet af Skum og Tang,
 Den flagrer saa sært i Nattens Wind,
 Idet han stiger i Hjeldet ind.

En Stund er Alt saa stille, kun Bølgen ruller fort,
 Da stiger ud af Hjeldet en Taage tyk og fort,
 Og begge Konger ile fra Moens Klint i Harm,
 Den tykke Taage skjuler den lette Bølgefarm;
 Men Havet vildt sig hæver, det er saa sært at see
 De høie, sorte Bølger med Skummeis hvide Sne;
 De vælte sig mod Kysten og løste Steen og Tang,
 Men hoit fra Dronningstolen man hører felsom Sang;
 Der sidder Klintens Dronning, den høie, blege Mø,
 Og skuer stolt og rolig ud paa den sorte Sø!
 „Et jordisk Bryst jeg elsker, men ingen Klinte-Drot.
 Dig, Jæger, jeg udkaarer, boe hos mig i mit Slot!
 Dybt under Dig sig hvælver en Verden skøn og smuk,
 Der skal hos mig Du glemme Jordlivets bitre Suk.
 Lad Beilerne kun synse, og rase vildt paa Sø,
 Du er min Brudgom, Jæger, Dig kaarer Klintens Mø!“

Saa toner det i Natten, og Stormen stiger meer,
 Igjennem Krat og Grene den hvide Mø han seer;
 Et Fader vor han læser, et Kors han for sig slaaer,
 Og roligt med sin Bosse han hjem til Hytten gaaer.
 Han tænker paa sin Moder og paa sin tabte Brud,
 Saa inderligt han beder: „Send Du mig Doden, Gud!“
 Hver Sondag klinger festligt hen over Bondens Vand,
 Fra Landsby-Kirken, deiligt den stærke Orgelklang,
 Og Menigheden synger og alle Lærker slaae!
 De sorte Kors paa Graven i Sommersolen staae,
 Og under Kirkens Vue han atter beder Gud:
 „O lad mig snart gjensamles med Moder og med Brud!“
 — De søndagsklædte Bonder med Hustruer og Småa
 Med Psalmebog i Haanden, fra Kirken hjemad gaae;
 Sodt dusfte Mark og Enge, og Skoven slaaer saa grøn,
 Men ved de Kjæres Grave han læser først en Bon.
 I Hyldetraet synger en lille Tugl saa smukt:
 „Snart skal, som jeg, Du swinge Dig bort fra Jordens Bugt!
 For Winterstormen kommer, din Vinge voxer ud,
 Og Du skal atter favne din Moder og din Brud!“

Han hører Tuglen gjerne, thi Sangen han forstaaer,
 Men naar ved Midnat ene han gjennem Skoven gaaer,
 Da seer han mellem Krattet den hvide Klintens Mø,
 Hun sidder høit paa Skrenten, tæt ved den salte Sø.
 Snart vinker hun saa venlig, snart truer hun i Harm,
 Men Matte-Duggen falder som Graad paa hendes Barm.

Endt er den gyldne Sommer,
 Alt Winterstormen kommer
 Og Svalen drager bort, —
 O, sikkert ikun fort.

Den arme Jæger dæmpe maa sin Længsel,
 Snart aabner Englen ham vist Livets Fængsel.
 Tidt tænker han paa Huglens Trøstesang.
 Nu Sneen ligger alt paa Mark og Vand,
 De hvide Bier sværme vildt derude
 Og Blomster staae paa Winduets frosne Rude.

— Mørk Natten er, en stormende Orcan;
 Det knager vildt i Skovens Birk og Gran,
 Men under Hvilen, mellem Stormens Brag,
 Man tydelig fornemmer Øre-Slag.
 Skovthyven bruger sig i slig en Nat;
 Der kommer Ingen for at faae ham fat,
 „Du flinke Jæger skynd Dig! — ud Du maa!“ —
 Med sit Gevar og Jæger-Tasten paa
 Han skynder sig affsted, han Lyden følger.
 Alt er han Skrenten ner — han hører Havets Bolger;
 Men hver en Sti og Plet han tjender noie,
 Skjøndt Alt er Nat og Mørke for hans Die.
 — Alt ryster Stormen stærkere sin Binge,
 Tæt foran sig han hører Øren klinge.
 Et Skridt — — — og med et Skrig,
 I Dybet ligger han et blodigt Liig.

„Jeg fanged' Dig min Brudgom!“ saa synger Klintens Mø;
 „Af, var Du villigt kommen, da skulde Du ei dø.
 Dit Liig jeg kun kan trække op til mit hvide Bryst,
 Din stolte Sjæl har svunget sig høit til Himlens Ryft!“

Ved Kirken i de Dødes stille Have
 Høit bølger Græset paa de glemte Grave,
 Men høit paa Klinten staaer
 Det hvide Kors alt mange, mange Aar;

Tidt synger Læren der i Aftenrøden,
 Hvor Jægeren fandt Døden;
 Og Bolgen leger venligt med Klintens brune Lang,
 Det klinger smukt i Natten, som dæmper Orgelklang.

Slaaentjørnen.

(1851.)

Bor Junker kom i Skoven, der Grethe han saae,
 Hun gik og samled Jordbær, hun trak dem paa Straa,
 De modneste de bedste, hvort af dem frisk og seldt.
 „Ei Grethelil,” saa talte han: „det er jo heldigt modi.
 Jeg vil hjelpe med at plukke!”

„Det rødeste det bedste, jeg fandt denne Stund,
 Det sødeste meest friske, det groer paa din Mund,
 Du veed ei selv din Rigdom, men Grethe jeg veed den,
 Og derfor vil jeg hjelpe Dig, jeg er en ærlig Ven.
 Jeg vil hjelpe med at plukke!”

I Skoven stod en Slaaentjørn, den hørte derpaa,
 For Junkeren det vidste i Tjørnen han laae,
 Og Grethe løb, hun smilte, og sagde mange Tak!
 Den Slaaentjørn havde Torne og alle Torne stat.
 Jeg vil hjelpe med at plukke!

Rosen paa Kisten.

(1851.)

See Sorgetoget gjennem Gyden gaaer,
Det er et deiligt Solskin, Lærken slaer,
Paa Kistelaaget er en Rose lagt,
Den unge Brud til Graven bliver bragt.

I Gyden her, som Barn hun leged glad,
Ved Hylbetreet hyst, som Brud hun sad,
Ved Stenten der de skiltes, da han gif,
Ved Stenten der om ham hun Dødsbud sik.

Hvad drømte Rosen vel i Knoppen nys,
Hvad drømte den ved Solens første Kys,
Og ved det sidste glødende Farvel,
Hvad drømmier den paa Kistens sorte Fjel.

Kjærlighed.

(1830.)

Kjærlighed er sterk som Døden, —
— Sion som Morgenröden.

Dødenschläger.

See Solen blusser saa elskovsrød!
Den lægger sit Hoved i Bølgens Skjød.
Dog, hvem kan skildre det ret med Ord!
Tilbedende tier den hele Jord,
Kun Blomsterne nikke i Vinden,
De kysser hinanden paa Kinden.

I Bugten hifst, hvor Sivene groe,
 Der gynge i Baaden de Elsfende to;
 I Havet, i Diet og hoit i det Blaa,
 Alle tre Steder jo Himle staae,
 Men allerherligst blandt disse,
 Er Diets Himmel tilvisse.

Den Himmel eier det reneste Blaa,
 Og Lanke der, som Stjerner staae;
 Der skuer man klart i Andernes Land,
 Man føler sig Barn og dog en Mand;
 Hver Lanke mod Himlen sig taber,
 Og Hjertet troer paa sin Skaber.

Den fremmede Fugl.

(1830.)

Soll ich dir die Gegend zeigen,
 Mußt Du erst das Dach besteigen.

Goethe.

Seer Du Huset med de røde Vælker i den hvide Muur?
 Rundt om kneise stolte Bøge i den store, frie Natur,
 Seer Du hifst, bag Brombærhækken, Drengen med det aabne Blik?
 Ene tumler han sig, lystig efter muntre Drenges Skik;
 Men nu standser han og lytter, thi hoit oppe paa en Green
 Sidder der en Fugl og synger, o en lille, deiligt en!
 Net som Guld og skønne Perler skinner Hoved jo og Krop,
 Fuglen selv er ikke større end en syldig Rosenknop.
 Drengen og den lille Sanger blive snart fortrolig, her,
 Og de skiftes til at synge i det røde Aftensfjær.

Men i Drengens Hoved speger mange rare Eventyr,
 Dem han alle vil fortælle for det lille, smukke Øyr;
 Men see, fuglen kan dem alle, selv han saae det paa sin Flugt,
 Ingen kan som han fortælle, nei, det er dog alt for smukt!
 Men det er ei nok med dette, den kan ogsaa here lidt;
 Tusind Mile kan den flyve, mens den stiger „qvirevit!“
 See den flyver, og den kommer, Drengen er saa sjæleglad,
 Fuglen bringer sjeldne Frøkorn, soobte i et Rosenblad.
 I hvert Frø er' skjulte Kræfter, knap er et i Jorden lagt,
 For et Trælleslot der vorer i sin hele, stolté Pragt.
 Taget er af Morgenrøde, Søilerne af Vjergets Sne,
 Og igjennem Slots-Portalet kan man ind i Himlen see!
 Men et andet Frøkorn svulmer til en deilig Sommersky,
 Og med Dreng og fugl den svæver over Skov og Mark og By,
 Seiler ind i Aftensolen, o den er saa rød og stor!
 Stiger derpaa ind i Himlen, hvor den gode Gud jo boer;
 Seer de mange, mange Stjerner, der som hvide Blomster staae,
 Jesuusbarnet og Guds Engle med de store Vinger paa.
 Skyen daler atter ned dem, bringer dem til Skovens Krat,
 Hvor de smukke Alfer lege i den lyse Sommer-Nat,
 Og hvor Aanden af hvert Blomster, der henvisner Aar for Aar,
 Utter nu i Midnats-Timen duftende for Diet staaer.
 Fra et Frøkorn stiger hurtigt frem en Palme høi og stor,
 Drengen der med fuglen sidder, Træet meer og mere groer;
 Høit det vorer over Skoven, over Skyen mod sin Gud,
 Breder stolt sin grønne Krone over hele Jorden ud.
 Fjerne Lande, fjerne Have seer han dybt dernede staae,
 Dog imellem Jord og Himmel underlig han længes maa.
 Over Skyen, høit deroppe, Hjertet vil mod Jorden ned,
 Og fra Jorden vil det atter sege hist — hvad det ei veed.
 Saadan svinde Aar og Dage, Barnets øde Sorg og Lyst,
 Diet bliver da til Flamme, thi det brænder i hans Bryst.

Fuglen flyver, fuglen kommer, og den flyver bort igjen;
 See, da sidder han ved Stranden, stirrer over Fladen hen;
 Diet seer kun Hav og Himmel; Alt er det umaalte Blaa;
 Ingen Ø og ingen Skjer for det trette Die staae.
 Men see hilst, en sneehvid Svane nærmer sig mod Kysten her,
 Og sin kjære Fugl han fjender i den stolte Svane der.
 Ja, en Blomsterbaad den trækker, bunden ved sit Vinge-Bar!
 Og en underdeilige Pige den jo med i Baaden har.
 Fra det barnlig' flogie Die strømmer Freden i hans Bryst.
 Kjærlighed — ! O Hjertet svulmer — Du er meer end jordisk Lyst!
 Tanken styrter, Tanken knuser, Jord og Himmel er saa nær!
 Alle gode Aander juble i det klare Morgenkjær.
 Skoven mere grøn sig hvælver, Alt er Dust og Alt er Sang,
 Og der khæses og der drommes, og der khæses nok engang!
 Uger svinde som Minuter, Aaret er en Sommer-Nat,
 Hvor kun Glædens Alfer lege i det friske, grønne Krat.
 Hvad kan Svanen bringe mere end en trofast Hjertenskjær?
 Blomsterbaaden gynger atter, hvad mon vel den bringer her?
 Det er meget meer end Perler, meget meer end Solv og Guld;
 Sode Englebørn den bringer, hele Baaden er jo fuld!
 Moderen dem ømt omsavner, Faderen er Barn med dem,
 Og de begge To er' bange, at de flyve fra dem hjem,
 Flyve op til Himmerige, til de andre Børn hos Gud,
 Thi et Nu — og Engle-Vingen vore kan fra Skulden ud!
 Fuglen fastar Svanehammen, er den lille Fugl igjen,
 Og den flagrer og den synger smukt i Barnehimmelen.
 Tysleslottet stiger atter af det lille Blomster-Fro,
 Og til Solens Land de seile henad Himmelens store Ø,
 Palmen vorer, og i Kronen gynger Børnesloffen glad,
 Og med Alferne de skabe Baade af et Rosensblad.
 Manden seer sin Barnehimmel og sin første Kjærlighed,
 Som to klare Stjerner funkle de i Aandens Blomsterbed;

Men i Svanehammen stiger han i det umaalte Blaa,
 Og som Sandet dybt i Havet seer han Verd'ner for sig staae.
 Alt er fun een Guddoms Tanke, Alt er fun een Kjærighed!
 Alanden svulmer, Hjertet synker til sin Barnehimmel ned. —
 Men saa ført sig Verden tumler, det er en ret broget Drøm!
 Alrene, som Draaber, svinde i den store, stride Strom.
 Gjennem samme Tidens Prisme hver betrakter Livet her,
 Men vi see det ikke altid gjennem samme Farvestjær. —

Taus og ene sidder Manden ved den kolde Marmorsteen,
 Born og Hustru ere døde, Fuglen synger ei paa Green.
 Diet seer hen over Havet, hvor den røde Sol gaaer ned;
 „Mon dog aldrig Svanen kommer? Haaer dog Hjertet aldrig Fred?“
 Og saa inderlig han længes, træt er Hjertet af at staae,
 Men der dykker ingen Svane op fra Havets dunkle Blaa.
 — Dog, hvad er det hist som svæver i det milde Aftensstjær?
 See, paa Svanens hvide Vinger kommer Dødens Engel her;
 Hvad han synger, synes Manden han har hørt som Barn engang.
 Og en mægtig Hjemvee føler Hjertet ved hin Barndoms-Sang.
 Fuglen kan ei bringe mere fra det underfulde Land,
 Derfor er det, Englen kommer til den trætte Vandringemand;
 Begge stige de i Baaden, glide fra den snevre Bugt,
 Og i Aftens sidste Straale sees den, som en Stjerne smukt.
 Men naar Baaden reent er svunden, er han i det bedre Hjem,
 Og de store, hvide Vinger vorne er' fra Skuldren frem.

Fædrelandet.

Egypteren ved Nilen gaaer,
Glad ved den rige Høst, som kommer,
Stolt Vandrefuglen med Vingen slaaer,
Fortæller om den danske Sommer.

„Et Land, Egypten ligt, i Nord jeg veed,
Med Oldtids Minder og med Frugtbarhed,
Skoven er saa grøn,
Øvinden er saa sjøn!
Og dette Land, det kaldes Danmark!“

Naar Svanen synger sin sidste Sang,
Den synger om de grønne Øer,
Om Kjæmpegrave paa Kløvervang,
Om skovomkrandste stille Søer;
Den Strand, hvor Havfruen i Maanestjør
Forkynder høit hvad Stort sig rører her.

Havet har fortalt
Smukt til Svanen Alt; —
Og dette Land, det kaldes Danmark!

Den lille Svale veed god Besked,
Den boer, saa den seer ind i Stuen;
Om huuslig Lykke, om Trofasthed
Den quiddrer der i sin Beskuen.
Fra Slottets Marmor og til Hyttens Straa
Et ærligt Sind og Stræben Fuglen saae;
Offre vil hver Stand
Alt for Fædreland,
Og dette Land, det kaldes Danmark!

Ja, Danmark er vort Fædreland,
 For det at virke, er at leve!
 Gud signe Kongen og hver en Mand,
 Som ørligt stræber det at hæve!
 Paa sommergronne Øer heit i Nord,
 Hvor Skoven gjør til Indsøe Bugt og Fjord,
 Årets Guldkorn groe!
 Gid der Lykken boe!
 Vort Fædreland, det faldes Danmark!

Moderen med Barnet.

Hist, hvor Veien flaaer en Bugt,
 Ligger der et Huus saa smukt.
 Væggene lidt skjæve staae,
 Ruderne er ganske smaa,
 Døren synker halvt i Knæ,
 Hunden gjoer, det lille Kræ,
 Under Taget Svaler quid're,
 Solen synker — og saa vid're.

I den røde Aftensjol
 Sidder Moder i sin Stol;
 Kinden luer dobbelt rød,
 Barnet har hun paa sit Stjed.
 Drengen er saa frisk og sund,
 Klebekinden rød og rund!
 See, hvor hun i Spøg ham banker
 Paa de søde Pusselanker.

Katten staaer og frummier Myg,
 Men forstyrres af en Myg;
 Barsk han den med Poten staaer.
 Og igjen som Hofmand staaer.
 Moder klapper Barnets Kind;
 See hvor født det sover ind,
 Drømmer om de Engle smukke
 I sin lille, pene Bugge.

Mosters Skjermbræt.

Naar Kulden barsk sig nærmest,
 Naar Vintrens hvide Bier sværmed,
 Var der saa hjemligt og saa lunt i Mosters Stue.
 Paa Flisekakkelen saae man malet smukt,
 Hvorledes Jonas blev af Hvalen slugt.
 Idyllisk knistred' Ildens røde Lue.
 For Dørene hang Tæpper og et paa Gulvet laae,
 Og grønne Tafts-Gardiner for Winduet man saae.
 Paa Væggen var der i forghylde Rammie,
 Med Tulipan i Haanden en Madame;
 (Saavidt jeg troer,
 Var det min Moders Bedstemo'er.)
 Desuden saae man al vor Slægt i Silhouetter.
 Men hvad der mest behaged' mig og lille Fætter,
 Det var et Skjermbræt, nydeligt at skue,
 Thi Billeder var klinet smukt derpaa,
 Og jeg og Fætter, vi var' dengang smaa,
 Og sad paa Skammelen i Mosters Stue.

Vi saae hvorledes bort fra Paradiset
 Adam og Eva løb af Frygt for Riset,
 Dengang de havde gjort den gode Gud imod.
 Cain flygtede med Mæret paa sin Vand.
 Syndfloden's Vande
 Gik over Skov og Bjerg. I Arken Noa bad,
 Og Duen kom med Haabets Olieblad.
 Ved Orknens Kilde Hagar sad,
 Og Drengen hvilte bleg i hendes Skjød;
 Det føle Sodom' sank i Flamme-Glød;
 Vi hørte Josephs Klager,
 Saae Pharaos med samt Egyptens Plager.
 Her tog' de Barnet Moses op af Vandet,
 Der førte han, som Mand, sit Folk til Canaans-Landet.
 Med Spil og Sang drog Jephatas Datter ud.
 Vildt hærged' Samson, her stod Ruth som Brud.
 Nu saae vi Dotten,
 Den bange Saul, hos Heren hist i Grotten.
 Kong David sad med Harpen i sin Haand;
 Hist fortæs Folket bort i Lænker og i Baand.
 Imellem Fædre-Hjems Ruiner
 Nomade-Skaren gik med Sorgens Miner,
 Da lyste Stjernen for det taarefylde Die,
 Og Engle sang: „Iehova i det Hoie.“
 De hellige Konger tre ved Krybben stod,
 Hvor Øren kyssed' Jesu-Barnets Hod.

— Saa tidt og gjerne
 Vi saae derpaa, og i vor lille Hjerne
 Fremstod en Verden underfuld og smuk.
 Men af, en Morgen blev der Graad og Suk;

Ved Døren holdt en Reisevogn — klart skinned' Solen;
Den lille Fætter skulde langveis bort til Skolen.

— Jeg saae ham ei i hele otte Aar,

Men nu igaar

Fortæller Møster: „lille Fætter kommer
Endnu i Dag, og bli'r her for i Sommer.“

Da blev jeg ret saa glad; hvert Barndoms-Minde
Randt mig isnde;

Jeg glemte reent, jeg alt var femten Aar.

Saa underligt mit Hjerte slaeer,

Da jeg ham hører komme. Al, saa bange

Jeg bag det gamle Skjermbræt skjulte mig.

Han kyssed' Møster, Gud, saa mange Gange!

Og sagde: „Hvor jeg længtes efter Dig!“

— Han var saa smuk, jeg havde knap ham kjendt,

Men nu var han jo ogsaa en Student.

Snart fandt han mig: al, jeg var næsten død!

Jeg sollte, jeg blev ganse rød.

Al, hvor hans Kys dog brændte, min Kind var luehed;

Jeg flog mit Die ned —

Da stod en lille Dreng med Røgger og med Pile

Paa Skjermen her;

Ei før vi lagde Mærke til ham der,

Nu syntes han saa ondskabsfuld at smile.

Thi før, da jeg og Fætter vare finaa,

Vi heller paa de andre Stykker saae,

Nu vil han hævne sig med sine Pile!

Nogle Viser.

I.

paa en Faders Fødselsdag, assjunget af hans Børn.

Mel. Du lille Burk.

Nu kommer Visen med Knald, Hurra!

Humeur forneden og foroven.

Held Elephanten i Africa,

Den gaaer paa Palmer op til Boven,

Paa rode Roser og paa Tamerinth,

I Foden træder den sig ei en Splint,

Dog for vist og sandt

Ingen Elephant

Tik sig en Fader, som vor Fader!

En Hvalros har det saa mageligt,

Han lider ei af Solens Hede;

Paa Iis han sover behageligt,

Om han er oppe eller nede.

Ved Spidsbergs Klipper faaer han sig et Blund,

Ta lægger Hoved tidi paa Ederduun;

Det os ærgrer ei,

Ingen Hvalros nei,

Tik sig en Fader, som vor Fader!

Paa Ararat, der hvor Arken stod,

Tør Kongeørnen frit sig svinge,

Mod Skyen peger den med sin Fod,

Jo, Ørnen den er ei saa ringe!

De rode Roser og de Dine blaae,

I Dalen dybt de for ham neie maae,

Dog tør vi Bern

Sige: „ingen Ørn

Har sig en Fader, som vor Fader!“

Nei, Elephant, Hvalros og Drn,
 Jo, de maae smore sig om Munden!
 Tænk! de sik heller ikke slige Børn,
 Som os, det ørgrer dem i Grunden!
 Som Torn i Diet vi dem alle staae,
 Men Dig vi er en Torn med Roser paa.
 Rosens Duft er Sang,
 Fader, see en Gang
 Ved din Skaal hver en Rose nifker!

II.

„Ved en Vens Afreise til Paris!“

Mel. Jeg er et Søndagsbarn!
Hør Venners Stemme: drif og spis!
 Thi snart, saa er Du i Paris,
 Og nyder der, ja, Gud veed hvad,
 Men det er ei den danske Mad!

Paa Boulevarden skal Du gaae;
 Gud give at vi saae derpaa!
 I Omnibus og i Coucou,
 Hvo er saa lystig vel, som Du!

Vi see Dig alt halv udenlandsk,
 Grisetter smaa Dig lære Frans;
 Du reiser bort som Mordens Sis,
 Men kommer hjem som — af Paris!

Du oversættes skal paa Frans,
 Originalen er dog Dansk,
 Dit Træk med Hovedet, dit Smil —
 Nei, aldrig glemmes det Emil!

Skjøndt Hjertet sidder lidt paatvers,
 Skal Visen aande kun Comers!
 Igjennem Zaarer kan man lee!
 Farvel! farvel! det Bedste see!

III.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Vi er i Marts, men Martsviol
 Kun sees i Nude-Isen,
 Man selv maa bringe Toraars-Sol
 Og „Fatter“ bringe Visen!
 Her er vi jo den gamle Stof,
 (Det sagt er med Polifkhed)
 :: Og more os det skal vi nok,
 Vi har jo Ungdoms Friskhed! ::

 See Stuen her, hvor pompeiansk,
 Nei, det er den ved Siden,
 Herinde, her er østerlandsk,
 Med Nyden hele Tiden.
 Hver Væg et Billedgalleri,
 Imens vi kildre Ganen,
 :: Paa kjøbenhavnst kaldt Poest,
 Paa østerlandsk: Divanen! ::

 Det er omtrent eengang hvert Aar,
 Vi her slaae Basserallen,
 I Danmarks ny Historie staaer
 Det ei — spørg kun von Allen!
 Men det er ligemeget det,
 Vi ærgre os slet ikke.
 :: Vi svinge Hue og Kasket,
 Vor egen Skaal vi drinke! ::

Har Tiden ingen Martsviol,
 Saa har den her „Slukester“!
 Din Skaal, min Skaal, vort Selskabs Skaal,
 Hurra, af alle Kæxter!
 Her er gemyltigt friskt og fundt,
 Og ingen Rigsdays Tanker,
 Drik ud dit Glas, det er Dig undt,
 „Hvil Hoved paa et Ankert!“ ;:

IV.

Mel. Hvis et godt Raad I folge kan.
Hæv Dig vor Sang! her synger Stort og Smaat,
 Har man kun Rest, paa den megen gode Spisen!
 Blæse være Røsten! er bare Hjertet godt,
 Man kan indvortes folge med i Visen!
 Hjertet slaaer Tact og Diet leer,
 Her Ingen er, som fordrer meer! ;:

Rosenhækken har Geburtsdag i Guds Sol,
 Roserne dens Børn, de drikke Dug og nifke.
 Hver har sin Stilk, vi sidde paa en Stol,
 De dusfte, men vi Andre vi drikke,
 Alle synge samme Skaal i Chor:
 Din Skaal, Du kjære Bedstemo'er! ;:

Skjænd passer ei, og dog vi skjænde maae,
 Fødes i November, det er ikke rigtigt!
 Det er jo umuligt at vi kan Blomster faae!
 Til en Fest er Blomster noget Vigtigt!
 Nu maae vi binde en Tone-Bouquet,
 Dog Hjertets Sang er aldrig slet! ;:

Blomster har Du selv i Hjertets Mindebog,
 Blomster, som kan Sindet styrke og fornøie.
 Dengang Nattens Sky hen for dit Die drog,
 Stærkt og klart saae dit indre Die!

;;: Skyen tager Flugt! — dog nok er sagt,
 Du os forstaaer: Skaal Solens Pragt! ;:

Der boer i hvert et Bryst, som elsker ret,
 Toner, som ingen Digter kan udSIGe;
 Han kun peger hen — men vi, vi føle det,
 Det er Summen fra Kjærlighedens Rige!

;;: Hjertet har seet da Skyen laae,
 Hjertet vil og vor Sang forstaae! ;:

V.

„Det er Liv at reise.“

(Affjlingen i Studenterforeningen, da Borgaard reiste.)

Mel. Danmark deiligt Vand og Vænge.

Voraars-Taagerne sig hæve,
 Grøn er hver en Plet!
 Det at reise er at leve,
 Blodet ruller let!
 Solen falder, Blomster dusfte,
 Milde Sommervinde luste;
 Ud, ja ud! vi Seilet heise.
 Det er Liv at reise!

Damp paa Vølgen, Damp paa Banen,
 Fremad drage vil,
 Hverken Svalen eller Svanen
 Flyve bedre til;

Nye Folk og nye Byer
 Verle om, som Lustens Skyer,
 Held Enhver, som Seil kan heise!
 Det er Liv at reise!

Fuglen Vingen slaaer mod Rude,
 Vi maae ud, aafsted!
 Kundskabs-Frugten groer derude,
 Sundheds-Aeblet med:
 Flyve vil vi! Frugter plukke!
 Alt det Herlige, det Smukke!
 Glæde! Glæde! Seil vi heise!
 Det er Liv at reise!

VI.

Sang,

streven og affjungen paa Fregatten Bellona under Opseilingen til Helsingør.

Me l. Vist stolt paa Godans Bolge.

Du, som nys Ælugten satte
 Ned mod Italia
 Og Kunstens rige Skatte
 Os bragte hjem derfra *),
 Flyv atter over Vandet,
 Sang er hvert Bolgeslag,
 Bring til Columbus-Landet
 Det stolte danske Ælag!

Med Skove, Fiskerleier
 Staær Sjællands Kyst saa smukt,

*) Fregatten Bellona bragte, som bekjendt, den første Ladning hertil af Thorvaldsens Kunstsverker.

Og for dens Skjønhed neier
 Bellona i sin Flugt.
 Hver Lustning Alfsted bringer,
 Det er en Sommerdag,
 Bellona løfter Vinger,
 Farvel! Held Danmarks Flag!

VII.

Ved Botanikeren Liebmans Afreise til Mexico 1840.

Mel. Danmark deiligt Vand og Vænge.

Naar Du nu om ikke længe
 Staaer i Mexico,
 "Danmark deiligt Vand og Vænge"
 I din Tanke boe!
 Tropisk Farve-Bragt Du finder,
 Dog i Hjertet leve Minder,
 Gi Du vil derude glemme
 Kloverblomsten hjemme!

Bidenkaben Guld Du hente
 I Amerika!
 Ja med flige Skatte vente
 Vi Dig hjem derfra.
 Danmarks Søn, gjor Danmark ære,
 Blomst og Træ dit Navn maa bære!
 Kraftig Villie, Tro paa himlen
 Følge Dig i Brimlen!

Ja med den vor Tanke følger
 Dig til fjerne Strand,
 Over Oceanets Bolger
 Fra dit Fædreland.

Gengang i den danske Sommer
 Naar Du atter til os kommer,
 Hvilken Jubel vil der være!
 Gud med Dig, Du kjære!

VIII.

Ved Festen for Arkitekt Bindesbøll.

Som Du tænkte det staaer nu Museet,
 Klart vi have for os din Idee!
 Stille gjemmer i sig Rosentræt
 Tanke til den Blomst vi siden see;
 Og vort Hjerte slaaer ved dette Skue,
 Sangen runger over Sund og Bugt,
 Det gjør godt at føle Hjertet lue,
 Jubel for hvad dygtigt er og smukt!

Livet leves skal! hvo ret har levet
 Frifst og sundt i Tanke, Daad og Gud,
 Han sit Navn i Verdens Bog har skrevet,
 Guldendt sin Mission, sin Skabers Bud!
 Danmark sit en Skat, Du Capslen bragte,
 Mangt et Kunstmærk, skabe Du lig den!
 I vort Die Gud en Guldmønt lagde,
 Glædens Guld, tag din Betaling Ven!

Barnet ved Kirken.

Gi over Kirkegaarden maae,
 De sorte Kors i Sneen staae,

Skjult ligge Gravens Stene;
 Den gamle Præst gaaer til sit Hjem,
 Bag Kirken bryder Maanen frem;
 Det er en Midnats-Scene.

Alt Maanens Straale Muren naaer,
 Et lille Barn ved Døren staaer,
 Det er saa blegt og stille.
 Den gamle Præst gaaer mere nær;
 „Hvem er Du og hvad vil Du her?
 Du fryser jo, Du Lille!“

„O gjør mig Intet, lad mig gaae!
 Min Moder ei det vide maa,
 Saa græd hun meget mere.“
 — Nei Barn! Dig intet Ondt vil see!
 Men Haanden bløder! lad mig see!
 Er' Ingen hos Dig flere?“

„O gamle Mand! jeg ret har grædt!
 Men der var Intet uden det —
 Det, som jeg ei tor sige!
 Vor Gjeld de stakkels Fader tog,
 Da Alting, selv vor Psalmebog,
 Fordi vi ei er' rige!“

„Og Moder græder for de Smaa,
 Vi Alle sammen sulte maae,
 Der er saa tungt derhjemme!“
 — Du lille Stakkel, staae ei her!
 Men et Papir Du har jo der,
 Som Du for mig vil gjemme?“

„Kom giv mig det, jeg er Dig god,
Men hvad er det? Det er dit Blod!
Hvad er det, Du har streget?“
— O Gud, o vær ei vred for det!
Jeg veed nok, det er ikke Ret,
Men Moder græd saa meget!“

„Hun sagde: kun den gode Gud
Kan hjelpe os af Nøden ud,
Naar bare han kun vilde.
Men ingen Hjelp vi fra ham sit,
Og dersor jeg til Kirken gif
Nu, da det er saa silde.“

„For at faae Blod, min Haand jeg skar —
Til Gud jeg mig forskrevet har,
Men ikke til den Slemme.
Gud vil jo gjerne see de Smaa?
Til evig Tid han mig maa faae,
Naar han demi hjelper hjemme!“

„Men Moder maa ei vide det,
Hun har saa mange Zaarer grædt,
Saa græd hun mange flere —!“
Da trykker Præsten Barnets Haand:
„Dig signe Gud, den hellig' Aland!
Du skal ei græde mere.“

„En Guddoms Tanke er Du, Poesi!“

(1832.)

En Guddoms Tanke er Du, Poesi,
Udsprungen fra det store Fader-Hjerte,

Din Sjæl er Kraft, din Tale Melodi,
 Dit Smil kan dulme selv et Jordlivs Smerte.
 Dit Klædebon er hver en Skov, der groer,
 Den røde Lava, Bjerget svøbt i Skyer,
 Det dybe Hav, hvor Leviaten boer,
 Selv Verdens-Brimlen i de store Byer.
 For Dig er ikke Livets Bibel lukt,
 Dit Hjem er alle Jorderigets Lande,
 Igjennem Universet gaaer din Flugt
 Med Stjerne-Diademet om din Pande!
 Saadan Du staer for hvert begeistret Sind,
 Og Sjæl og Tanke klart din Guddom fatte,
 Du lukker Barnet i din Himmel ind,
 Og viser Manden dine Guddoms-Skatte. —
 Imellem skotter Verden til din Flugt,
 Skjøndt Verden har saa Meget at bestille,
 Og mangen Lærd beskriver Dig ret smukt
 Og lærer dem, som gjerne lære ville;
 De saae, hvad Mester da har tankt og meent,
 Det store Kæmpelegem' man trancherer,
 Og seer, at Poest er noget pænt,
 Og Digteren en flittig, god Polerer,
 En velstuderet Mand, en dygtig En,
 Der ørlig Døgnets Middags-Suppe laver,
 Der kunstig skjærer ud en Ferskensteen,
 Og ride kan Spidsfindighedens Traver,
 Der siger, „Poest er Formelys,
 Der støbes udenfra og smukt skal tindre,
 Men ei en Vært, der under Mattens Ghys
 Og Dagens Ild udvilles fra sit Indre.“
 Den vorer ikke kunstig til en Muur,
 En Vært, der under Særen Form blev givet,

Men gribet ved sin stolte Kraft-Natur,
 Og viser, fra det Indre strømmer Livet!
 — Naar Solens Straale gjennem Ruden gaaer,
 Dit Die Millioner Stov-Gran finder,
 Dog, det er ikke Blomsterstov Du faaer,
 Nei, Hverdags-Tnuget er det, som forsvinder.
 Blæs kun derpaa, da hvirvler Støvet smukt,
 Og der er Form og Runding, smukke Bolger,
 Men Døgnets Sol gaaer ned, et dødt Product,
 Et Alt, hvad af den hele Stræben følger.
 Prometheus lig, staer Skjalden paa vor Kyst,
 Med Tidens store Uhr hans Hjerte banker,
 En Verdens Saarer bølge i hans Bryst,
 Cherubens Flugt blev skjænket til hans Tanker,
 Han klipper ikke Stads og springer Buf,
 Og sjælder ud paa sjonne Melodier,
 Thi da vil Musen flygte med et Suk,
 Og Guddoms-Stemmen dybt i Hjertet tier.
 Los Formens Baand, den ægte Poest
 I Prosa selv som Poest vil straale,
 Men Hverdags-Tanken i sin Form-Magi,
 Er et Metal, der ikke Ild kan taale.
 Lad Mængden glædes ved det Stads, den seer,
 Ved disse Spring og Biddets Pirouetter,
 Det morer her at finde Paul og Peer,
 Hvordan, som Solen, ogsaa de har Pletter. —
 Nei, Musen flyver stolt mod Himlens Sol,
 Hun seer til Havets Ørken som til Bækken,
 Til Digterhjertet i en Martsviol,
 Og til hver Fugl, der quiddrer mildt fra Hækken.
 Hun tier ved sin kjære Digtters Grav,
 Han lever jo der, hvor hun selv har hjemme;

Men det, som han den hele Verden gav,
 Det nævner ham, thi det ved ham sik Stemme.
 Og Vaaren viser ved sin Kamp og Strid,
 At Liv maa gjennem Dødens Is fremspringe,
 Saa var, saa bliver det til evig Lid,
 Den stærke Aland skal Formerne betvinge.
 Gi Solens Straale i den frie Lust
 Formaaer at danne Blomstens fine Bæger,
 Det er ei den, der fylder den med Duft,
 Nei, fra det Indre Kraften sig bevager!

Marts violerne.

(1829.)

Sig Himlen hvælver saa reen og klar,
 Isblomster fryse paa Nudens Glar.

I Solens Flamme saa smukt de staae,
 En Yngling kommer og seer derpaa.

Men som han paa de Blomster seer,
 To Pige-Dine derude leer.

Saa skjonne Blomster han aldrig saae,
 To Marts violer saa smukke blaae.

Isblomsten smelter ved Kindens Brand,
 — Vor Herre hjelpe den unge Mand!

Orkenens Son.

(1830.)

Den vilde Hingst jeg tumler,
 Vi flyve paa Sletten aafsted,
 Men Hjertet slipper dog ikke
 Den starke Kjærlighed.

Som Solen brænder i Sandet,
 Saa brænder det dybt i mit Bryst;
 Det er, som Hjertet vil sprænges
 Af Længsel og af Lyst!

Saa høi og saa stor er Himlen,
 Med Sol og Stjerner paa,
 Dog rummer den ei den Flamme,
 Mit Hjerte dølge maa!

Der brænder mig Ild i Blodet,
 Flyv, vilde Hingst, aafsted!
 Mit unge Hjerte sprænges
 Af haablos Kjærlighed!

Hjertets Melodier.

(1830.)

Himmelhoch jauchzend,
 Zum Tode betrübt,
 Glücklich allein
 Ist die Seele, die liebt.

Goethe.

I.

To brune Dine jeg nylig saae,
 I dem mit Hjem og min Verden laae,

Der flammede Snillet og Barnets Fred;
Jeg glemmer dem aldrig i Evighed!

II.

Min Tanke er et mægtigt Fjeld,
Der over Himmelene gaaer;
Mit Hjerte er et hav saa dybt,
Hvor Bolge mod Bolge slaaer.

Og Fjeldet løfter dit Billed
Høit mod Himmelenes Blaa,
Men selv Du lever i Hjertet,
Hvor dybe Brændinger gaae.

III.

Du gav mig Blomster; hvis de læge funde,
Da vandt jeg atter Lunets frie Lyst,
Men nei, de aabne meer den dybe Bunde,
Og spredte Giften i mit unge Bryst.

IV.

Min Tankes Tanke ene Du er vorden,
Du er mit Hjertes første Kjærlighed,
Jeg elsker Dig, som Ingen her paa Jord'en,
Jeg elsker Dig i Tid og Evighed!

V.

Henvistned' er' de Blomster, Du mig gav,
Men fra de Dødes Grav
Staae Alander frem, i Livets dunkle Gange:
Gjenkjend dem her, i mine bedste Sange.

VI.

Du fatter ei Vølgernes evige Gang,
 Gi Alanden, som svulmer i Tonernes Klang,
 Gi Følelsen dybt i Blomstens Duft,
 Sollysets Flammie mod Storm og Luft,
 De fugles Kviddren af Længsel og Lyft,
 Og troer dog, Du fatter en Digters Bryst?

Der svulmer det meer, end i Vølgens Gang,
 Der findes jo Kilden til hver en Sang,
 Der vorer Blomsten med evig Duft,
 Der brænder det uden den kjølende Luft,
 Der kjæmpe Alander i Længsel og Lyft,
 De kjæmpe mod Døden dybt i hans Bryst!

VII.

Jeg elsker Dig — Dig, som jeg ei ter sige!
 Du staaer som Lanken i mit Drømmerige,
 Du skaber Alanden i hver driftig Sang,
 Thi svulmer Hjertet, ret som Vølgens Gang,
 Og brister stolt — thi Skjalden er en Gud;
 Du er jo Brud — og lykkelig som Brud.

VIII.

Man har et Sagn — et Eventyr:
 Hvert Muisling-Dyr,
 Der bygger i den dybe, salte Sø,
 Naar det har skabt sin Perle, maa det døe.
 O Kjærlighed! Du blev mit Hjerte givet,
 Og Perlen kostet Livet.

Livet en Drøm.

(1830.)

— Der Mensch —

Träumt sein ganzes Seyn und Thun,
Bis zuletzt die Träum' entschwaben.

Calderon (Übersetzt v. Gries.)

Til Bennen.

Du kjender Grunden til min dybe Smerte,
Du kjender hver en Tanke i mit Bryst;
Jeg holder fast ved Dig med Sjæl og Hjerte,
O vær mig tro, i Smerte og i Lyft!
Mit stolte Haab jeg saae som Boble briste,
O lad mig ikke Vensteb og saa miste!

Dit aabne Blik, dit barnlig' rene Hjerte,
Og hun — vor Søster — bandt mig fast til Dig;
Nu er hun død — jeg saae din stille Smerte,
Imens din Læbe vilde troste mig. —

— — O Broder, Livets bedste Bobler briste,
O lad mig ei dit stærke Venstab miste!

Nei Du er tro! — hvor mildner Du min Smerte!
— Mens nu Du trykker broder-pmt min Haand,
Med Blik mod Blik og Hjerte imod Hjerte,
En mægtig Tanke stiger for min Aand,
Den bringer Fryd og Veemod uden Lige,
Og hvad den seer, vil Læben Dig udslige.

1.

I det store Verdens-Rum, over Sol og over Stjerne,
Hoit, hvor ingen Tanke-naaer, i det blaa, umaalte Hjerne,
Leve gjennem Evighed Aalandehærrens Myriader,
Fuld af Kraft og Kjærlighed, slabt' af Naadens store Fader.

Deres Kamp Begeistring er, Deres Længsel Kjærligheden,
 Begge vorer Stund for Stund, gjennem hele Ewigheden.
 Feile de, da straffer Gud hine faldne Aandefskarer,
 De maae slumre, slumre dybt; — men det kun Minuter varer.
 Kort kun standses Aandens Flugt, snart den etter fri kan svæve,
 Drømmen i hin Straffesovn, det er Livet her, vi leve.
 Er endogsaa Dremmen smuk, eie vi al jordisk Lykke,
 Den er dog en Skygge kun mod høint Liv, hvor vi skal bygge!
 Døden her er Livet høist, snart er Straf og Drem tilende!
 Men i Drømmen her kun svagt Aanden kan sig selv gjenkjende.

2.

Døden falder. — Sprængt er det jordiske Baand.
 Drømmen er endt. Fri svæver den mægtige Aand,
 Mindes sin Drom og synsler i fulmende Lyst.
 Nu er hun hans! — See, Bryst imod Bryst,
 Læbe mod Læbe og Die mod Die,
 Svæve de elsende Aander gjennem det Høie.
 En er kun Tanken, een deres Stræben;
 Som Toner flyder Drømmen fra Læben,
 Drømmen om Jordlivet her,
 Den vi drømme enhver:

„Underligt jeg nylig dremte,

og jeg var — jeg veed ei hvor!

Jeg var i et Legem fængslet,

var ei lengre fri og stor,

Hølte Trivl og Sorg og Længsel,

som den aldrig soles her,

Til en Klode var jeg bundet,

Hjemmet var saa snevert der.

Dunst og Taage, livløs Glimmer
var dens hele Herlighed;
Jeg var Barn, og jeg blev Ungling,
kjendte ei til Kjærlighed;
Saae ei Dig, nei ung og modig
i min tunge Larvedragt,
Fyldt med Anelse om Himlen,
spøgte jeg med Jordens Pragt;
Løe af Sorgen, som af Glæden,
„Kaaahed“ kaldes det at lee,
Tidt for Stovets tunge Larve
Hjertet kan ei Hjertet see.
Underligt mit Indre brændte,
sært jeg tumled' mig omkring,
Tidt mit unge Hjerte blødte,
men det var kun Hverdags-Ting;
Da engang — jeg klart det mindes,
Jorden stod i Sommer-Pragt,
Dig jeg fandt, og mig Du ligned',
Fængslet under Larvens Dragt.
Men, alt første Gang vi mødtes,
folte jeg, at det var Dig;
Og jeg saae din Kind at rødme,
kjøndt Du ikke kjendte mig.
Du var min, i Sjæl og Tanke,
inderlig jeg bad til Gud;
Gi jeg kunde mig løsribe,
kjøndt Du var en Andens Brud.
Dog jeg vilde Flammen dæmpe,
nøde Hjertet til at lee,
Men vi maatte atter mødes,
mødes til vor bitre Pee;

I dit barnlig fromme Die
 Sjælens dybe Stemme laae,
 Aldrig dog din Læbe sagde,
 hvad jeg i dit Die sage.
 Pligten var Dig hei og hellig,
 og vi maatte skilles ad;
 Dybt Du græd — men fun som Søster, —
 aldrig blev mit Hjerte glad.
 Dig jeg leved', Dig jeg tænkte,
 Du fun i mit Hjerte laae,
 Livet var saa langt, saa bittert,
 Dig jeg aldrig mere saae.
 Tidt jeg sang i stille Smerte,
 — Ungdoms-Lunet var forbi;
 Mangden herte Sangen stige,
 kaldte Smerten Poesi!
 Saadan svandt der Aar og Dage,
 Døden bar jeg i mit Bryst.
 — Døden endte Nattens Dromme,
 og jeg vaagner nu i Lyst;
 Du er min, vi skal ei skilles,
 magtigt fulmer Tankens Strem;
 Alle Hjumlens Hjimle tone:
 „Jordelivet er en Drøm!“

Studenten.

(1829).

Høit under Taget, hvor Svalen boer,
 Har ogsaa Studenten sit Kammer;
 Der sidder han nærmere Englenes Chor,
 Trods Stuens og Salens Madamer.

Paa Væggen hænger hans hele Stads,
 I Kommen er Skillinge fire,
 Paa Bordet ligger Homer og Horats
 Samt mange beskrevne Papire.

Et Tællelys brænder i Stagen smukt,
 Selv sjærer han Aftensmaden.
 Det er saa silde, hans Dør er luft,
 Kun Vægteren sværmer paa Gaden;
 Lad ham kun sværme i blaa Talar,
 Det rager Studenten jo ikke.
 Han stirrer saa taus gjennem Rudens Glar,
 Seer Stjernerne blinke og nikke.

Han tænker paa mangen en Barndoms-Drøm,
 Imedens han stopper sin Hose;
 Da bliver om Hjertet han ganske øm,
 Hans Kinder see ud som en Rose.
 Han yndes af Mange, har dog ingen Ven,
 End sige en lille Veninde;
 Thi flagre hans Sukke i Natten hen,
 Til Mar for de lystige Vinde.

Men sukke og græde er ingen Blaiseer,
 Undtagen for syge Poeter;
 See! Maanen sidder paa Taget og leer
 Ud ham og ad Povel og Peter.
 Studenten dampet sin Pipe ud,
 Og vender saa Lyset i Stagen;
 Saa beder han barnlig en Bøn til Gud,
 Og trækker saa Dynen om Hagen.

Stakkels Mary Anne.

(Engelsk Folkevisje, udsat af J. P. G. Hartmann.)

Under Gravens Græstør sover

Stakkels Mary Anne!

Piger, kom fun! græder over

Stakkels Mary Anne!

Falsk var han, som tro hun troede,

Slangen sig om Hjertet snoede,

Fred ei meer paa Jorden boede, —

Stakkels Mary Anne!

Bleg blev Kinden, Smilet døde,

Stakkels Mary Anne!

Hele Verden syntes øde,

Stakkels Mary Anne!

Nær ved Kilden under Borgen,

Hvor kan ikke kom hin Morgen,

Stod hun, Billedet paa Sorgen,

Stakkels Mary Anne!

Haabet holdt hun til det sidste,

Stakkels Mary Anne!

Men saa maatte Hjertet brioste,

Stakkels Mary Anne!

Over Ungdom, Skjonhed, Glæde

Bredre Gravens Græs sit Klæde,

Egnens Piger Dig begræde,

Stakkels Mary Anne!

Manden fra Paradiis.

En komisk Fortælling.

(1830.)

— Man schrebet von Paris, es habe sein Gefahr, —

— Til Paradiis fra os er nu fast ingen Fart. —

Holbergs „Peder Paars.“

Der var engang en Enke —

Dog nei! — — jeg maa mig først betænke; —

Hun havde været det, men var nu gift paanh,

Med En fra Thy.

(Det maae vi ikke glemme.)

— En Aftenkund, da Manden ei var hjemme,

Sad hun med Haanden under Kind;

Selv Theemaskinen var en Smule sovet ind.

(Den ellers sang en Tone, reen og klar,

Og første tidi ved Bordet den bedste Bassiar.)

Fra Jordens Taageland

Flej Tankerne til hendes første Mand;

Hun kunde ei den føde Sjæl forglemme,

Og ak! den Anden var jo ikke hjemme.

„Du har det godt!“ udbrød hun. „Tri for Nød

Du sidder i det abrahamske Skjod,

Og seer til os, der i den snevre Stue

Maa plages slent af Hoste og af Smue.“

Hun taug og faldt igjen i Tanker,

Da hører hun, hvor det paa Døren banker;

Hun skotter hen til Krogen,

„Uh! er der Nogen?“

(Thi hun var bange for — ja det var hele Tingen —

At see en Aand i Den, der havde før slet ingen.)

Nu banker det igjen, og saa gaaer Døren op —
 Men det er ingen Aland, nei En med Kjød og Kropp;
 Det er en Haandværkssvend, der nu har sprængt sit Buur,
 Og gaaer fra By til By og seer paa Guds Natur;
 Han gjør Visiter fun, for ei at smægte.
 Sligt kalder man: at føgte.

Han var, det saae hun nok, en sælle En,
 Der gif i dette Liv paa sine egne Been;
 Og som han sagde det, der Noget laae i Tonen,
 Der rørte Konen.
 Hun spurgte ham, hvorfra han kom, hvorhen han gif;
 Og Svaret som hun sif,
 Det var: han drog paa Bursche-Wiis
 Nu gjennem Thyskland til Paris. —
 Da blev hun i sit Hjerte glad,
 Hun dækked' op med Ol og Mad,
 Og sagde: „Sæt Sig dog, og spis!
 Hvad, reiser Han til Paradiis?
 O, Herre Gud! I dette Land
 Der har jeg jo min første Mand!
 Hils ham fra mig og fra vor Datter,
 Og hils ham ogsaa lidt fra Fatter!“

Da mørkede Skjelmen, at ei vor Bio
 I Geographien var meget stiv,
 At hende klang paa ligeviis
 De Navne: Paris og Paradiis.
 Thi faldt han strax i Talen ind:
 „Deg kjender ham, det gode Skind.“ —
 — „Aa!“ udbrød da hans Hjertenskjær,
 „I altsaa før har været der!

„Hvor lever dog den sode Skat?“ —
 — „Af, det er ilde med ham sat!“
 Jeg var der for en Maaned siden;
 Da fled han meget suurt paa Tiden,
 Stod tidlig op, kom seent i Seng,
 Og var de Andres Hunde-Dreng.
 Hvad tog han sik i Gravens Nat,
 Gik strax itu, det tynde Pjat!
 Af Kjoler har han ikke een,
 Og tenk: han gaaer med bare Been!“ —
 De Ord i hendes Hjerte stak som Syle,
 Og hun begyndte gyseligt at hyle,
 Sik nu, og det i storste Hast,
 En Blyt af baade løst og fast,
 Ja Skjorter, Stromper, uldne Søkker,
 (Og jeg veed Pøkker,) —
 Og bad, mens Diet stod i Vand:
 „O bring det til min salig Mand,
 Og stig: jeg sender Meer afsted,
 Naar jeg kun seer en Lejlighed.
 Af ja! af ja! Det er dog haardt,
 Han der skal gaae til Spot og Tort!“
 Da Knøsen havde spiist sig mæt,
 Han loved' at besørge det,
 Tog Blyten, takkede og gif;
 Men Konen sad med vaade Blik.
 Thi vil vi springe nogle Timer frem
 Til hendes Mand kom hjem,
 (Jeg mener ham, den sidste,
 Den første, veed I, staer paa Dødens Liste.) —

„Nu, jeg kan hilse Dig fra salig Thiis.“

(Saa hed den første Mand; og det er slemt,

Ieg Navnet har i Førstningen forglemt!) —

„Her var nys En, der gif til Paradiis! —“

Og nu fortalte hun om ham, som alt var gaaet,

Og hvad han havde med paa Reisen faaet.

Men Manden fatted' snart den hele Ting,

Og i et Spring han sadlede sin allerbedste Hest,

Og foer aafsted, som Skerne i Blæst.

Han vilde, sagde han til Konen,

Dog tale selv en Smule med Personen.

Det var en deilige Nat med Maaneskyn og Slicht,

Der klæder endnu bedre i et elegist Digt;

Heit Mattergalen slog, og Uglen peb Discant,

Og hvad der her var bedst: den rette Vei han fandt,

Hvor Thven gif aafsted i Maanens blege Straale.

(Thi mere Lys en Thv i Grunden ei kan taale.) —

Nu vil vi da med Thven gaae!

Saaasnart han saae,

En foer aafsted som bare Fanden,

Han tenkte ganisse ret: der har vi Manden,

Og fastede sin Vytl i Grøften nær ved Krattet,

Og satte sig derved, thi han var fasset.

Med skylfrit Sind han vilde sig forstandse,

Og sang om „grønne Tomfru-Skrandse,“

Idet han stirrede paa Nattens klare Himmel,

Til Manden kom og stansede sin Skimmel,

Og spurgte, uden megen anden Snakken,

Om ei han havde seet en Mand med Vytl paa Nakken,

Og, for at give Sagen mere Vægt,

En Thveknegt. —

„Jovist!“ var Svaret, „nylig saae jeg En,
Der gjorde lange Been;
Saasnart han saae, I vilde ham indhente,
Svandt han i Skoven, hurtig, som en Glente.
Men skynd Ier lidt, saa kan i Knegeten fange!“
Den Aanden takkede ham mange Gange,
Og bad ham holde lidt paa Hesten.

(Nu veed I Resten:)

Den gode Mand i Skoven sprang,
Men Lyven sig paa Hesten svang,
Tog Bysten med, „hyp, — vil du gaae!“
Det var en Lyft at see derpaa. —

Udmattet, stønnende og bister
Kom Manden som en vred Philister,
Men tænk Ier nu hans store Skræk,
Da ogsaa Hesten her var væk.
Han raabte: „hov!“ han raabte: „hei!“
Men Lyven løbet var sin Bei.
— Da ingen Aanden var tilstede,
Tik Maanen hele Mandens Brede.
„Paa sig en Daad Du skinne kan;
O twi Dig an!
Har Du ei hørt, en Lyvehæler
Rangerer lige med en Stjøler.
Jo, jo, Du er en deiligt En!“ —
Saa gif han hjem paa sine Been.

„Naa, traf Du ham?“ saa spurgte Konen;
Men Mauden harde nedstent Tonen
Og sagde: „Jo, min kjære Skat,
„Ieg sik ham dog til Lykke sat!

„Vor bedste Hest jeg gav ham med,
At han kan komme lidt afsted!“

— Da blev hans Kone ganske mild:

„O lille Mand, hvor Du er snild!

Det maa man dog de Mandfolk skænke,

At de kan tønke!“

Moralen, som man finder,

Er, at der gives dumme Drivender;

Dog — Mandene i samme Farve spille,

Men, de kan bedre tie stille!

Prolog og Epilog.

(Fremragte paa et Privattheater ved en Foresættelse, givet af Elever fra det Kongelige Theater.)

En Aftenunderholdning med Bevilling,

(Naturligvis maa der Bevilling til)

En Aftenunderholdning faaer De, en Udstilling, —

Udstilling, ja, det Navn her passe vil,

Thi det er en Udstilling af Elever,

Saaledes som Theatret disse har;

Men da vor Virkefreds er der saa snever,

At Publicum os neppe bliver vaer,

Saa ville vi os driftigt dette nærmre,

Og for i Aften glemme alle Baand; —

Det er de unge Bier her, som soerne,

De gaae i aften lidt paa egen Haand,

Og Publicum vil see hvad her sig rører,

Og muligt gjette Skæbnen, som vi faae,

Om Hoben eller Kunsten vi tilhører,
 Paa hvilken Plads vi skal i Templet staae;
 Elevens Fremtid ligger mellem Gaader,
 Og Mennekene spaae, men Gen fun raader;
 Til Kunstens Maal er Veien heel besværlig;
 Si ganske ved sig selv man kommer frem,
 Lidt ender man hos Titchen eller Werlich,
 Hjelp maa der til, en Bolge maa os bære,
 Thi det er ikke nok, Flid og Talent,
 Og denne Bolges Navn er godt bekjendt,
 Den kaldes Publicum, — den for os være! —

Et Par Ord.

Epilog

(Frem sagt af en af Cleverne, der paa det kongelige Theater endnu fun var
 brugt til at være Bud eller Tjener).

Heitærede! — jeg troer De vil mig hjelde,
 De veed jeg fører ei den lange Snak;
 En fort Replik og saa er Alt tilende —
 Taften skal jeg sige — „Mangetak!“

Elbkongens Brud.

(1832.)

Det er saa stille i Djendens Leir,
 Nu sover Hæren, den drømmer Seier;
 En Eneste vaager paa Kampens Færd,
 Han løner sig til sit gode Sværd,
 Og synger sin Ungdoms glade Drøm,
 Ved den brusende Strom.

Hvad rører sig vel i Sivet her?
 Det er, som Taage ved Maanestjær.
 I Winden flagrer et følblaat Lin,
 Der staaer en Drinde saa fager og fin,
 Hun lytter og smiler saa mangen Gang,
 Til hans jublende Sang.

Gi Elskov rørte hans unge Bryst,
 Han synger sin Barndoms Smerte og Lyst,
 Og Havfrouen aner et bedre Liv.
 Hun hæver sig op fra de grønne Siv,
 Og seer ham i Diet en eneste Gang,
 Da forstummer hans Sang.

Selv bliver hun bleg og atter rød,
 I Diet tændes Kjærligheds Glod.
 Hun trykker hans Haand — hvor bæver hans Bryst.
 Han stammer sin Kjærligheds rene Lyst,
 Hun blegner og foldt bryder Læben ud:
 „Jeg er Elbkongens Brud!“

„Af, havde jeg aldrig hørt din Sang,
 Lev vel, Du seer mig for sidste Gang!“
 Hun er forsvunden — høit Bølgen slaaer! —
 Et blomstrende Siv i Vandet staaer,
 Det visner — see, nu synker det ned!
 Kan Sivet vel døe af Kjærlighed?
 — Trompeten gjalder i Fjendens Leir.
 Udb, til Død eller Seier!

Til J. P. E. Hartmann.

I.

(Ved hans Hjemkomst fra Udlændet 1835.)

Hvad Herligt ude Du har set og hørt,
 Hvad Dig har glædet og dit Hjerte rørt,
 Du os fortælle vil i Melodier:
 Det travle Byliv, Kjern' og Politur,
 Den evig unge, kraftige Natur
 Med Dissonanter og med Harmonier.

I Preussens Sand Du Diamanter fandt;
 Du sloi mod Syd, og meer Dig Kunsten vandt,
 Skjøndt Donauniren sært med Hjemvee rørte.
 Hvor Stephans-Taarnet speiler sig saa smukt,
 Du husked' Øresund og Kjøgebugt,
 Og Tanken Dig til dine Kjære førte.

Natur og Kunst din Ungdoms Sjæl henrev,
 Mens fod, vemodig Længsel hos Dig blev,
 Lad denne Treklang fun fra Strængen klinge!
 Syd-Schweits's Storhed og Melancholi,
 Pariser-Livets lette Trylleri,
 I Tone-Alfrids Du til Danmark bringe!

Dig favner nu din Hustru blid og øm;
 Din Reise synes Dig en broget Drøm;
 Dog Drøm det var den ei og vil ei blive.
 Begeistring drak Du for dit hele Liv!
 Dig styrke Kjærlighed hos Slægt og Vib!
 Velkommen! vi Dig ærligt Haanden give!

II.

Den 14de Mai.

(Affjunget af Musikk-Conservatoriets Elever.)

Chor.

Maimaaned synter med Grønt vore Skove,
 Sangeren fødes, ja, det er en Fest!
 „Flyv Hugl, flyv over Furrespens Bove!“
 Syng Du med os, Du synger dog bedst.

Flammen i Diet er vore Rørter,
 Guldet vi bringe er fun en Sang,
 Men den er født i svulmende Hjerter,
 Mere end Guldet er Hjerternes Klang!

Verelsang med Chor.

Du skildred' os Jennaros dybe Sjæl,
 Hvad Broderhjertet føle kan og lide,
 Du med Corsarerne en stormfuld Øvel
 Lod os paa høie Tonebølger ride.

Hvad Bonden følte ved Kong Fredriks Grav,
 Hvad en Skjersommer-Nat ved Gurre vækker,
 Du os i sikre Tone-Omrids gav!

Recitativ.

Dyb Sørgemarschen lod, de Dodes Rakker
 Gik med bag Baaren op af Kirkens Gang,
 Da dybt for Kunstens Heros Orglet klang!

Dvartet.

Et Hav af Toner med din Sjæl blev født,
 Det svulmier heitidsfuldt, det smelter født.

Chor.

Vi skue op til Dig i Toners Rige
 Vi slutte os til Dig ved Hjertets Slag,
 Du blev ved Viv og Born den Lykkelige,
 Som ved din Kunst! — Hver Dag er Festens Dag!

Den rødselfulde Time.

(1826.)

Es giebt so bange Zeiten,
 Es giebt so trüben Mutb,
 Wie Alles sich vom weiten
 Gespenstisch zeigen thut.

Novalis.

Kom ei Nundetaarn for nær, er det Midnatstide;
 Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.
 Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
 Thi ved Midnat holde der Alander Dands og Gilde.
 Jeg om Dagen gif derop, for en Bog at laane,
 Gif en Smule deromkring, og kom til at daane;
 Ingen savned' mig, de gif, jeg blev der alene,
 Al, ved selve Tanken end rygte mine Bene.
 Længe laae jeg i en Krog uden mindste Spratten;
 Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Natten.
 Jeg er ingen Natte-Helt, derfor blev jeg bange.
 Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;
 Hvis de nu ved Midnatstid kom herop at læse,
 De i Nakken dreied' mig vist min egen Næse.
 Maanen skinnede saa klar, Uglens sang derude,
 Maanens Skin og Uglens Sang flød igjennem Rude:

Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvordan vide,
 Og for Dieblifiket svandt al min Hjerte-Dvide.
 Af, men nu flog Klokkens Tolv, det var følt at høre;
 Alle Bøger rundtomkring saae jeg sig at røre.
 Nogle skjendtes, andre sang, Sproget var lidt blandet;
 Som paa Babels-Taarn det klang ganske reent forbandet.
 Alle sprang fra Hylderne, dandse'd med hinanden,
 Jeg var bange for at faae nogle Bind i Panden.
 See, nu blev en Contradands underligt rangeret,
 Mange Bøger dandse'd med, skjondt uconfermet.
 Langs med Væggen stilled' sig store Folianter,
 Det var sikkert satte Folk, eller gamle Lanter.
 Vadens Fru Grammatica, smukt forgylt paa Vagen,
 Kom at engagere mig; jeg blev som et Lagen.
 Af det krissed' i min Taa, Hjertet steg til Halsen;
 Men jeg slap, Cornelius hende bød til Valsen.
 Atlas af Pontoppidan, klædt i Svinelæder,
 Med Fru Flora danica hist i Dandsen træder;
 Reisers færgterlige Bog sprang med Iliaden.
 Af det fuste strækkeligt, som en Storm fra Gaden.
 Fra Musæet lod en Røst: "Hvad er her paa Færde?"
 Og en Landse traadte frem fulgt af twende Sværde;
 „Schwerenoth! I lærde Pak! Vil I være rolig?
 Unde I ei Helten No i sin snevre Bolig?
 Hvad er vel en lurvet Bog mod en Vandser-Blade?
 I er' kun Beermadsens Gang, vi er Østergade!"
 Og nu hugged' Sværdet om, saa der Funker lyste,
 Det var følt, det kan I troe, al mit Hjerte ghste;
 Bøgerne sik ogsaa Skræk, hvert et Blad jo bæved,
 Som en broget fuglehær De til Hjemmet svæved,
 Og paa Hylderne i Haft deres Bladser sogte.
 Men hist i Museet, af! det langt værre spøgte.

Op af hver en Askepot stieg de Dødes Bene,
 Uh! En Ildstrøm risled' mig gjennem hver en Sene.
 Sylfelet jeg følte mig, Døren op jeg sprænger,
 Ak, hvad seer jeg! — Rundetaarn er der ikke længer.
 Støtten lig i Don Juan Taarnet promenerte,
 Men flig Vandring, kan I troe, følt mig her generte.
 Afgrund for og Ander bag værre er end Døden;
 Maanen stod saa lasket fed, hjalp mig ei i Noden.
 Som en Sappho stod jeg her, Binden tog i Kjolen,
 Nede Bægteren jeg saae, blaa som Martsviolien.
 Deiligt var min Monolog, Ingen den kan fatte;
 Først jeg selv min Død begræd, lod mig derpaa dratte.
 Binden peb i Mary og Been, alt mit Indre raaber,
 Men til Lykke havde jeg hos mig Hofmandsdraaber.

Au! det var et hæsligt Stød. — — —

— — — Himmel! see dog bare,

Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.

Ak, det Hele var en Drøm, Himlen være lovet!

Væser, giv Du vaagne maa, dersom Du har sovet!

Phantastyk ke

i min egen Maneer.

(1829.)

I Himlen sidde Guds Engle smaa
 Rundt om det store Catheder;
 De sidde alle med Vinger paa,
 Og blæse saa smukt i Trompeter.

Om Aftenen lægges Trompeten bort,
 Madonna hun seer det ret gjerne;
 Saa spilles der lyftigt — ei Laps eller Kort,
 Der leges med Maane og Stjerne.
 Tidt triller en Stjerne fra Himlen ud,
 Slight faldes paa Jorden et Stjerneskud.

I Himlen er der en smuk Musik,
 Og Alt har Hjerte og Stemme;
 Man kieder sig aldrig et Dieblik,
 Man føler, at her er man hjemme.
 Tidt flyver en lille Engle-Trop
 Herned til de jordiske Dale,
 Og bringer de sovende Smaaebørn op
 Til Gud i de himmelske Sale.
 Tidt tage de ogsaa en stakkels Poet,
 At han kan fortælle den Stads han har seet.

O, det er en lyftig og underlig Tour,
 Hoit op over Ørn, over Ugle.
 Dybt hænger Verden, det gamle Buur,
 Med sine brogede fugle;
 Smaa-Englene synge saa vænt i Chor,
 Og alle Sphærerne spille.
 O Himlen er saa stor, saa stor!
 Man føler sig ganske lille,
 Den Vorne bliver et Barn igjen;
 Som Børn vi komme i Himmelten.

Hjerte-Suk til Maanen.

(1826.)

Liebe

Kennt der allein, der ohne Hoffnung liebt.

Schiller.

Hulde Maane, stig fra Skyen frem!
 Solen hviler alt bag Laas og Lukke.
 Al, Madam, Madam! jeg elsker Dem,
 Vær ei kold mod mine hede Sukke!
 De er bleg, og jeg er ligesaa;
 Begge vandre eensomt vi og ene.
 Hurtigt gaaer De hen ad Himmelens Blaa,
 Ogsaa jeg har gode, lange Bene.
 Er det sandt, at Maanen trækker Vand,
 Vil jeg græde mig til Ægtemand.

Hav mig naadig dog i deres Sind!
 Husk den Tid, da jeg var meget lille,
 Da jeg spillede Skorsteen, Klink og Pind,
 Og fik Riis, sjøndt ei jeg have vilde.
 De har Kundskab om mit Barndoms-Liv,
 Jeg var god — en lille Sukke-Unge,
 Nu jeg er det i Superlativ,
 Men beskedent tier her min Tunge.
 O Madam, Madam! Kom ned til mig!
 Eller ogsaa tag mig op til Dig!

De har hørt saa mangen Elsters Suk,
 Trostet ham ved Deres kydske Flamme
 Al! Men mig De sværer ei et Muk,
 Det er ikke christeligt, Madame!

Gjerne sukked' jeg for Dem paa Sønst,
 Men jeg er ei stiv i Grammatiken.
 Af, jeg mægter knap at tale Dansk,
 Hjertet synker ned i Kjole-Hikken.
 Skjænker De ei snart mit Hjerte No,
 Vist jeg spiller Werther Nummer To.

K o m e t e n.

(En Historie.)

(1829.)

Da Sol stod op, og alle Mattens Terner
 (Jeg mener Stjerner)
 Med Hast igjennem Himmelens Porte flyede,
 En Skrædder sad paa Bordet alt og syede.
 Ved Siden af ham stod et simpelt Fad
 Med Mad.
 Dog nei! man saae Ruiner fun paa Bunden,
 Den tykke Mælk var dybt i Helten syunden,
 Mens Nattergalen slog i Vogelunden.

— Med roligt Sind
 Han tænkte nu saa fromt paa Ingenting.
 Da nærmere bondeklædt sig Skjæbnens Dronning,
 Og følger ham en Kruske fyldt med Honning.
 — Bag Hyldebæret sad de Alfesruer
 Med Graad paa Kind,
 Og for at frelse fløi de nu som Fluer
 I Stuen ind,

Og summede en Sang for Heltens Dre,
 Hvæs Mening var: Du maa ei Krucken røre.
 Men barsf af Væsen,
 Han slog dem med en ulden Lap i Næsen,
 Hver Gang de kom;
 Selv spiste han, til Krucken reent var tom.
 Nu gif der, kan jeg tænke, et Dvarter,
 Maaskee lidt meer,
 Dog Tiden her gjør ikke stort til Sagen;
 Da — ak, han vidste selv ei hvad,
 Den arme Mand, som han paa Bordet sad
 I lovligt Kald, blev ganse som et Lagen;
 I Læben bed han med de gule Lænder,
 Og begge Hænder Mechanisk greb' om de bespændte Lænder,
 Thi dybt derinde
 Dog Boreas med alle sine Vinde,
 Lambourmajoren, treten Niagaraer,
 Smaa Djævle-Skarer
 Og meget Andet, som jeg ei kan huske,
 Han følte der at pine, save, ruske;
 Da kom hans Hustru fra det nære Kammer,
 Saae al hans Jammer,
 Og spurgte ømt: „hvad er Dig vederefaret?“
 Men „au!“ og „au!“ og etter „au!“ var Svaret.
 — En Stund hun hører Mandens dybe Sukke,
 Nu seer hun Hadet og den tomme Krucke,
 Da aner hun, men gyser endnu mere.
 „En Mavesnaps kan ene ham curere!
 „Ak bleg som Døden
 „Han sidder paa sit Bord i Morgenrøden!“

Saa taler hun og flyver, let som Slovens Hind,
 I fire Spring paa Apotheket ind,
 Men stum som Fisken,
 En Niobe, hun staer saa bleg ved Disken.
 End gik et langt Minut,
 For Apothekets snilde Substitut
 Forstod Mimiken,
 Og søgte nu paa Hylden efter Drikken.
 Da Bee! Hvad har ei Fanden at bestille,
 Hoit under Loftet hang en støvet Krokodille,
 Der gav ham paa Organet for hans Snille
 Et saadant Smæk,
 Saa hele Substituten fik et Knæk.
 — I Hast han nu Madamen expederte,
 Men af, leverte
 Slig brændbar Lust, som man for Lufiballoner laver,
 Men ei for Skrädder-Maver.
 Og med en Hart
 Hun var i Hjemmet snart,
 Og rakte Manden Flasken fyldt med Drikken.
 Men knap til Livs han fik den,
 For neppe selv han kunde sig forstaae;
 Det var, som om han havde Vinger paa.
 „Ak hvad er det! ak hvad er det!”
 Udbrod han. „See, hvor jeg er let!
 „Saa flink til Beens, — jeg troer, jeg svæver!”
 — Men Skrädderkonen bæver,
 Thi som han gjør fra Bordet lette Hop,
 Gaaer vinduet op,
 Og som en Lufiballon han gjennem Lusten stiger.
 Hoit Drinden striger,

Men skjøndt hun reiser sig paa Taa,
Kan hun dog ei den arme Skrædder naae.
— O hvilket Slyn! han svæver over Byen,
Og svinder som et Stjernestud bag Skyen. —

— — Tre lange Uger gaae med Suk og Graad.
Nymanen seiler som en gylden Vaad
Paa Himmelens Ocean; med vaade Blikke
Hun fuer did — men ak! han er der ikke.
Hun havde tænkt: han kommer nok med Maanen.
Men ei han kom; — thi falder hun i Daanen.
Det gik vel siden over,
Men ikkun lidet hun om Matten sover
Thi vaagen og i Drømme
Hun seer sin Skrædder høit paa Lustens Stromme.
— En Aften sad hun efter vante Skif
Med Taare-Blik,
Mens Tappensstregen lyftigt lød i Staden;
Da høres Larm paa Gaden;
Hun seer derud — ak, stor er Folkevrimlen,
Thi høit paa Himlen
Der staær en stor og underlig Komet,
Hvis Mage ei de ældste Folk har seet.
Om Pest, om Krig og Hungersnød man taler,
Thi see: Kometen den har twende Haler.
— De Verde strømme til fra alle Kanter,
Besæt den i Quadranter,
Udregne dens excentriske Ellipser,
Men knipser
Til sidst hinanden over Næsen,
Thi man er ueens om Kometens Væsen.

Dens Astronomer

Beskrive den i flere tykke Tomer;

I Bladene de slaae hinandens Gre,

Den hele Stad

Jorglemmer Sovn og Mad,

Selv Raadet tænker paa, hvordan det dog kan være.

Da pludselig Kometen

Nær havde rammet Raadet i Planeten,

Thi den med eet faldt ned fra Himmel-Scenen,

Og laae beskedent midt i Rendestenen.

— Fra Øster og fra Vester

Leb Folket til at see de sjeldne Reste;

Selv Skrädderkonen med sin vaade Kind,

Kom til og rørte i den med en Pind,

Før af de brudte Dele

At faae et klart Begreb om Tingens Hele.

Men, som nu Alle søger rundtomkring,

Hun støder paa et Spænde og en Ring:

Bed dette Syn hun raaber høit og græder:

„Ak! Gemini! Kometen er min Skrädder!

Det er hans Spænde! det er hans Ring!

Men af ham selv er der Ingenting!!!“

Kometen 1835*).

Saa rædsom en Historie

Ieg aldrig har oplevet.

Ingeomann.

Laad Verden tee sig nok saa lærd, foruden og forinden,
Naar først Kometen viser sig, den ryger dog af Pinden.

*) Frem sagt af Jfr. Jorgensen paa Sr. og Mad. Winslows Aften-
Underholdning paa det Kongelige Theater, den 7de Marts 1830.

Saa seer man, den er ei solid, men saa er det for silde;
 Nu lapser den sig alt for følt, og derfor gaaer det ilde.
 Ja, hører nu, hvordan det gaaer, og hvad der snart vil hænde;
 Thi siden faae vi neppe Tid at see paa Verdens Ende.

— Omtrent naar Tappenstregen slaaer,
 Naar Vægteren paa Gaden gaaer,
 Og synger høit mod Skyen,
 Mens Flyveposten flagrer over Byen:
 Da viser sig Kometen stor og rød;
 Men hver Mand troer: „O det har ingen Nød,
 Den gaaer nok over!“
 Selv Byens Magistrat med denne Tanke sover.

— Men ak! Kometen kjender ei til Hvile,
 I hver Minut den løber hundred' Mile;
 Den mod vor Jord frenrykker,
 Men slaaer os ikke lige strax i Stykker.
 Nei, den gjør os en anden stor Fortred,
 Den ta'er vor Jord paa Slæbetouget med.

„Ak!“ sukke gamle Folk og falde hen i Daanen:
 „Hvi løb den ikke heller af med Maanen!“
 — „Und immer weiter, hop, hop, hop!“
 Vi fare Alle i Galop;
 Men at vor Jord saaledes galoperer,
 Just ei generer.
 Man holder meget jo af Galopade,
 Paa Valler, som paa Østergade;
 Man kjender Touren, holder let Balancen;
 Men Jorden — ak! den taber Contenancen.
 Ved disse nye Spring
 Den glemmer reent, at dreie sig omkring.

Fra Maribo man hører Klager,
 „Som Mange megen Skræk indjager;“
 Man mærker, det er ilde sat,
 Kometen bli'er i Bladet sat,
 Men ak! Den løber dog afsted,
 Og Jorden — ja, den løber med.

Da mærker man, selv hos det mindste Noer,
 At Dandse=Organet i Hjertet boer;
 Thi Hjertet hopper fra Bryst til Hals,
 Som i Wiener-Bals.

— Snart er' vi Solen ganske nær,
 Af Hede tæbe vi vort Veir;
 Enhver gjør Wind — men ak, for lidt.
 Med de bekjendte forte Trit,
 Og Arme, som Græshoppe=Been,
 De unge Damer løbe hver og een,
 Gjør Wind paa Gaden op og ned;
 Men Lusten bliver lige hed.
 — Tilsidst vi Solen dog passere;
 Men mange seude Folk crepere,
 Og Bladene, ak ja! — de komme slemt tilkort,
 Thi alt hvad Vand er, torres ganske bort.

Men lad det gaae med Verden som det vil,
 Man vænner sig dertil.
 Snart gaaer Enhver til sine gamle Skifte,
 Man frygter ikke,
 Man holder Baller, drinker Thee og snakker,
 — Jeg takker!!!!
 Men ei Kometen falder os i Talen.
 Tilsidst faaer den dog Lyst at røre os med Halen;

Men neppe er det skeet,
 Saa gaaer det galt med Jord og med Komet.
 O, kunde vi Halen dog englisere,
 Saa skulde vi ikke saa brat crepere!
 Betenk, hvilken „furgterlig Ildebrand!“
 — Faelt sprutter Jorden af polemisisk Vand;
 Men ei det nytter, den gaaer reent itu.
 Men kan det troste, nu,
 Saa gaaer det ei Kometen meget bedre,
 Thi den og vi med Alt gaae da til vore Fædre. —

O hvilken Virvar dog i vor Natur!
 I Nakken faae vi den chinesiske Muur,
 Ja Rundetaarn og selv Theatret vælter,
 I Taschenbücher man paa Gaden ælter,
 Og tænk en Gang — de brænde!
 Nu hører man et Knald, og saa har Verden Ende. —

Men som en Phœnix, mæk mit Ord,
 Snart af Kometen og vor Jord
 En Klode danner sig paa ny,
 Med Folk og Fæ, med Mark og By.
 Men deres Storhed ei vi fatte,
 Mod dem er' vi fun Paddehatte;
 Forstanden tred've Grader naær.
 (Mod dem var Plato selv et Faar.)
 De skrive, skrive og studere,
 Spadsere
 I Lusten, grave dybt i Jorden;
 Da finde de baade i Syd og Norden
 Det tydeligt Spor af en Verden før,
 Og det er vores, som det sig hør.

Man finder Folk — ja hele Lag,
 Med Ordner baade for og bag;
 Men man tør ikke Personerne røre,
 Thi de ere skjere. —
 Ja, hvad som findes, selv mindste Kat,
 Betragtes strax som en gylden Skat.
 Saaledes, Kjære,
 Vi komme engang i Agt og Være,
 Haae Plads paa Museum, i Kirke og Slot;
 Som Antiquiteter de os vil vise.
 O lader os Alle Kometenprise!
 Naar Enden er god, er jo Alting godt!

Rosenknoppen.

Rosenknop saa fast og rund,
 Deiligt som en Pigemund!
 Jeg Dig kysser, som min Brud,
 Undigt meer Du springer ud.
 Nok et Kys Dig Læben sender,
 Tøl hvor jeg brænder!
 Jeg vil skrifte, som sig bør:
 Ingen har jeg kysset før!
 Ingen Pige venter mig,
 Rose, jeg maa kysse Dig!
 Af, Du ei min Længsel kjender,
 Tøl hvor jeg brænder!

Med hvert Kys Du faaer en Sang,
 Naar Du da er Støv engang,
 Sangen falder Dig ihu,
 Ingen kyssed' mig, kun Du.
 Kun ved Dig jeg Kysset kjender.
 Tel hvor jeg brænder.

Danmarks Døtre ved min Grav
 Sige for hver Sang, jeg gav:
 „Han just havde Kys fortjent!“
 Herligt sagt, men lidt for seent,
 Løn mig mens jeg er ilive!
 Kys I mig give!

De to Fugle.

Der bøgger en Fugl her dybt i mit Bryst,
 Saa langt fra Blad og fra Grene;
 Den synger i Smerte og fæltsom Lyst,
 Fordi den sidder saa ene.
 Den tør kun klynge sig fast til Gud,
 Og see gjennem Vinenes Rude ud!

Før hende den synger sin Sorg og Lyst,
 Ved Nætter og lyse Dage;
 Der bøgger en Fugl i hendes Bryst,
 Den søger den sig som Mage.
 Den titter ogsaa fra Diets Blaa —
 Mon Fuglen ikke kan Fuglen forståe?

Hos mig den synger Alt, hvad den veed,
 Mit Liv, min Tanke, min Stræben;
 Den selv forraader min Kjærlighed,
 Der flygtede bly for Læben.
 Den synger sin dybe Sorg og Lyst;
 Men Svar har ei Fuglen i hendes Bryst.

Den seer saa taus gjennem Andens Glar,
 Og det gjør mig sorgfuld og bange.
 Fortjener ei Fuglen det mindste Svar,
 For Hjertets de dybe Sange?
 Den fattige Fugl et Hjerte bær,
 Saa tro, som den med de gyldne Øjer!

Den synger og sørger sig vist ihjel —
 En Anden kan Bruden føste,
 Og hun — ja hun glemmer Fuglen vel,
 Og det er jo ogsaa det Bedste!
 De to var' ei for hinanden stukt',
 Nu, dør den ene, hvad er saa tabt!

Spillemanden.

ILandsbyen gaaer det saa lyftigt til,
 Der holdes et Bryllup med Dans og Spil;
 Der drikkes Skaaler i Viin og Mjød,
 Men Bruden ligner en pyntet Død,

Ia død hun er for sin Hjertenskjær,
Thi han er ikke som Brudgom her,
I Krogen staaer han med Sorgen sin,
Og spiller saa lyftigt paa Violin.

Han spiller til Løkkerne blive ham graae,
Han spiller saa Strængene briste maae,
Til Violinen med Sorg og Gru
Han trykker mod Hjertet reent itu.

Det er saa tungt, saa knusende tungt,
At døe mens Hjertet endnu er ungt!
Jeg mægter ei længer at see derpaa!
Jeg føler det gjennem mit Hoved gaae.

See, Mændene holde ham fast i Favn —
— Men hvorfor nævne I mig ved Navn?
Vor Herre bevare Enhvers Forstand!
Jeg selv er en fattig Spillemand.

Bogetræet.

„Träume sind Schäume.“

Hei og stolt jeg Kronen bar,
Wgte jo min Stamme var.
Mine Børn, de stolte Grene,
Havde Altting paa det Røne,

Slik ei Skjænd og slik ei Hug,
 Drak fun Sol og Morgen-Dug:
 Alt har jeg som Moder gjort.
 De maae blive noget Stort —
 Tænkte jeg — det kan ei feile.
 Som en Skibsmast hver skal seile
 Lyftigt over salten Vande,
 See og sees i fjerne Lande.
 Men af tretten, jeg har hørt,
 En blev fun et Kostekast.
 Gjærdestave blev de tre,
 Men de ni, o bitre Bee!
 De slik dog den værste Ende,
 De blev fun til Vindebrænde!

„Pjat, pjat!”

(1832)

Om Theebordet sidde de Damer smukt,
 Af, Munden er aldrig paa dem lukt:
 Pjat! Pjat!
 Den Ene taler om Silke og Vaand,
 Den Anden viser sin hvide Haand,
 Den Tredie er poetisk stemt,
 Hun sværmer, og stiger, saa det er stemt.
 Pjat! Pjat!

Om Ballerne snakkes der bredt og vidt,
 Ja Politiken saaer ogsaa sit
 Pjat! Pjat!

Bed Bordet sidder en Mandsperson,
 Han er saa rar i Conversation;
 Han smiler og skjænker dem Videts Mjod,
 Og Damerne sige: „hvor han er sød!“
 Pjat! Pjat!

Nu tager man da Theatret fat,
 Saa komme de først i den rette Pjat.

Pjat! Pjat!

Lidstidst skrider Natten endelig frem,
 Men saa — ja saa skal der følges hjem.
 Det hjälper ikke at krybe i Skul;
 Nu gaaer det først som en Kjep i et Hjul:

„Pjat! Pjat!

Pjat! Pjat!“

Studie efter Naturen.

Hände sich ein Niederländer hier,
 Er nähme wahrlich gleich Quartier,
 Und was er sieht, und was er mahlt,
 Wird hundert Jahre nachgezählt.

Göthe.

Solen stinner i Naboen's Gaard, Husene ere saa lave,
 Gaarden har Plads til en Mødding fun og en trealens Have.
 Haven er i sin egen Maneer, den har slet ingen Gange;
 Men den eier een Stikkelsbær-Buske, der er saa god, som saa mange.
 Mutter i Dag har næstendeels skjult haade Mødding og Have,
 Thi sine Sengklæder paa et Stillads har hun i Solen, den brave!

Ungerne sole sig ogsaa lidt, ligge paa Dyne og Bude,
 Hver har i Haanden et Smørrebrod, som de fortære derude;
 Smørret smelter i Solens Brand, — Sønnen over dem daler,
 Gaardhanen stikker sit Hoved frem, bryster sig stolt og galor.

Sange af Syngestykkerne „Ravnene“, „Bruden fra
 Lammermoor“ og „Festen paa Kenilworth“.

I.

Af: Ravnene.

(Musik af J. P. E. Hartmann. — Opført første Gang
 den 29de October 1832.)

1.

Matrosernes Sang.

Naar Bolgerne danser om Mørset lidt
 Og synge, saa Blankerne knage,
 Naar Skroget bliver for Moret qvit,
 Saal hør vi kun Lidt tilbage;
 Men tager Søen den hele Klat,
 Da saa god Nat!
 Saal seile vi Alle derneden om,
 Men den Bei Mange til Himlen kom.

Naar Stormen i Land jager vildt aftenstæd,
 Og Torden og Lyn er i Folge,
 Den knækker Egen; — dog den Fortræd
 Er værre paa Dybets Bolge.
 Matrosen er vant til det Vaade vel, —
 — Det slæer ihjel! —
 I Glasliste ligger han da saa smukt,
 Hans Die og Kistens Laag er luft!

2.

Pantalone's Vise.

Mo'erlille sidder med Briller paa,
Fortæller om gamle Dage,
De Rollinger lytte, store og smaa,
De høre om Trold og om Drage.

Uh, uh!

— I Vjerget der sidder en fangen Mo,
Da kommer en Prinds over salten So,
Og snart maae Troldene sukke,
Thi han leber af med den Smukke.

Men Skoven er fort og Veien er lang,
Og Troldtoiet udspeculeret,
Faaer sat det i Prindsen en eneste Gang,
Saas er han riktig leveret.

Hu, hu!

Nu kaster han Hjelmen — den blev til et Bjerg,
Derover kommer ei Trold eller Dverg,
Det gloende staaer og lyser,
Saa hele Troldtoiet gyser.

Nu holdes der Bryllup paa Slottet da,
Der dandse ni Kongeriger,
Der dandses, saa Skoefsaalerne falde a
De allerdeiligeste Piger.

Hu, ha!

Der leves saa flint, der leves saa flot
Med rode Roser og Gblecompot,
Det straaler med hele Kraften,
Det varer ved til iaften.

II.

Af: Bruden fra Lammermoor.

(Musik af S. Bredal. — Opført første Gang den 5te Mai 1832.)

1.

Fuldmaanen skinner paa Bust og Krat,
Husch! det er Sanct Hans's lystige Nat.

Husch! Husch!

Mo'rlille sadler sit Kostekraft,
En bedre Hest har der Ingen havt!
Saa flyver hun op, saa flyver hun ned,
Hun flyver til Val og til Lyftighed,

Husch! Husch!

Den Smiaa-Dreng læser sit: „Fader vor”,
At, hvor vil Du hen, Du søde Mo'er?
Sov stille Barnlille!
Jeg har at bestille;
Med Kosten jeg seier vor Skorsteen net;
Jeg flyver saa let!

Husch! Husch!

Skarntyden svaier i Nattens Blæst,
Den bliver ogsaa en deiligt Hest,
Husch! Husch!

Paa Stang og paa Stok og paa Vangeled,
De Here flyve i Lusten affsted;
Hver Stund de vise sig fleer og fleer,
Men Døden sidder bag Graven, og leer.

Husch! Husch!

I Galgen hænger en Thyeknegt,
Enhver bør hilse sin kjære Slægt;
I Lusten de neie,
Tre Gange de dreie

Og svinge hans arme, synlige Krop,
Og flyve saa op!

Hush! Hush!

2.

Mandens dybe, bitre Sorg
Knuste alle Barnets Drømme;
I Ruiner staer min Borg,
Bed det barske Nordhav's Strømme;
Svalen finder der sin Rede,
Jeg — har intet Hjem hernede!

Snart vil Borgens sjunkne Muur,
Skjules ved den sorte Bølge; —
Ud, ja ud i Guds Natur!
Tiden skal min Smerte dolge.
Snekke, kløv de stærke Vandé,
Bring mig bort til fjerne Lande!

3.

Stem gamle Minstrel Harpen nu
Før vore Fædres Sange,
Om Livets Lyst og Dødens Gru
Og om de Kjæmper mange!
Synge om den stærke Kjærlighed,
Om Sorrig og om Glæde,
Om Elverpigens Deilighed,
Imens vi Dandsen træde!

4.

(Sjotsk Ballade.)

Der sidde to Ravne paa Træet hif,
 Saa sorte man aldrig faae dem forvist!
 De skrige hæst over Skovens Krat:
 „Hvad faae vi at spise i denne Nat?“

„Jeg veed, at i Mosen bag Dæmningen hif,
 Der ligger en myrdet Ridder forvist;
 Men Ingen det veed, uden Himmelens Gud,
 Samt Hunden og Falken og Ridderens Brud.“

„Hans Hund drager atter paa Jagten hen,
 Hans Falk faaeer sig snart en Herre igjen,
 Og Bruden finder en Hjertenskjær,
 Men vi faae et kosteligt Maaltid her!“

„Jeg sætter mig paa ham i Mag og i Ro,
 Og hakker ham ud hans Dine to,
 Og med hans Haar vil jeg flyve affted,
 Og sliske min gamle Nede dermed!“

„Saa mangt et Øie vil svømme i Vand,
 Dog finder Ingen den Riddermand;
 Det blæser koldt over Buss og Green,
 Hvor Lovet dækker hans hvide Been.“

III.

Af: Festen paa Kenilworth.

(Musik af Weyse. — Opført første Gang den 6te Januar 1836).

1.

Lambourne.

Bredre, meget langt herfra,
 Over salten Vandet,
 Reiser sig Amerika
 Med de gyldne Strandet,

Det er der Fugl Phønix boer;
 Guld og Sølv paa Marken groer,
 Og i Skovens Skygge,
 Stegte Duer bygge!

Goldthred.

Hvor frødeligt!
 Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
 Ligge skal saa langt herfra!

Lambourne.

Der gaaer Solen aldrig ned,
 Stegt er hver Kastanie,
 Der er Alting Kjærlighed,
 Kilderne Champagne.
 Gi'er man der sit Hjerte hen,
 Faær man strax to, tre igjen,
 Og paa Mark og Enge,
 Blomstrer der kun Penge.

Goldthred.

Hvor frødeligt!
 Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
 Ligge skal saa langt herfra!

Lambourne.

Børnene de lege hver
 Der med Guld-Soldater,
 Hagler det, saa hagler der
 Hollandiske Dukater.

Gaderne, tænk hvilken Pragt,
Er med Specier brolagt,
Og isøvne kommer
Guld i Alles Sommer!

Goldthred.

Hvor frysdeligt!
Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
Ligge skal saa langt herfra!

Lambourne.

Brodre, hver som gaaer hersra
Over salten Vandet,
Reisen til Amerika,
Vil han aldrig bande,
Han gaaer op i Fryd og Guld,
Og slaer Døden ham omkuld,
Der det Slag fornøier,
Det er bare Løier!

Goldthred.

Hvor frysdeligt!
Gud, hvor det er nydeligt!

Chor.

Skade, at Amerika,
Ligge skal saa langt herfra!

2.

Hvad Hjertet her sig klynger til,
Det lægges snart i Kiste;
Selv Venstabet er et Gaadespil,
Hvor Traaden let kan briste.

Den bedste Drøm dog Hjertet veed,
 Det Drømmen er om Kærlighed,
 Den skal man drømme jo, som ung,
 Hvert Hjerte til den trænger,
 Den er saa smuk og dog saa tung,
 At tildt den Hjertet sprænger.

3.

Drikke-Sang.

Chor af Gjester.

Bacchus er den største Mænd,
 Det kan aldrig seile,
 Bacchus! til dit Trylleland
 Vi paa Vinen seile.

Kræmmeren Goldthred.

Der jeg om min Alen glad
 Slynger dine Ranker;
 Stirrer paa det grønne Blad,
 Og faaer stolte Tanker.

Bob.

Alen er dit Kongespir,
 Bacchus det fornemmer,
 Siger da: min Krone's Bør
 Er dog denne Kræmmer!

Chor.

Solens Næse har Carmin,
 Elster Oldtids Skifte,
 Maanen er saa bleeg og fin,
 Den tor ikke drikke.

Bacchus er den største Mand,
Det kan aldrig seile,
Bacchus! til dit Thrølleland
Vi paa Vinen seile!

4.

Romance.

Hyrden græsser sine Faar,
Gjærdet er hans Throne,
Solen Purpur om ham flaaer,
Maanen er hans Krone.
Hvad mon vel han tænker paa?
Længe taus han stod og saae
Frem i Aftenstunden.

Hjertet ved,
Kjærlighed
Er det sagreste Træ i Lund'en.

Kongens Datter stolt og fin
Staaer i Kongeborgen;
Silke, Guld og Hermelin
Skjule ikke Sorgen.
Tanken, som en Fugl saa let,
Flyver, bliver aldrig træt,
Synger: jeg har fundet!

Hjertet ved,
Kjærlighed
Er det sagreste Træ i Lund'en!

„Wind og Blomst, svar, hver især,
Kommer hun dog ikke?“

Vinden hvisser: „Hun er nær!“
 Blomsterne de nikke.
 Skjult en Sti fra Slottet gaaer,
 fuglen høit bag Krattet staaer:
 „Han har hende funden!“
 Hjertet veed,
 Kjærlighed
 Er det sagreste Træ i Lundene!

Skildvagten.

(1830.)

„Lui, lui, et toujours lui.“

Victor Hugo.

Af n'en er taaget — døsigt Lygterne brænde;
 Kun paa sin Stø og sin Larm kan man kjende
 Det store Paris.
 Den larmende Brimmel, paa Bølgernes Wiis,
 Fremtrænger sig vildt gjennem Stræde og Gade.
 Hjist staaer et Palads med pragtfuld Façade,
 Men svagt fun, i Taagen, dæmrer en Krands
 Af Lampernes flammende Glæds.
 Hvo er vel Gier af hin Pragt, man seer:
 „Un cavallier,” man veed ei meer.
 Ved Porten staaer en Graafkjæg i Gevær,
 Engang han tjente i den store Keisers Hær, —
 Forresten man om ham veed meget mindre,
 Men saae man i den gamle Krigers Indre,
 Da for vort Tanke-Blik,
 En founden Verden, stor og klar, opgik.

„Hvor underligt forandres Alt med Tiden!“

— Saa drømmer han. — „Her stod jeg just! dog det er længe siden.

Mit Bryst var fuldt af store Ungdoms-Dromme;
Da bruste Blodet — ja, i vilde Stremme
Fled Frankrigs Blod,
Men Friheds-Traet gront og herligt stod,
Og jeg var hærdet; nu jeg gammel er og blød.

Toulon var Fjendens. „Seier eller Død!“

Vi med vor yngste Officer da svore,
Thi han — han var Napoleon den Store.
— Med ham gik Frankrigs yngste Helte-Flokke
Hen over Alpelands Ekjæmpe-Blokke,
Bestandigt opad, opad i den skarpe Wind,
Som vilde vi i Himlen trænge ind!

Han gik foran, vi fulgte Mand for Mand,
Hvor før kun Mulen steg paa Fjeldets Rand,
Og gjennem Sis og Sne og skarpe Vinde,
Vi vidste Fjenden og vor Seir at finde;
Der midt imellem Kamp og Dødens Flamme,
Han stod den Samme,

Skjønt Kugler sloi om ham i Dagens Dyst.

„Om han blev dræbt!“ — det gjes i hvert et Bryst,
Thi Gud og han vor Tanke var i Leiren,
Og begge gav os Seiren.
Hvor jublede jeg høit med Folke-Brimlen,
Da Keiser-Navnet tonede mod Himlen;
— Smaa-Fuglene paa Fjeldets Tind
Saae stolt til Konge-Ornen ind;
Da stormede vi gjennem Bust og Hække,
Og Konger kaarede han, hvis Kraft de vilde knække.

Ud over Neden vorte det stolte Vinge-Bar,
For lidet ham det store Frankrig var:
Han var Europas Helt — Europa var hans Rige,
Hans Stjerne kjendte kun at synke eller flige.

„Mod Moskau! — Moskau!“ heit han bed,
Men stolt det reiste sig i Flamme-Glod,
Kun Ild og Afske inddraf vore Lunger,
Til Vierge svulmed' Brandens rode Lunger,
Alt blev til Ild, selv Liget i sin Grav,
Og Lykkens Stjerne svandt i dette Flamme-Hav.
— Hver Dag skjod Ruslands Jordbund Hare frem,
Dog havde vi nok saaeet Buigt med dem!
Det Vintron var, og ei Kosakkens Landse,
Der røved' Frankrig sine bedste Krandse.
Kun Eis og Sne stod for vort matte Blik;
Jeg saae at Neglene fra Kjødet gif,
Mens Børn og Kvinder — Bee! hvad da jeg saae,
Tør nu mit gamle Hoved ikke tænke paa! —

Jeg blandt de Saarede paa Vognen laae:
Mit usle Liv jeg ikke vilde miste!
En Flod og Riger kun, jeg vidste,
Laae mellem os og mellem Fædrelandet.
Sterk Strommen gif, thyd ISEN var paa Vandet,
Hver Vogn, hver Hest vi synke saae;
Kun enkelt kunde man hün Side Bredden naae,
De matte Hænder vi fra Vognen strakte frem,
Man saae det ei, thi „hjemad! hjem!“
Det lød, det trængte i mit Hjerte;
Jeg styrted' mig fra Vognen i min Smerte,

Men Isen bræst; — — dog Strømmen hæved' atter,
 — En Haand mig fatter —
 Det var Napoleons — Han var min Redningsmand,
 Og jeg saae Frankrig, saae mit Fødeland,
 Fri stod jeg der, men ham man Haanden bandt;
 Europas Sol bag Elbas Skove svandt.

Men synke kan ei det, som Gud opreiser,
 Og Folket selv ham kaarede til Keiser;
 Der maatte til den hele Tugle-Brimmel,
 For at forjage Drnen fra sin Himmel.

Han kom — — mit Hjerte vilde mig af Varmen!
 Min Hustru holdt den Spæde frem paa Armen;
 Belsignelse floi fra hans Helte-Blikke,
 Han kom igjen — han glemte Frankrig ikke;
 — Men Frankrig glemte ham — det gav ham bort til Havet;
 Gi Fædrelandet har sin første Helt begravet.

— Mod Fjeldet stolt den høie Bølge slæer,
 Men den er bristet længst, naar Fjeldet staer;
 Det synker ei, hvad engang Gud opreiser!
 Europa glemmer ei min store Keiser!"

Saadan den gamle Skildvagt drømmer nu.
 „Hvad græder Du? —
 Lidt vaade er' de gamle Dienlaage,
 Dog, det er muligt Aft'nens folde Laage....
 Tys! stille dog! glem nu den Store!
 Hist gaaer en lille Gen med Sabel og med Spore,
 Dersor ei Mere!
 Huf, gemle Graafkjæg, Du skal presentere!

Kong Frederik den Sjette.

I.

„Danmark, deiligt Vand og Vænge,
Havets Lillievaand!

Der er Kraft i dine Drenge,

Der er Manddoms Aand.

Paa Bedrifters Dannevirke

Reiser Nutid Aandens Kirke,

Det, som Jordens er, henveirer,

Aandens Adel seirer!

Engang var her Nød, desværre,
Folket blev nedtraadt,

Stormænd vilde spille Herre,

Selv med Landets Drot;

Folket da til ham sig nærméd:

„I dit Skjød er vi bestjærmed,

Kongen vi al Magt forlene,

Ham vi lyde ene!“

Magten sad i Kongens Sale,

Gik fra Slægt til Slægt.

Hver om Kronens Glands kan tale,

Men ei om dens Vægt.

Sjette Frederik arved Magten;

Oplyst, stort han fatted Bagten,

Bagten mellem Folk og Konge,

Løst blev Folkets Tunge!

„I mit Skjed“ er „ved mit Hjerte!“
 Saadan talte Du,
 Og ved Handlingen Du lærte,
 Som dit Ord, din Hu.
 Dom har Alle! Konge-Dyder
 Skattes først naar Zaaren flyder,
 Du har kjæmpet, prøvet Livet,
 Dig dit Land hengivet.

Retfærd Du med Mildhed øved,
 Hørte hver som bad!
 Den, som kom til Dig bedrovet
 Vandred' fra Dig glad.
 Kongedyden har Du tolket:
 „Kun for Landet og for Folket
 Fik af Gud jeg Kongekronen!“
 Længe herst paa Thronen!

II.

Sørgel-Cantate

over

hellig Kong Frederik den Sjette.

(Musik af J. P. E. Hartmann. — Uffjungen ved Sørgefesten
 i Studentersforeningen den 28de Januar 1840.)

For Talen.

Chor.

Død er vor Konge! Død Kong Frederik!
 Hans Kongevei tidt igjennem Tjørne gik,

Han meente ørligt det med Folk og Rige.
 Død er vor Konge! Død Kong Frederik!
 Og Hjertet føler, hvad det Ord vil sige.

Recitativ.

Bed Sommerslottet fuse Skovens Ege
 Om tunge Aar og ei om Barnets Lege,
 Om Kongesønnen i de kolde Sale! —
 Hoit om hans Ynglingsdaad skal Stenen tale;
 Paa Bondens brudte Aag er Stotten sat,
 Mod Himlen peger den i Sorgens Mat.
 Hoit ruller Bolgen mod den danske Slette,
 Den synger om den Sortes Takke-Bon,
 Velsignet være Frederik den Gjette,
 Gi følges tør, o Afrika, din Son!

Naar Svalen kommer hid fra Keiserborgen,
 Fra Donaus Keiserborg, den qviddrer Sorgen,
 Den Sorg, dens Moder saae paa Kongens Pande,
 Da der han værnede om Hjemmets Lande.
 Om Oldtids Tingsted Bondens Marker tale,
 Om Bonden nu forkynnde Raadets Sale,
 Thi der udtaler jo sin bedste Skjønnen
 Gi Adelsbaaren fun, men Bondesønnen.

Førstemig Sang med Duet og Chor.
 Kongen er død!
 Hør over Bangen
 Sørgesangen,
 Som den ved Fæmte Frederiks Kiste led:
 „Hold Taare op at trille,
 Og Du min Eithar stille!
 Nu bæres Kongen bort
 Til Graven!“

Chor.

„Nu bæres Kongen bort til Graven.“ *)

Sang.

Den danske Bonde bad: o, maae vi bære
Bor Konge til hans sidste Hvilested!

Den lange Vei er fort, og let vil være
Den Byrde, som har al vor Kjærlighed.

Han Byrden bar for os, und os den Gre,
Den lange Vei er fort, naar ham vi bære!

Gud signe Bonden! her var Hjertet Volk;
Taknemlighed, betegn Du Danmarks Folk!

I hvert et Bondehuus, om nok saa lille,
Et Lys er tændt langs Veien hvor de gaae,

Og i den folde Nat ved Grosten stille
Med deres Bornehørn de Gamle staae:

„Nu kommer Kongens Liig! see Faklen brænder!“
Og Barn og Gubbe folde deres Hænder.

De glemme aldrig dette Dieblit.

„I Jesu Navn! Farvel Kong Frederik!“

Chor.

Lad Floret hænge ned om Sørgestaven,
Og Faklen lyse rød!

Tor os hin Sørgesang gjenlod:

„Nu bæres Kongen bort til Graven!“

Efter Talen.

Choral.

Hvad er mod Aalandens Rige hist

Den Pragt, os Jorden visste.

Den samler sig til allersidst

Her i den snevre Riste!

* Evalds Sørgesang over Kong Frederik den Femte.

Vexelsang.

I Kirkens gamle, hvælvede Gange
 Lød de dybe Sørgesange
 Over Kongens Raare.
 Det var ei den sidste Raare,
 Mangt et Øie der ham gav;
 Grædes vil der langt fra Kongens Grav.

Duettino.

O mangt et Træk, saa ørligt, ligefremst,
 Tegn paa hans Hjerte, har vort Hjerte gjemt,
 Det bliver aldrig glemt!

Chor.

Det trætte Støv de Hvile gav;
 Det er saa tyft nu ved hans Grav.

En enkelt Stemme.

Kun Maanens Straale kysser Kongens Kiste.

Chor.

Tag vort Farvel! det er det sidste!

III.

Sang

ved Afsleringen af Mindestotten for
 høisalig Kong Frederik den Sjette.

(Musik af S. P. E. Hartmann.)

Kong Frederik den Sjette, Gud gav ham mange Aar,
 Han vilde Folkets Lykke, ved det hans Bauta staer;
 Saalideligt grønnes Skoven ved Søen blank og klar,
 De tyde den Grindring, som han i Folket har.

Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

Hans Barndoms Aar var haarde, han proved Livet tungt,
 Men til hans sidste Dage blev Hjertet mildt og ungt;
 Hans Ord var fast soni Villien, hans Hjerte var saa blødt,
 Meer folkelig en Konge vist ingen Tid er født.

Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

Torkuet, traadt med Foden den stakkels Bonde Iaae,
 Kong Frederik ham reiste, hans Hjerte vilde saa;
 Og Marken stod med Grøde og Haverne med Frugt
 Og Kinderne blev røde og Tankeerne fik Flugt.

Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

En Taare i hans Die den Sortes Lænker brod,
 I Konge-Solens Straaler trygt Landens Vart fremstjod;
 Det var omkring sit Hjerte han Kronens Guldring bar,
 Det var i al hans Tanke at Folkets Lykke var.

Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

Og Folkeaandens Maitræ han planted før sin Død,
 Ham Bonden bar til Graven, al Folkets Taarer sled;
 Besignet er hans Minde, fra Slægt til Slægt det gaaer;
 Han vilde Folkets Lykke, ved det hans Bauta staer.

Det er herligt at vinde hvert Hjerte!

IV.

Sang

ved Indvielsen af Frederik den Sjettes Asyl;
 den 3die Juni 1842.

Hen over Armodss Braa gaae Storme vilde,
 Der er i Verden megen Sorg og Nød,
 Dog, Menneskenes Hjerter ere milde,
 Og Balsambladet groer hvor Taaren floss.

Ei længer fattigt Barn forladt maa være,
 Mens Moderen gaaer ud at skaffe Brød,
 Et Hjem det har, hvor Hjertet kun kan lære
 At elske, være godt, som Gud os bød.

I Smaa har seet den Riges milde Øie,
 Hver Moder Eder saae med Moderblik;
 Den gode Gud kan Alt til Lykke føie,
 Hvor ringe Blads vi end i Verden sit!
 Tidt vil, som øldre, dette Sted I mindes,
 Hvor I har leget, sjunget, været glad,
 Og lært, hos Rig og Fattig Hjertet findes,
 Det rummer mere Kjærlighed end Had.

Held dette Huus! Et Navn vi paa det sætte,
 Et Navn, som intet Hjerte glemme vil,
 Den gode Konges: Frederik den Sjette,
 Velsignelse jo knytter sig dertil.

Nævn Navnet tidt, Du lille Dreng og Pige,
 Selv hos vor Herre har han Danmark fær,
 Hver Gang Du dette Hjemmets Navn maa stige,
 Du nævner Ham, som vi velsigne Hver!

Hvo nu for os er Landets Fader, ville
 I snart forstaae og statte meer og meer!
 Hvo Landets Moder er, det veed Du Lille,
 Thi med en Moders Sind hun paa Dig seer.
 Gud glæde Dem og hele Danmarks Rige,
 Gud glæde Ham, hvis Navn vi Huset gav!
 Gid Kjærlighed og Broderind maa stige
 Ved hver en Slægt, der synker i sin Grav!

Havfruen ved Samso.

(Et Sagn.)

Die Meerfrau steigt aus den Wellen —
H. Heine.

Det er sildigt alt paa Aften, Stormen stiger meer og meer,
Bølgen vælter sig mod Klippen, hvor man Fiskerhytten seer.
O, der er saa lunt derinde, gamle Mutter sidder her,
Og ved Thyrrepindens Flamme høder hun paa Garnet der.
Hist i Kroen ligger Katten, den er ei i Ungdoms Vaar,
Sildehoveder den spiser af et gammelt Potteskaar.
Lav er Doren, uden Lukke ryster den ved Stormens Kraft,
Skjændt den nok saa godt er bunden med en gammel Strikke fast.
Her — nu rasler det derude, gamle Fatter kommer hjem;
„Gud skee Lov, han kom den Gamle! Søen er i Aften frem.“
Men, hvor han er bleg og stille, Skær paa hans Vandeflaae;
Han sin gamle Klædning kaster, tager Søndags-Stadsen paa.
Haaret borster han med Haanden; see, hans Dine rulle vildt;
Undrende hans gamle Øvinde trykker ham i Haanden mildt.
Hende kan han ikke dölge, hvad der driver ham afsted:
„Teg maa bort! til Dannerhoffet; før faaer jeg ei nogen Fred.
„Havfruen igjen jeg hørte, det er nu den tredie Gang;
„Hvis jeg dvæler længer, vil hun synge snart min Dødningsang.
„Hvert af hendes Ord jeg husker, o det klang saa stort, saa smukt!
„Snart skal Jubelklokken slinge over Belte, Sund og Bugt,
„Og en Brinds skal fødes Danmark, fuld af Snille, fuld af Mod;
„Han skal nævnes fjerde Christian, af den oldenborgske Stod.
„Under ham vil Danmark blomstre, og hans Værk vil ei forgaae!
„Som en Konge, Helt og Fader skal han blandt de Danske
flaae!“

— Saa den gamle Fisker taler, gribet Knortestaven sat,
 Vandrer saa afsted fra Hytten, frygter ikke Storm og Nat;
 Men han skotter sky til Stranden, — aldrig Veien var saa lang —
 Havfruen i Dybet dukker; Stormen synger nu sin Sang.

I Reg og Damp staer Bugt og Sø,
 Paa Bolgen glider Havets Mø;
 Sin Helt hun seer paa Dækket staae;
 Høit om hans Daad vil Harpen staae:

„Kong Christian stod ved hoien Mast
 I Reg og Damp.

Hans Værge hamrede saa fast,
 At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
 Da sank hvert fjendligt Speil og Mast

I Reg og Damp.
 Fly, streg de, fly, hvad flygte fan!
 Hvo staer mod Danmarks Christian,

I Kamp?!”

Fra Fader-Diet strømmer det røde Hælteblod,
 Men han har Seiren vundet og hævet Danmarks Mod.
 See, Fjendens Skare flygter — og gjennem Sund og Belt
 Den glade Havfrue synger om Seiren og sin Helt

Narhundreder forsvinde i Tidens dybe Grav.
 See, Natten er saa stille, speiklar er Fjord og Hav;
 Dampslibet glider hurtigt, langs Samsoes grønne Kyst,
 Mastineriet larmer, forresten Alt er tyft.
 De Passagerer sove paa Dækket Natten væk,
 Enhver har godt indsvøbt sig i Kappe og i Sak;
 De snorke og de sove Enhver paa sin Maneer.
 Styrmanden staaer ved Roret og hen mod Kysten seer,

Thi hif, hvor Den høiner sig i den salte Sø,
 Der sidder bleg og gammel, huun Havets kjendte Mø.
 Det lange Haar er hvidnet, og ligner bleget Tang,
 Og mat, som Bolgens Skulpen er hendes sidste Sang.
 „Trehundred' Aar er' svundne, fra først jeg Lyset saa!
 „Min Barm ei længer svulmer, og Lækken er saa graa!
 „Snart paa min Gravhøi vorer den lysgrønne Tang,
 „Mit Minde da forsvinder, som nu min Aften-Sang.
 „Til Skum jeg snart forvandles — — kun eet gjer mig saa vee:
 „Af, aldrig skal jeg mere hans Helteaand da see!
 „Jeg sang jo ved hans Bugge, jeg sang i Skjøgebugt,
 „Jeg græd i Issefjorden, da Danmarks Sol var slukt!“
 — Den gamle Styrmand lytter — han hører hvært et Ord.
 De Passagerer vaagne. — Det kuler stærkt fra Nord.
 — Havfruen er forsvunden, forstummet hendes Sang,
 Men Skum der sees paa Bolgen og paa det brune Tang.

Jagt-Sang.

(1838.)

De hvide Bier sværme nu i Lundens,
 Af Ruumfrost blev hver Green en hvid Koral;
 Jagtraabet lyder stolt fra Morgenstunden
 Til Stjernerne staas tændt i Lustens Hal!
 Hør Hundekoblet gjøer! hør Hornet gjalder!
 I Aftnens Glands staaer Skoven glimmerhvid;
 Det gothiske gamle Fredriksborg os falder,
 Her er en Jagtfest som i Riddertid.

Bug Svens frogne Rør staer Bondedrengen;
 Han stirrer mod det festoplyste Slot,
 Seer Straalerne, de spille hen ad Engen,
 Ja nu forstaer han Sagn og Vise godt.
 Om fjerde Christian sik han tidt at høre,
 Hün oldenborgske Drot, nu længst hos Gud,
 Det samme Navn gjentoner for hans Dre
 I Sangen, som fra Slottet stormer ud.

Ia Glæden boer i disse Konge-Haller,
 Dens Duft er sød som Blomst paa Abildtræer.
 Ei Bøsserne, nei her Champagnen knalder,
 Jagtlykken er, at vi vor Prinds er nær.
 Igjennem Lusten, som en Svane flyder
 Den lette Sky. Man kan afmale den,
 Ia Slot og Egn, men Glæden som her lyder,
 Den males ei! — nyd, før den flyver hen!

Veirmollen paa Bakken.

(1830.)

Die Mühle dreht ihre Flügel,
 Der Sturm, der fausset darin.
 Adelbert von Chamisso.

Vort Landskab her er næsten sladt;
 Men Maanen Skinner jo i Nat.
 Dog, hvad vi ved dens Lys har seet,
 Er kun at Alt gaaer ud i Get.
 Forgrunden maae vi blive ved.
 Der er lidt høit paa dette Sted;
 Veirmollen, som vi skal forbi,
 Gjør at vi faae et Maleri.

Saa lyftigt alle Hjul nu gaae,
 Et Lys man seer bag Eugen staae,
 Og Svenden bærer Sækken bort;
 Hans Kammerater spille Kort,
 Ølkanden midt paa Bordet staaer.
 See Møllevingen, hvor den gaaer!
 Men mellem Sker Maanen leer,
 Og fornemt paa det Hele seer.

Nu kommer der en Byge-Regn,
 Den skygger os den halve Egn,
 Og hver en Hest og hver en Ko
 Forstyrres i sin øde Ho;
 Og da paa Marken ei er Læ,
 De staae, som var' de gjort' af Træ.
 Dog Maanens Lys er ikke slukt,
 Thi see, en Regnbue hvælver smukt.

Regnbuen over Møllen staaer,
 Det er som Vingen mod den flaaer;
 Og under Møllehusets Tag,
 Der sover til den lyse Dag
 Vor Möllers lille syvaars Dreng.
 Høit under Bjælken er hans Seng;
 Han ene sover der, som sagt,
 Thi Moder er i Jorden lagt.

Han hører Hjulene at gaae
 Og deres Stoi kan han forstaae;
 Han titter gjennem Rudens Glar,
 Og seer det store Vinge-Bar.

Høit vil de stige mod det Blaa,
 Men kan kun i en Cirkel gaae;
 De flyve Dag og Nat og Aar —
 Men Møllen dog paa Bakken staaer.

Weyſe.

(Beg hans Jubilæum.)

Naar Barnet fik den christne Daab,
 Naar Brudens Sjæl var Fryd og Haab,
 Orgelet bruste!
 Det bruste høit over Kistens Æjel,
 Det bruste, som Hymne og Livets Farvel.
 Weyſe spillede Orgel!

Her sad han et halvhundred' Aar;
 Om Livets Storme, Himlens Baar
 Orgelet bruste!
 Det bruser i Dag af egen Magt,
 En Guddomis Onigt er i Orgelet lagt;
 Weyſe spillede Orgel!

Holger Danske.

(Et Sagn.)

Det gothisk gamle Kronborg i Maanelyset staaer,
 Mens fort og skumklædt Bølgen mod Fæstnings-Muren slaaer.
 De stolte Skibe seile igjennem Sundets Bugt,
 Fra Helsingborg højt blinker et eenligt Lys saa smukt.

Den danske Kyst staaer deiligt med Skove og med Krat,
Men begsort hæver Kullen sig i den lyse Nat.

Paa Kronborg klinger lyftigt saa manet Gammens-Ord,
En Venneslok har samlet sig her om Gildes-Bord.

See Punsche-Wollen damper, de synge og de lee;
Betræklets blege Helte paa Lyftigheden see.

Tilsidst sig Talen dreier — det er just Midienat —
Paa Holger, som skal bygge i Kronborgs Casemat.

„Ifald han hos os bygger, saa er det dog en Skam,
„At ingen af os Svende endnu besøgte ham.

„Kom lad os undersøge — og er da Sagen Digt,
„Vi stærne vil Poeten, der først kom frem med Sligt!“

Saaledes En just taler, og neppe er det sagt,
Før ogsaa hele Toget er strax i Orden bragt.

De rustne Hængsler knage og Taklen brænder rødt. —
Dybt i de dunkle Gange saa øde er og dødt.

Hvert Godtrin lydt man hører; høst ligger Steen og Gruus,
Og sky og bange sværme de stygge Flaggermuus.

Den tykke Jernport knager, nu er man der vel snart?
— Mod Muren slaaer man Takken, der ei vil brænde klart.

Den flamme Luft alt fjeler det hede Ungdoms-Blod,
Og Blodet fjeler atter det kaade Ungdoms-Mod.

Nu har de søgt saalænge i hver en Casemat;
Endnu en Port deaabne, — da stanser Skaren brat.

Thi i det hvalte Kammer, hvor nu de træde ind,
See de en kraeftfuld Gubbe med Haanden under Kind.

I Steenbordeits Glade hans Skjæg er voret fast;
Hans Alashn ellers ligner hin Drots ved høien Mast.

Han sidder i sin Rustning med Sværdet i sin Haand,
Dg paa den høie Vandt man læser Heltens Aand.

I Dremme ført han taler, høit hører sig hans Barm,
„Hvor staaer det til med Danmark? Behøver det min Arm?“

„Ræk Ungersvend mig Haanden, see min jeg rækker her,
Dit Haandtryk skal mig lære, hvor sterk vel Slægten er!“

Men Svenden dreier mod ham rask Døren med sin Slaa,
For Holgers stærke Haandtryk sig Jernet høie maa.

Da smiler han i Dremme: „den er dog ei saa svag!
„Og Holger Danske kommer til Hjelp paa Taarens Dag!“

— Saa tause og saa blege de Svende fra ham gaae,
Og lettere de aande først under Himlens Blaa.

De see de klare Stjerner og Maanen stor og rund,
Mens Vølgen skumhvid vælter sig gjennem Øresund.

Taaren.

(1829.)

— — hin store Tader gav
Blomsten Dug og Diet Taarer.

G. H. Guldberg.

Mit Hjerte er en Himmel graa,
Hvor Sorgerne som Kloder staae;
Saa underlig er deres Gang,
Derfor er Varmen dem for trang.

Græd kun, ja græd, saa faaer Du No!
 Hver Taare er en Verden jo!
 En Verden fuld af Sorg og Lyst,
 Der ruller fra det snevre Bryst.

Og har Du grædt dit Die træt,
 Da bliver Du om Hjertet let,
 Thi Sorgen, om den end er stor,
 I hine Taare-Verdner boer!
 Og troer Du vel, at han, som glad
 Seer Krybet paa det mindste Blad,
 Han, som det Hele stræber til,
 At han en Verden glemme vil?

Bruden i Nørvig Kirke.

(Et sjællandsk Sagn.)

(1830.)

— — — en Skjægne, som end hænger
 I Stjernerne, begynde skal i Nat.
 Shakespeare's Romeo og Julie.

I.

Klart Skinner Maanen paa den nøgne Kyft.
 I Præstegaarden eensomt er og tyft;
 Dog, eensomt, stille er det stedse der,
 Thi i den øde Egn den ligger her
 Paa Tangen, som gaaer langt hist ud i Havet,
 Hvor Kirken staaer i Sandflugt halvt begravet.
 Hvem nærmer sig? — Med stærke Skridt de gaae.
 Det er en Skare Mænd med Kapper paa!

Men under Kappen blinker Staaret frem;
 Den gamle Preest de gjeste i hans Hjem. —
 Alt ryster Porten ved de stærke Slag;
 Selv Spurven vekkes under Husets Tag
 Og flagrer bange fra sin lille Nede,
 Til Lyngen paa den tause, sorte Hede.

II.

Med Fader-Blik og solvgraat Haar,
 Den gamle Preest nu hos dem staer;
 Han spørger dem. Taus er hver Mand;
 De pege hen mod den nogne Strand,
 Hvor Kirken hæver sin røde Muur
 I den døde Natur.
 Han kjender i dem et fremmed Folk;
 De vise ham Guld og den skarpe Dolk,
 De bede og true — nu drage de fort
 Og Preisten folger i Kjortel fort.
 Fast holder han Bibelen under sin Arm,
 Stærkt Hjertet banker i Oldingens Barm;
 De bane sig Wei gjennem Sandet
 Til Kirken ved Vandet.

III.

Rundtom er alt saa øde, man seer kun den nogne Strand.
 Hvor Langen flagrer i Vinden henad det hvide Sand.
 Saa underligt Bølgerne synge og over Dybet gaae,
 De syulne, som Hjertet, der længes, derfor de briste maae.
 I Maan'skin stiger Skummet, det hvide Bølge-Liig;
 Den hvidgraa Maage flygter med bange, hæse Skrig,
 Og slaaer mod Kirke-Ruden sit stærke Vinge-Bar.
 See Kirken den er oplyst som aldrig før den var,
 Og huult og dæmpet stiger derinde Sangen frem,
 Det er, som Tone-Bølgen kom fra de Dødes Hjem.

IV.

Af fremmede Mænd er hele Kirken fuld,
 De straale sært i Vaaben og i Guld;
 Kun hnydt er Skjøgget om den brune Kind,
 De hylle sig i deres Kapper ind;
 Med Naslen Sværdene mod Gulvet staae;
 Man seer en Dvinde ene blandt dem staae,
 Halv er hun Barn kun, halv en voren Mø,
 Og Diet er en dyb, en fulsort Sø,
 Hvor Sjælen stormer, og hvor Vægens Gang
 Gi dæmper Hjertets dybe Orgelklang.
 Hun er saa bleg og dog saa navnlos smuk;
 Paa Læben svæver Smertens bundne Suk;
 Men hun er smykket som en Konges Brud,
 Fremt knæler hun og beder til sin Gud;
 Saa underligt det mørke Die brænder,
 Og næsten vrider hun de spæde Hænder.
 Hos hende staaer en Yngling, høi og stolt,
 Han er i Thyrste-Pragt; men Blifket koldt;
 Saa mørkt han stirrer hen paa Pigen kun,
 Og ligner ret et Liig, saavel som hun;
 Han leder hende taus til Altret frem,
 Den gamle Præst skal der velsigne dem.
 Af aldrig viede han To saa smukke,
 Og aldrig hørte han saa dybe Sukke,
 Slight Sorgens Bryllup aldrig før han saae;
 Som Aander rundtomkring de Andre staae,
 Kun Gen, den mægtigste, man blandt dem seer,
 Hvor kun det fulle Smil om Læben leer,
 Med rafte Skridt til Altret træder frem,
 Han verler Ringene imellem dem.
 — I Kirken er det vist som i en Grav,
 Man hører kun det nære, barske Hav.

Nu toner hendes „Ja!“ — saa dybt det klang,
 Ret som den Døende, der sukker sidste Gang.
 Høit stiger Sangen nu mod Kirkens Bue,
 Det er saa sørst, at Hjertet ret maa grue!
 Og atter bliver Alt igjen saa tyft,
 At Bolgen høres kun mod Sandets Ryft.

V.

Bed Crucifret Præsten sværge maa,
 Ved Hjertets Fred, ved Himlens høie Blaa,
 Ved Dagens Lys, ved Kraftens høire Haand,
 Ved Jesu Christ, Gud og den hellig' Aaland,
 Ved Alt, hvad her og hist ham mode maa,
 Alt han vil evig delge, hvad han saae,
 Ei speide det, som kun er klart for Gud;
 Først da de føre ham paa Heden ud,
 Hvor Himlen hvælver sig saa blaa og rolig,
 Og hvor han snart seer Hjemmets stille Bolig.

VI.

Ad ukjendte Veie, gjennem det dybe Sand,
 Vender igjen tilbage den gamle Mand;
 Fra Kirkens Nude seer han Lysstraalen spille,
 Men derinde er Gravens gribende Stille.
 Skjult vil han vente den kommende Dag.
 Ved Stranden ligger et Skib med det russiske Flag.
 Saa underligt svulmer hans Bryst — o evige Gud!
 Som han lytter, falder i Kirken et Skud —
 Det runger sørst i Natten gjennem Hvelvingen hen,
 Men snart bliver der atter et Dødsstille igjen.
 Nu aabnes Kirkedøren, og see — Mand for Mand
 Haste Alle bort, ned mod den nøgne Strand:
 Der tales, men Præsten ei fatter de fremmede Ord;
 Bildt Kapperne flagre i Winden — de stige ombord.

Alt svulme de stolte Seil og Skibet flyver fra Land.
 See ved Maan'lyset Mændene der! — Men den gamle Mand
 Knæler bag Kirken og læser sit „Fadervor,”
 Og aabner derpaa Døren til Kirkens Chor.

VII.

Hvert Spor er her forsvunden, som Læbens sidste Sang;
 Dog see — en Krudtdamp bølger igjennem Kirkens Gang,
 Og Gulvets Fliser ligge jo ganske løse her,
 Den gamle Præst sig böier, og da han løfter hver,
 Seer han den sorte Kiste — der har man Pigen lagt.
 Et deiligt Liig! hun ligger dræbt i sin Brudedragt.
 Ramt er hun af en Kugle tæt ved det venstre Bryg,
 Hør, derfor sunker Bølgen rundtom den døde Kyst.
 — Men Skibet er forsvundet fra Horizontens Rand,
 Og roligt skinner Maanen henad den hvide Strand.

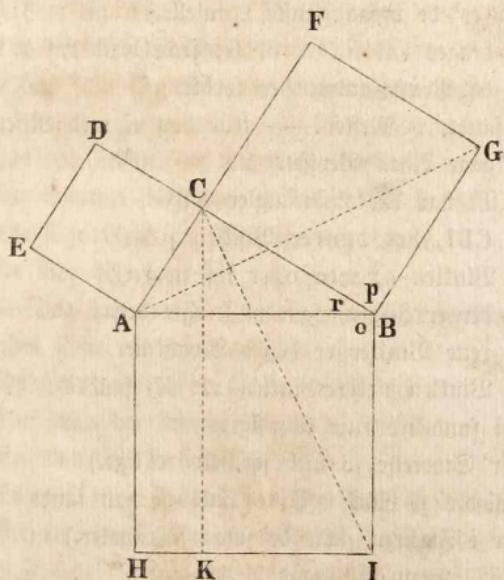
Formens evige Magie.

(1831.)

(Et poetisk Spilsgæteri.)

DOm Kageformen, eller selve Kagen,
 Er Hovedsagen
 I denne Verden, gaae vi her forbi.
 Jeg bringer — (ja, jeg kommer til det Samme)
 Jeg bringer nemlig her en lille Ramme
 Til hvad jeg skrev og kaldte Poesi.
 Og muligvis faaer Rammen mest Værdi,
 Thi den har „Formens evige Magi“
 Og den kan tilke Hjertets Poesi.

Han, som til Dato vragede hvert Stykke,
 Jeg bragte frem (fordi deri var Skygge),
 Maaskee hos ham min Ramme gjør sin Lykke,
 Thi jeg skal trænge den i Formen ind;
 Jeg vil den seie Prosa-Lyng oprykke,
 Og, fort sagt — lave Suppe paa en Pind.
 Hvad der er meest mod Poeten bister,
 Geometriens hndede Magister
 Matheeso's, jeg her paa Bladet rister;
 See saa! pas paa Enhver!

Trianglen ABC er givet her,
 Retvinklet og paa Siderne Kvadrater;
 Beviset er nu om de to Krabater,
 Det, at Kvadraterne paa hvert Catheder
 AC, BC (jeg nævner disse Steder)
 Er' just i Get og Alt, som den Krabat,
 Hypothenusen falder sin Kvadrat.

Nu gaae vi da til vore Præparater.
 En lodret Linie maa man som De veed
 Her drage til den større Side ned,
 Og saa forlænge den endnu til K,
 Da vil man finde, ei det mindste mangler,
 AB=Qvadraten ganske rigtig staae
 Deelt (som AK, BK) i to Rectangler.
 (Chi twende rette Linier, man veed,
 Har just det generelle,
 Naar paa en tredie de staae lodret' ned,
 Saa er' de ogsaa ganske paralelle.)
 Nu drages een fra A til G, fra C til I,
 Og da Præparationen er forbi.
 Ei sandt, o Mester! — true dog ei med Rijset!
 Nu gaae vi til Beviset.
 — Vi har de to Triangler ABG
 Og CBI, hos dem er Vinklen p
 Lig Vinklen o, men o er lig en ret,
 Ja, der er Ingen, som vil nægte det,
 Chi rette Vinkler er der i Qvadrater,
 Nu Vinklen r lig Vinklen r. Ei sandt?
 (Chi fund Tornust kan sige,
 Hver Størrelse jo med sig selv er lige.)
 Saaledes p plus r lig o plus r man fandt,
 (Her i Figuren staae de smaae Krabater.)
 Naar lige nu til begge bliver lagt,
 En lige Sum er da tilveiebragt.
 (Nu er vi med Beviset snart forbi,
 Det stærkt mod Enden lidet.)
 See Vinklen ABG lig CBI,
 AB er lig BI, BG er lig BC
 (I en Qvadrat er' lige store Sider),
 Dersor, saasandt som Tre gjør' altid Tre,

(To Sider og en Vinkel vil os lette),

Trianglen ABG vi her tør sætte

Lig CBI (og det er intet Dræf).

Nu ABG er lig en halv BF

Pas paa!

Nu CBI er lig en halv BK.

(Husk: lige stort for lige stort kan gaae.)

Eens er Devisor, eens er Dividenten;

Eens bliver altsaa ogsaa Kvotienten,

Og ad den samme Vej vi faae:

AD er lig AK.

Der har Du Maaden,

Snart som Pythagoras man løser Gaaden.

Ia løst, beviist — Du store Trølleri!

Du Himmel Tak, — at det er nu forbi!

Chi slige Vers er' ikke Narreri;

De løbe vel, som der var Intet i —

— Dog her var jo Fornuft og Form-Magi.

(Det sidste vil jeg haabe,

Og denne Form er i det mindste fri

Før hvad der dæmper slemt hver Melodi:

En Mudderdraabe.)

Fornuft og Form har her slåbt — Poest.

Her seer man „Formens evige Magie.“

Oldtids huuslige Liv.

(1829.)

Af, hvor romantisk smiler dog det Bjælkehuis i Dalen!
 Med deiligt staaret Halm og Hø er Gulvet strøet i Salen,
 Og midt derinde er et Baal, saa lysteligt det luer,
 Melodisk drøpper Soden ned fra Loftets hvalte Buer.
 Imedens Røgen bølger frit om Bjælkerne derinde,
 Rundtom et Bryggerkar med Öl, sig leirer Mand og Dvinde.
 Ja det er Oldtids brede Born det seer man paa Figuren,
 Og de er alle klædt i Skind, der lugte af Naturen.
 Hver gnaver paa et Flæske-Been, og naar det reent er pillet,
 Naboen det i Panden faaer, og det er Tegn paa Snillet.
 — I Tomfru-Buret seer det ud, som i en Spindestue;
 De Terner stoppe Hosser der med deres skjonne True;
 Og sige de i barnlig Skjæmt lidt meer end sig kan sømme,
 Med Dredass, og andet meer, hun holder dem i Tømme.

Amors Spillekort.

(1829.)

Det er dog baade en Skam og Tort,
 At vi skal være hans Spillekort;
 Ja Bonde og Konge nok saa glad,
 Med Dammen han tager til Herre-Blad.
 Snart er han inde, snart er han ude,
 Han titter jo gjennem hver anden Nude.
 Af Hjerter har han en mægtig Bløk,
 Men Kjærlighed giver dem alle nok.
 Et Kors han sætter for hver som dør,
 Saaledes faaer han ihast sit Klør.

Paa Graven bliver jeg Spaden vaer,
 Den sætter han paa et Kors som Spaer.
 Saa spiller han lyftigt Livet bort,
 Og vi maae tjene som Herrekort.

Svinene.

En Ode.

(1829.)

Das Menschenvölk verachtet dich vergebens,
 Der weise Epikur
 Verspricht uns ja das höchste Glück des Lebens,
 Wenn wir dir gleichen nur.

A. Blumauer.

For mangt et Sviin paa To der spilledes paa Lire,
 Thi vil i Dag nu jeg besynde et paa Fire.
 Om hvem er mere talt? Om hvem gik flere Ord?
 Nei, Svinet er en Helt, der er bekjendt paa Jord.
 See vi til Mose:Lov, i den det paraderer.
 (Et Djævles:Regiment i Bugen erererer.)
 Saa mangen mægtig Mand gik over i et Sviin,
 Derom vi læse kan paa Graek, som paa Latin.
 Ulyssis Heltesflok vi see saa lyftigt svire,
 Alt gryntende til sidst den gaaer paa alle Fire.
 Ja Mange blev til Sviin, derom vi har Besked,
 Men endnu mange Fleer, om hvem vi Intet veed.
 Thi raff, min Violin, lad dine Strænge bruse,
 Saa at din Tordenrøst kan Recensenter knuse!
 — See hifst ved Bondens Gaard — o hvilken Bjergetop!
 (Maafsee det var paa den, at Jeppe vaagned' op.)

Rundtom er udstrøet Halm, forgylt af Solens Straaler;
 At see det Farvespil mit svage Blik ei taaler.
 Thys stille! Hører dog, fra denne Flamme-skyst,
 Det dybe Alandeddrag fra Heltesflokens Bryst.
 Der sees de Favn i Favn fastbroderligt at hvile,
 Og agte ei en Snuus paa Phobi hede Pile.
 O see, ved Bøgens Rød, syv, otte, bitte Grise!
 O hvor idyllisk smukt! — et Træsnit af Luise.
 Nu nærmer Pigen sig, det er en Hebe fin,
 Hun bringer Måden frem til sine kjære Sviin:
 Da reiser Flokken sig, som Helte fremi de lyne.
 (O see, der er en Galt, med Orden paa sin Tryne!)
 Til Taffel gaae de nu, jeg troer det seer paa Spanj,
 Samtalens føre de, som store Folk, paa Transt. —
 Snart lyder Herrebud, det dem til Skoven falder,
 At vinde Egefrends, hvor Olden moden falder;
 Da bruges Trynerne, som Sabel og som Spade,
 Saa Allerne i Hast the hen til Bondens Lade,
 Og under fuld Musik af hver en fugletunge,
 Man seer de gamle Sviin at sværme med de unge.
 Dog, ak! Jeg er for svag, jeg kan det ei fortælle;
 Der Stof til Epos er, og borgerlig Novelle.
 Dog miskjendt, haaner, her de arme Stakler gaae,
 Og deres Længsel — ak! — slet Ingen vil forstaae.
 De grusomt bløde maae for Slagterkniven lang;
 O hjerteskjærende er deres Svanesang.
 De døe — — — Mit Die, ak! af Laarer bliver salt,
 Thi hvad jeg føler nu har Ingen ret fortalt,
 Jeg kan for Graad ei meer paa Violinen spille.
 „La vie est un combat.“ „Das Grab ist tief und fylle.“

Varulven.

(1832.)

Klart Skinner Maanen ved Nidienat,
 En Taage staer over Elverkrat;
 Gi mindste Windpust nu Bladet rører,
 En Bonde hen ad Veien kjører,
 Han driver paa Hesten, der trækker Karmen,
 Mens Konen holder Barnet i Armen.

„Gi Elversolket Du frygte her,
 I Engen de dandse ved Maanens Skjær;
 Lad Natteravnne fra Mosen frige,
 Du kun dit Fader vor skal sige.
 I hvad Du end seer, lad Dig ikke skremme,
 Hold fast paa Barnet, snart er' vi hjemme!

Afsted, afsted! alt seer jeg forvist
 Vor Landsbykirke bag Høien hif!
 Afsted! — dog holdt! — Du lidt maa vente,
 En Luntepind jeg først vil hente;
 Skjør er den gamle, den let kan knække,
 Hold Barnet, lad Dig ikke forskräkke!“

En Stund hun sidder saa ene her;
 Det rasler i Busken — „hvem er der?“
 En kulfot Hund — hun Varulven kjender,
 Den stirrer paa Barnet og viser Tænder, —
 Hun slaaer den med Forklædet i sin Øvide,
 De skarpe Tænder deri monne bide.

„O Herre Jesus, forlad mig ei!“
 Saal beder hun. Ulven flyer sin Bei.

Med foldede Hænder fast om den Lille,
 Hun sidder iiskold, bleg og stille.
 Snart Manden atter er ved hendes Side;
 Han driver paa Hestene: „Nu skal det lide!“

Alt er' de hjemme og Lyset tændt.
 Nu først hun siger, hvad der er hændt.
 „Men, Mand! hvad er det? Om dine Xænder
 Mit Forklædes Traade! — jeg dem hænder.
 En Varulv Du er!“ — „Det Ord Du sagde,
 I det vor Herre Forløsning lagde!“

Min Vise.

(1831.)

Nu Skinner Solen varmt og smukt,
 Og rundtom dusfer Blomst og Frugt,
 Fra Luften Kjeling strømmer,
 Imens mit Hjerte drømmer.
 Hvert Aar det saadant blive maa,
 Men Hjertet hører op at slæe;
 Klart Skinner Solen, Blomsten groer,
 En anden Slægt paa Jorden boer,
 Seer Dagens Morgenrøde,
 — Men jeg er blandt de Døde.

Der har jo Hjertet No og Fred!
 Det saares ei af Bitterhed,
 Det ei af Længsel gløder,
 Det brister ei og bløder,

Men føler heller ingen Lyft;
 Dødt er det, Alt er mørkt og tyft;
 Gi Smertens Skaal det tømmer;
 — Men heller ei det drømmer!

Naturen gaaer sin vante Gang,
 Snart er jeg glemt, glenit er min Sang,
 Hvad jeg har følt, en Anden fatter,
 Og hvad jeg sang, han synger atter,
 Maaskee han sidder paa min Grav,
 Er glad for hvad ham Himlen gav,
 Og med begeistret, barnlig Lyft
 Sig klynger til sin Skabers Bryst
 Til Tak for Digtergaven.
 — Smukt drømmer han paa Graven!

Hans Sjæl saa fuld af Kjærlighed,
 Vil knuges dybt i Støvet ned,
 Sit bedste Haab han mister,
 Og siden — Hjertet brister.
 Vær glad mens Lampen ei er slukt!
 At leve her, er dog saa smukt!
 Her skinner Solen lys og varm,
 Her rækker Pigen Dig sin Arm,
 Og om ei Hjertet følger med,
 Du troer dog det er Kjærlighed!

Før hvad dit varme Hjerte gav,
 Det faaer en kjølig, stille Grav;
 Mens Solen skinner varmi og stor,
 Og fuglen synger, Græsset groer,
 Du sover dybt, din Sang er endt,
 Og Ingen har den Døde hjendt!

— End lever Du, dit Hjerte banker,
 Og Sjælen skaber Flamme-Tanker;
 Lad ei den Grav, hvor jeg har hjemme,
 Din unge Sjæl til Beemod stemme!

Indledende Smaavers

til J. P. E. Hartmanns sex Charakterstykker for Pianoforte.

Den ældre Søster med sin Broder staaer
 Forud paa Skibet og seer Solen stige,
 Dens Glands igjennem Hav og Himmel gaaer,
 Dens Straaler fylde det Umaalelige.
 En Flok af vilde Swaner drager bort,
 I Lusten klinger Sangens Mol-Accord.

Hen over Blomsterbed, Græsplæ og Gange
 Gjøres der Jagt, trods den fredende Hæk,
 Drengen vil der en Sommerfugl fange,
 Nu har den sat sig! — nei, nu sloi den væk!
 Roserne dukke med Hovedet i Hækken:
 „Sommerfugl, frels Dig! flyv hen over Bækken!“

Jeg rider i Solskin, i Negn og i Blæst,
 Udmærket løber min Gyngehest.
 Hu! Skoven er fort! hu! Natten er kold! —
 Jeg skal slæe ihjel hver Never og Trold!
 Min Sabel er sharp og min Hest den kan gaae. —
 Hjem komme vi begge med Guldstoe paa!

En Engel tæt ved os begge stod,
 Den syntes hendes Veninde,
 I Kinden var samme Rosenblod,
 I Diet hvert Hjertets Minde;
 Og mens den stirred' paa Jorden ned,
 Den skjulte os med sin Vinge.
 Naar Engle forstaae vor Kjærlighed,
 Vil Himmerigs Klokker klinge.

Ia naar var dog det? Og hvor var dog det? —
 Jeg tænker og tænker og husker ei ret!
 — Et Slot med Grave og Taarne jeg saae,
 Der Riddersmænd dandsed' med Støvler paa,
 Det runged' i Salen, heit Fløiterne klang,
 En Dvinde jeg saae — og jeg hørte de sang;
 Hvor var det? Naar var det? Jeg ikke veed:
 — Der fødtes min unge Kjærlighed!

Viger og Knøse lege „tag sat,”
 Skjult har Amor i Hækken sij sat,
 Amor er med, naar Hjertet er ungt,
 „Kjærligheds Guld er saa rigt og saa tungt!”

Vandrer-Liv.

(1829.)

Gaardhunden gjør — dens Tænder ere saa starpe.
 En Dvinde træder i Forstuen ind,
 Af, Armod sidder paa Kjole og Kind,
 Hun synger og spiller paa Harpe.

En ussel Hest bag Gjærdej søger sit Foder;
 Hest holder Vognen med Dyne og Skuur,
 Der sidder Manden i Guds Natur
 Med Barnet, som friger paa Moder.

Han kysser lidt og kniber til Forandring;
 Snart kommer Drinden med Penge og Brød,
 Saa dier hun Barnet paa sit Skjød,
 Mens Manden bereder til Vandring.

R o s e n.

Du smiler her fra Hækvens grønne Blade,
 Som Englen smilte til det første Par.
 I Morgenduggen Blomsterne sig bade,
 En Draabe kun Du paa dit Blomster har.

Eg det en Taare, Alsen grad, og sukked'
 Hordi Du er saa smuk og dog skal døe?
 Med Ungdoms-Hylde, Bladene halv lukked',
 Sødt drømmende Du staar paa Jordens Ø.

Hvad drømmer Du? Din Drøm ei fjender Smerte,
 Dit Liv er Kjærlighed, din Sjæl er Dust,
 Dit Hele er et saligt Digter-Hjerte,
 Der Himlen seer, hvor Andre see kun Lust.

Fy e n.

(1830.)

I.

Ja, Æthen er ret et herligt Land!
 Det kan dog ingen negte.
 Der verle Skov og Mark og Strand,
 Og Hjertet der er ægte.

Selv Navnet Æthen betyder finn,
 Og vil saa meget sige,
 At Æthen det er en Have finn,
 For hele Danmarks Rige. —

II.

Bed Tanken om min Føde-D,
 Forsvinder hver en Smerte!
 Den savnes af den stolte Sø,
 Og kaldes „Danmarks Hjerte.“

Her havde Freia fordum Vo,
 Nu flyer hun disse Kyster,
 Thi ellers havde Den To,
 Nys saae jeg hendes Søster.

Phantasus.

(1829.)

Jeg boer hos Hjorden hist ved Bjergets Fod,
 Hvor Hjorden græsser dybt i Dalens Skygge;
 Tidt sidder jeg hos ham ved Bogens Mod,
 Høit i hvis Top de vilde Duer bygge,

Naar han paa Fløiten tolker Elskovs Lyst,
 Og Phyllis synker salig til hans Bryst,
 Da staaer jeg hos dem, blæser Bobler ffjenne,
 Mens Solen synker hifte bag Skovens Grenne.

Jeg boer paa Fjeldet, hifte i Ridderborgen,
 I Folkestue og i Kongesal;
 Jeg har mit Hjem hos Glæden og hos Sorgen,
 Paa Bjergets Aas og i den snevre Dal.
 Jeg boer i Skibets Rum bag Plankens Sider,
 Med Fiskeren jeg over Dybet glider.
 Jeg trænger gjennem Kloftrets skumle Muur,
 Og gjester Nonnen i sit Fangebuur.

Snart leger jeg i Fjeldets dybe Grotte,
 Og jeg kan mane Nattens Aander frem;
 I Syd og Nord sees mine Trylleslotte,
 I Dybet og i Himmel er mit Hjem.
 Paa Kampens Dag staaer jeg for Helten's Die;
 Og bringer Seirens Palme fra det Høie;
 Jeg følger Vandreren i Orkenens Sand;
 Jeg aabner Skjalden Aandens Drønime-Land.

Selv Barn, jeg hølft vil lege med de Småa,
 Min Trylle-Verden de jo bedst kan satte;
 I Hytte og i Borg de mig forstaae,
 Jeg bringer med saa underfulde Skatte.
 Vi kjende ikke Livets Kamp og Sorg,
 Og Hyttens Krog bli'er til en Ridderborg,
 Ja, Stokken er en stolt og modig Ganger,
 Den lille Svale Borgens Mester-Sanger.

Da lege vi i Aften-Solens Guld,
 Som Bjerger staar de gyldne Skjers Række;
 Da toner Træ og Blomst saa underfuld,
 Paa Bækken seiler Sivets lette Snekke.
 En Uveirs-Sky staaer over Bjergets Lund,
 Regnbuen luer fra den sorte Grund;
 Hjist dykker Maagen sig i Volgens Strømme.
 O! kan Du glemme Barndoms føde Drømme!

Da Du var lille, tidi vi leged' sammen,
 Paa Skammelen vi ved Kaminen sad;
 Da saae vi Billeder i Gledild-Flammen,
 Og Sjælen følte sig saa salig glad.
 Hvert Eventyr os Sandheds-Præget bar,
 Kun Livet her et Eventyr os var;
 Vi saae ei blot Cherubers sjønne Brimmel,
 Nei, selv Gud Fader i sin høie Himmel.

Min Undskyldning.

(1831.)

Liebe kann einen Satan bekehren.

Hoffmann.

Dti mine Digte
 Man sige vil,
 At her det neppe
 Gik rigtigt til.

Ja, til slig Tale
 Man er parat,
 At de fra Heine
 Er' Plagiat.

Af, hvis de ligne,
Er jeg dog fri:
Gud Amor ene
Er Skyld deri.

Herregaarden og Bornene.

(1832.)

Maanen, som en Havfrue, fra den fjerne Old,
Svømmer hen ad Himlen, deilig, men saa kold.
Skoven staaer med Niimfrost, glimrende og hvid,
Drømmer vist i Natten om sin Sommertid,
Om de grønne Blade med den friske Dust,
Om de smukke Blomster og den varme Lust.
Ja, hvert Træ i Skoven har sin Sommer-Drøm,
Der, som Digter-Hjertets, dører i Tidens Strom.
Mark og Enge dækkes af den hvide Sne,
Paa de døde Blomster vil ei Livet see;
Dog, mens Vinterkulden trykker Jordens Rygt,
Anelser og Længsel sylder hvert et Bryst.

Som et Skyggebilled', sat mod Lustens Blaa,
Staaer hist Herregaarden, der er Saarne paa!
Alt er gothisk gammelt, hvilket Maleri!
Det som Riddertiden slumrede deri.
Under Bindesbroen ved de frosne Rør,
Er' i Muren Huller; der var Fængsler før.
Vaabenet med Indskrift over Porten staaer,
Og om Vindueskarmen kunstigt Levverk gaaer.
Mellem to Karnapper groer en mægtig Lind,
Der, ad Bindeltrappen, vil vi træde ind.

Hvilke gamle Døre! og hvor de er' smaa!
Ovenover stolte Hjortetakker staae.

Gjennem hele Fleien strækker sig en Gang,
Maanestinnet gjør den mere dyb og lang.
Riddersmænd og Fruer, mens vi gaae forbi,
See, som bundne Aander, fra hvert Malerie.
Hvem er vel huin Ridder med det mørke Blik?
Engang stolt og modig, han i Livet gif;
Mægtigt seulmed' Hjertet, Jorden har han gjemt,
Gi hans Slægt man kjender, her hans Navn er glemt!
Hvilken deilige Dvinde! Liv og Aand man seer.
Dg af disse former er nu intet meer?
Intet meer, undtagen dette Farvespil,
Som hver Livets Sommer meer henbleges vil!
Dette Smil om Munden, dette Tanke-Blik,
Denne Sundheds-Farve hendes Kinder sit;
Alt er Støv og Aske, Alt i Jorden gjemt,
Dg, som Hjertets Drømme, Sorg og — Glæde, glemt!

Tys! fra Salen klinger Toners Harmoni,
Horns dybe Klage smelter hen deri.
Dersom hvert et Hjerte, hørligt, Toner sit,
Hver en Fryd og Smerte fremsteg i Musik,
Hvilken Aandeverden, fuld af Poesi:
Saga har i Noder Stykkets Melodi;
Folkets Drøm om Frihed dør, som Hornets Klang,
Men selv den er Tacter til en Friheds-Sang.

Hvert Portrait paa Væggen, mens jeg gaaer forbi,
Aandes halvt tillive ved min Phantasie.
Sært Musiken klinger; Sang og Lyftighed
Bruiser gjennem Salen; dog ei dette Sted

Er det, vi vil gjeste! nei, her ganske nær
 Svende Smaabørn bygge; lad os komme der!
 See, en lille Pige og en ældre Dreng,
 De har her i Stuen hver sin egen Seng.
 Barnehjertet drømmer uden dybe Suk —
 Er Du, Barneverden, da jaa stor og smuk?
 Græder ikke Barnet bittert, tungt og haardt
 For den øne Dukke, man har taget bort?
 Lige salt er Taaren, lige Hjertet slaaer,
 Som hos os, naar Haabet isner i sin Vaar.
 Men med Barne-Taaren triller Sorgen hen,
 Og paa Kinden sidder Smilet sedt igjen.

Maar en Brand man svinger lysteligt omkring,
 Gløde der jo Ringe ved de raske Sving.
 Ja, et enkelt Lysspunkt i sin snare Flugt
 Skaber Barndoms-Verd'en dobbelt stort og smukt.
 Lad Forstanden sige: „det var simple Ting!“
 Rundt om Verd'en staaer det, en Saturnus-Ring.
 Taager, ved det Ærne, selv som Skyer staae,
 Hvor Grindringssolen maler Roser paa.

Ja, en Drøm saa deilig, fuld af Drømme selv,
 Er' de forte Timer paa vor Barndoms Ebo!
 Alt har Liv og Hjerte paa vor første Bei,
 Og vi er' uskyldig, thi vi veed det ei. —
 Hjertet fast sig klynger til de kjære Smaa,
 De er' juist saa store, de kan himlen naae!
 See de Lo herinde, hver med Haand ved Kind,
 Dinene halv lufked', de vil sove ind;
 Men hvor kan de sove! Glæden vil det ei!
 Tænk, imorgen skal de, o, saa lang en Bei!

Første Gang just er det, de skal til en By,
Og en stor, betenk dog! — Var det Morgengry!

„O, var det dog Morgen!“ sukke begge To,
Hjertet vil iasten ikke gaae til Ro;
Tanke følger Tanke, skaber Alt saa smukt,
De er' alt paa Reisen med den største Flugt.
Diet meer sig lukker; Pigen sover nu,
Hører ei, hvor Broder hvisser: „sover Du?“
Hun om Reise drommer, han har ingen Ro.
Sove? Han? Bevar' os! hvor kan Sligt man tree!
Vaagen Alt han skuier, o, var det dog Dag!
Anelse og Loengsel driver Pulsen's Slag. —
— Ha! det er alt Morgen, rask det gaaer afsted,
Barnehjertet synger høit af Salighed:

Ud i Verden! rask afsted!
Det er, see dog bare!
Net som Mark og Eng løb med,
Os det er, der fare.

Nu paa Land og nu paa Se,
Som det sig kan stikke,
Gid jeg dog maa aldrig doe!
Nei, det vil jeg ikke!

Reise bort med Hæ'r og Mo'er —
Det er, sonn jeg svæver!
Verden er saa stor, saa stor!
Gud skee Lov, jeg lever!

Blomsterne under Sneen.

Gjennem Sneen Solens Guld
 Falder paa min Vandt,
 Øfster mig fra sorten Muld
 Op til Lysets Lande.

Sneen smelter for min Kind,
 Kjærlighed jeg drømmer,
 Men den kolde, skarpe Wind
 Død mig gjennemstrømmer!

Børnene i Vognen.

Intet Træ har Blad paa,
 Hvid' er Mark og Enge!
 Men hvor kan dog Krattet staae
 Med sit Løv saa længe?
 See, med briunt og gule Haar,
 I den hvide Snee det staaer!

Løvet.

Engang deeltes Verden ud
 Mellem Djævelen og Gud;
 Da til Mennesket de kom,
 Blev' de begge enig' om,
 At saalænge, som eet Blad
 Endnu fast paa Grenen sad,
 Skulde Sjælen Gud tilhøre,
 Ingen turde Ondt den gjøre;
 Djævelen sin Deel først fandt,
 Naar det sidste Blad forsvandt.
 Derfor lod den gode Gud
 Først, naar Krattet springer ud,

Og det nye Grønt vi finde,
Alt det gamle Løv forsvinde.
Føst det staer fra Top til Nod;
Thi vor Herre er jaa god!

Postkarslen.

Her i denne lille By,
Der har næsten reist sig ny,
Skal engang — naar, har jeg glemt —
Fjenden have hærget stemt;
Altting sank i Brand og Gruus.
— Yderst laae et lille Huus,
Det var Aften, Lys man tændte,
Fjenden var mod Nat i Vente. —
Hvilken Jammer! hvilken Nød!
Bitre, salte Tårer fled.
Kun den gamle Vedstesa'er
Sad taalmodig, taus i Krogen
Intet Suk hans Lebe bar,
Fromt han sang af Psalmebogen:
„Herren i vor Nød og Vaade,
Kan en Skandse om os flaae!”
Sønnen hørte mørkt derpaa,
Hvor var der vel Hjælp og Naade?
„Aldrig meer,” det var hans Ord,
„Skee Mirakler paa vor Jord!”
Men den Gamle, from og rolig,
Psalmen sang i Sorgens Bolig;
Og de lytted' til hans Sang,
Tolded' Hænderne og bade,
Sang med ham endnu en Gang.
Som de da i Kredsen sade,

Graaden svandt fra deres Kind,
 Og de sov saa stille ind.
 — Matten gif, de vaagned' trøstet',
 Der var Fred og Tro i Bryret.
 Taus de lytte. Alt er stille.
 Døren nu de aabne ville,
 Men den viger ei, thi see,
 Huset ligger skjult i Sne!
 Det har syget stærkt i Nat,
 Men ei Byen kan man kjende,
 Alt i Gruus og Ild er sat
 Af den kaade, grumme Fjende;
 Kun det lille Huus i Sneen
 Saæ de ei — det Frelse sik,
 Medens Døden grumt med Leen
 Gjennem mangt et Hjerte gif.
 Herren selv, som kjender Trangen,
 Havde under Psalmesangen
 Dækket det mod Ild og Vandse,
 Bag ved Sneens hvile Skandse *).

Fuglene.

Smaabørn, hjør kun rask affled!
 See, qvivit! vi komme med.
 Det er Fastelavn i Dag,
 Vi skal til et lyftigt Lag;
 Katten, som vil saae os fat,
 Har de nu i Tønden sat.
 Fare! Fare! Krigsmand!
 Døden skal han lide,
 Han kom dog til allerfædste
 I den sorte Gryde!

*) Et Folkesagn.

Hornene.

Snart vi nu til Byen naae!
 Der er' mange Saarne paa.
 O, den er saa stor, saa stor!
 O, men see, Du føde Mo'er!
 See, en levende Husar,
 Som Du os ham tegnet har!
 Levende med Hest og Spir,
 Ikke malet paa Papir!
 Her er Byen! føde Gud!
 Saadan seer vist Himlen ud.

September.

(1832.)

Septembers herlige Natur,
 Med Beemod og med Glæde,
 Er Aarets Farve-Klang-Figur,
 Hvorin en Gud har Sæde.
 Da drømmer Norden, den er Syd,
 Hver Farve hører sig til Lyd;
 Hør, dybe Aande-Toner
 Fra Skovens høie Kroner!

Naturens Billed-Galleri
 Dybt til vort Hjerte taler,
 See, Maleri ved Maleri!
 Og Alt Originaler!

Alt med Bethydning, rigt paa Aaland,
 Alt fra den store Mester-Haand,
 Betragt hvert Stykke noie,
 Med Hjerte, som med Die.

Her staaer et Huus, ja muligt fleer,
 Men Skoven reent det dølger,
 Man Øvisten kun af Huset seer,
 Og saa, hvor Røgen bølger;
 Det er en dansk Original;
 Der kun gjengives kan af Dahl;
 See Mark og Bj og Kirke,
 Og forrest twende Birke.

I Aftentaage Dagen doer,
 Den kaster lange Skygger;
 See her en Sump med Siv og Rer,
 Hvor just en Viband dykker.
 Det er en sand, en smuk Maneer,
 Man lignende hos Ruyssdael seer, —
 En trosset Pil paa Marken
 Smukt speiler sig i Parken.

Dernede staaer en vældig Tyr
 I Vandet op til Boven,
 See Bakken med de andre Dyr,
 Og Himmelens foroven!
 Et ægte pottersk Maleri,
 Dog han har ingen Deel deri —
 Gebauer da? — Jeg troer det,
 Vor Herre selv har gjort det!

En Tremast høst paa Seen gaaer,
 Saa lysteligt den krænger;
 Matrosen høit i Masten staaer
 Og ordner Seil og Stænger.
 Det ligner Eckersberg jo lidt!
 Maaske er det af Arnold Schmidt?
 De hvide Maager dukke,
 Hvor Bølgerne sig lufte.

Nu Skoven staaer i Farve-Pragt
 Med prættig Lys og Skygge;
 Gi Carravaggio har lagt
 Meer i sit bedste Stykke.
 Hver enkelt Farve sees deri,
 Og dog er Alting Harmoni,
 Det staaer med Lys og Skygge,
 Et synligt Tonestykke!

Den solbelyste, grønne Bang.
 Det høie Blaa foroven,
 Dig synger Livets muntre Sang,
 Som fuglene i Skoven;
 Det toner lysteligt i Dur,
 Imens den stoltie Skov-Natur
 I Mol dit Bryst indvier
 For Farve-Melodier!

Ta, til en Kirke, høi og stor,
 Sig Skovens Bøge reise,
 Og fra det høitidsfulde Thor,
 Som ved en Bach og Weyse,

Man hører Orgel-Melodi.
Det er vort Hjertes Poesi,
Det er Naturens Stemme,
Thi her har Hjertet hjemme.

Rundt om den dybe Stilhed naaer,
Mens Glands vort Syn opliver;
Den skjonne Sommer fra os gaaer,
En Afsleds-Fest den giver,
Thi staer den i sin Farrepragt;
Saadan, i kongelige Dragt,
Gik Jephatas Datter smykket
Did hen, hvor Doden bygged?

O, Sommer! Livets Farveffær,
Som Voblen, snart Du mister;
Naar Farverne er' sterkest der,
Saa veed man jo — den brister.
Din høie Pragt, din dybe Ro
Opfylder os med Haab og Tro;
See Mark og Eng og Skove
I Farver Herren love!

I Sphære-Sangens Harmoni
Hver Klode nægtigt klinger,
Paa hver dens egen Melodi
Sin Klang-Figur frembringer,
Den viser sig i Farveffær;
September bringer Jordens her,
Og Farve-Melodier
Bor Sjæl til Gud indvier.

O c t o b e r .

(Molstorer.)

Storken er reist til fremmed' Land, Spurven hoer i dens Nede;
 Lovet falder, men Bæret staer redt paa den sorte Hede.
 Taagen ligger saa kold og klam, Vedet faldes i Skoven,
 Bonden gaaer paa den vaade Mark, velter Jorden med Ploven.
 Over de sorte Muldvarpstud flyver en vildsom Svale,
 Skjuler sig mellem Mosens Rør, kan ei synge, ei tale.
 Draaben falder saa kold og tung ned fra Træernes Grene;
 Minderne leve, uden dem følte sig Hjertet ene.
 Som Oceanets dybe Ro førend Stormene stige,
 Ja, som et Havblit er der i hele Naturens Rige,
 Havblit, Forbudet paa en Storm, snart den stiger ned Vælde,
 Da skal Skoven staae som et Vrag, alt de Masterne fælde.
 Domhed breder sig meer og meer, her er ei Fryd, ei Smerte;
 Livstomt staer den stolte Naturs svulmende Digterhjerte.

Saa døsigt Taagen ligger
 Rundt om det visne Krat.
 Du kan ei mere drømme.

O svulm, I vilde Stromme!
 Ryg Storm din sterke Binge,
 En anden Oval Du bringe,
 Ei denne slove Hvile!
 Send Dødens skarpe Pile,
 Dig Straa-Død er forhadt!

Stille! see, hvor Taagen løster høit sig fra den vaade Vang;
 Høit bag Kirken synker Solen, Straalen falder bleg og lang.

Sit „Lev vel“ den stille hvister til sit Hjertes Troubadour;
 Med det gule Løv, som falder, svarer sorgfuldt Guds Natur.
 Endnu een Gang, men den sidste, Solen Afsleds-Kysset sender,
 Underligt, see hif i Byen, paa en Nude Straalen brænder.
 Ogsaa der October bygger bag den nøgne hvidgraa Muur,
 Men det eier her et Hjerte, dødt det er i Guds Natur.
 See, det lille lave Kammer er saa hyggeligt, saa reent,
 Alt for fort er Gulvetæppet, men det synter dog saa peent.
 Ambra-Træet staer i Binduet i det blege Aftenskjær,
 Hvor en halv afbladet Rose Efterarets Billed bær.
 Rokken snurrer, der hun sidder; — „Er, som Himlen, Diet blaat?“
 Det er kun en gammel Tomfru! bleg er Kinden, Haaret graat.
 Her hun lever eensomt stille ved sin Rok og sine Minder.
 Dagen gaaer, og Dagen kommer. Saadant afmaalt Alaret svinder.
 Ogsaa her var Vaar og Sommer, friske Blomster, Rosenrødt.
 Kjærlighed sik dette Hjerte, og end er ei Hjertet dødt!
 Haab og Længsel, Ungdoms Drømme, er nu Veemods Melodi; —
 Det er kun en gammel Tomfru — hende Verden gaaer forbi.
 — Stille! hør fra Kirketaarnet Klokkens dybe Toner gav.
 Lause Mænd i sorte Klæder staar rundt om den aabne Grav;
 Kisten sænkes ned med Snore, Prästen kaster Jorden paa;
 „Fred“ det toner. — — Gid mit Hjerte bag de fire Bræder laae!
 Uden om mig, selv i Haabet, Livet som October staer!
 Digterdrømme, Livets Lykke, Alt jo til sit Løvfald gaaer!
 Eventyret vel jeg mindes om den stolte Fisleviv,
 Som bestandigt ønsked' Mere, og det stod ved Ønslets Bliv.
 „Konge, Keiser, selv Gud Fader“ — da til sidst, som ved Magi,
 Atter i den dybe Leergrav sad hun — Drømmen var forbi!
 Flamme-Ønsker, Haab og Længsel stige, medens Hjerter slæe,
 Men til sidst den dybe Leergrav bliver Alt, hvad her de saae!

Spillemand, spil paa Strænge,
 Barmen er mig trang,
 Hvo kan savne længe
 Barnets simple Sang?
 Ride, ride Ranke!
 Flyv afsted min Ranke,
 Flyv hen over Bjerg og Elv,
 Hjertet bliver først sig selv
 I sin Barneverden!

Spillemand, spil paa Strænge,
 Grib med stærke Slag!
 Haabet gaaer i Enge
 Den lange Livets Dag,
 Finder, selv i Moser,
 Krusenhjnt og Roser,
 Synger: „Ro til Fiskekjør,
 Mange Fiske faae vi der,
 Aldrig Haabet slipper!

Spillemand, spil paa Strænge,
 Livet er saa smukt,
 Gi det varer længe,
 Snart er Lampen slukt.
 Klappe, klappe Røge!
 Graven er tilbage —
 Giv hver Grille fort Besled,
 Kvist den op, og kvist den ned,
 Saa falder den i Aften!

Spillemand, spil paa Strange,
 En October-Sang;
 Taagen staaer paa Enge,
 Varmen er saa trang.
 Viesselul mit Hjerte!
 Bug' i Sovn din Smerte!
 Bedst i Graven Buggen staaer,
 Om end ikke Gængen gaaer,
 Der ei Barnet græder!

Paaske-Sang.

(Efter det Italienske.)

(1836.)

Da jeg bad paa Oliebjerget,
 Trængte Blodet frem som Vandet,
 Stod i Draaber paa min Vandet,
 Det i Stromme flod for Dig.
 Bee!
 Men Du vel tænker paa mig!

Da de bandt mig fast til Søilen,
 Sloge mig ned Svæber stærke,
 Saal der fremsprang blodigt Mærke,
 Jeg taalmodig led for Dig.
 Bee!
 Men Du vel tænker paa mig!

Da jeg spottet blev som Konge,
 Stod til Spot og til Vanere,
 Maatte Tornekronen bære,
 Al min Tanke var hos Dig!
 Bee!
 Mon Du vel tænker paa mig!

Udskjældt, dømt til Skjændfels-Døden,
 Medens Tornekrandsen saared',
 Korsets Byrde jeg har haaret,
 Gaaet Dødens Gang for Dig!
 Bee!
 Mon Du vel tænker paa mig!

Da paa Korsets Træ jeg hængte,
 Naglet gjennem Been og Hænder,
 Led en Oval, ei Verden kjender,
 Vilde jeg jo døe for Dig!
 Bee!
 Mon Du vel tænker paa mig!

Sphædet jog de i min Side,
 Og fra den udstrømmed' Vandet,
 Dødens Tegn. Var det vel Andet?
 Livets Tegn Det var for Dig!
 Bee!
 Mon Du vel tænker paa mig!

Ei Du saae de dybe Wunder.
 Kjær Du var mig meer end Livet.
 Jeg mit Blod for Dig har givet!

Intet var for stort for Dig!
Bee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Kunde jeg vel give Mere?
Jeg mig hengav uden Drælen,
Jeg for Dig ubaanded' Sjælen,
All min Kjærlighed var Dig.
Bee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Fedt og baaret af Maria,
Jeg din Broder blev i Kjødet;
Daglig end i Ulter-Brodet
Bydes Legemet for Dig.
Bee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Naar jeg, som Gjenløsnings-Summen
Selv mig hengav her paa Jorden,
Hjst jeg Livets Sum er vorden,
Hjst jeg Lønnen er for Dig!
Bee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Tænkte jeg i Døden paa Dig,
Skulde jeg da vilde mindre
I min Himmel Dig erindre?
Verdens Herrester mindes Dig!
Bee!
Mon Du vel tænker paa mig!

Billeder fra Jylland.

(1830.)

I.

Fra Eids'ens Strom til Skagens nogene Bunker

Den jodste Halvs trummer sig mod Nord; —

— Den sede Hjord i Kloverengen vanker,

Og Stimer myldre i den dybe Fjord.

Sorgespislet Svend Grathe.

Da Oldtid fun var nhøoldt Skum paa Tidens stolte Wove,
 Vaee Jylland som et Bildnis stort, med dybe, sorte Skovs;
 En Skov det hele Land fun var, hvor stolte Ege groede,
 De sterke, tykke Grene fast sig i hinanden snoede,
 Og Ornen bygged' Nede her, og Ulven grov sin Hule,
 Men ingen Snekke gled endnu forbi mod Mordens Thule;
 Og intet Dreslag der faldt, en Dæmring laae derinde,
 Og Seeler svandt, før Skoven saae sin første Mand og Drinde.
 Den vilde Kraft fandt her sit Hjem, Naturen stod ei ene,
 Og Fuglene saa lyftigt sang fra Skovens gronne Grene.
 — Men dybt fra Havet Taagen steg, saa skarp og dog saa stille.
 Den slukked' Solens Ild, man saae ei længer Straalen spille.
 Da isned' Blomst og Græs og Krat, selv Skovens sterke Stammer,
 Og Bølgen steg og kjæmpede mod Jordens rødblaa Flammer.
 Med Hyl sig styrted' Skovens Dyr fortvivlet ud i Havet,
 Og Mennesket drog fra et Hjem, som Belgerne begraved'.
 Den vilde Skovbrand angreb Alt, hver Fugl, hvert Rovdyr døde,
 Som lava damped' Ahlen. — — Alt i Seeler var et Øde.
 Da vorte Lyngen høi og fort, med violette Blommer;
 Med Skovs Landets Østkant stod, smukt i den varme Sommer,
 Og fuglen kom med lystig Sang, og byggede sin Nede,
 Og Mennesket et Eden fandt her bag den sorte Hede;

Og Kjæmper færdedes og faldt — Og Trostak fandt sin Arne,
Og Sangeren var Folket kjær, det lære vi af Hjarne.
Paa Heden holdt da Kongen Thing, og Hornet kaldte sammen,
Saa mangt et kraftigt Ord blev talt, og Matten svandt i Gammel; —
Og hele Slægter svandt, som den, med deres stolte Dromme,
Mens Maanen seiled' taus, som nu, paa Tidens Verels Stromme.
Den saae dem plante Christi Kors, den hørte Munkens Sange,
Mens Bolgen brødes, end som nu, mod Skagens hvidgraae Lange.
Den saae hin stolte Ridder-Tid, den saae dens Borge gløde,
Den saae Niels Ebbesen, som Helt, for Danmarks Frelse bledে. —
— Den lyser endnu bleg og rund, som Tidens store Die,
Paa Syllands skybekrandske Kyft og Lyngbegroede Høie,
Seer Vesterhavet med sin Storm, der kuer Egens Grene,
Mens Fredens Blomster vore smukt om Heltens Bautastene.

II.

Den jydske Hede i Regnveir.

Nöslein, Nöslein, Nöslein roth,

Nöslein auf der Haide.

Goethe.

Af Himlen staer med Graat i Graat,
Og Regnen rusler nu saa smaat.
See, Heden hist og her sig hoiner,
Men Lyng og Lyng og Lyng man øiner;
Hver grønlig Plet gjør Hjertet glad,
Skjondt Græsset ligner Andemad.

Saa tungt i Sandet Vognen gaaer,
Og Lyngen ind mod Hjulet slaer;
To Små-Børn vogte Faar ved Veien,
Hør Drengen blæser paa Skalmieien,

I medens front hans Søsterlis
En Psalmie synger os dertil.

Hun ogsaa andre Viser veed,

Selv den om: „Roat, som faldt ned —“

— Men ths! hvo er det, som sig nærmer?

Det er' Nomade-Folk, som værmer;

Bigeunere de er' paa Thdst,

Men kaldes Kjeltringer paa Thdst.

See Konen her er ikke styg,

Hun bører Buggen paa sin Ryg;

Den Lille sover der og drømmer,

Skjøndt Regnen over Buggen strømmer;

De andre Unger ved Siden gaae,

De træske godt, skjøndt de er' smaa.

Hvo veed —? Selv Tanken gjør saa godt

Maafee jeg her, skjøndt Alt er graat,

Skal deres Preciosa mode,

Den „fine, fine, sode, bløde!“

Hvor er hin Sol paa Hedens Nat?

Mon hun er alt i Hullet sat?

III.

Hvile paa Heden.

— den nogene Hede,

Som er sin egen Grænde —

Grundtvig.

Sørgende, stor ligger foran os

Den fortbrune Hede;

En enkelt Enebærbusk hæver sig lysegrøn

Frem mellem Lyngen.

Rundt om er Bakker og Høie,
 Der som en Bjergryg sig strække langs gjennem Landet.
 Men ved hver Skrent,
 Ja ved Hjulsporet selv,
 Fremtrænger den rødgule Abl.
 Det er, som glede vi over en Klode, der uddød
 Læae under os, en førgende Grav.
 Men Fuldmaanen flinner saa smukt paa den dunkelblaau Himmel,
 Hvor de underligt formede Skyer
 Glide henad, som svømmende Bjerge.
 Alt er saa stille.
 Man hører kun Vognhjulets Skuren
 Dybt i den sandede Bei;
 Men stille sidde de Reisende, indsvøbt i Kapper,
 Thi skarp blæser Vinden fra Vest
 Over den øde, forthrune Hede.
 Her ligger et Huus,
 Ensomt, midt i den ubebøde Egn,
 Faldefærdigt og lavt;
 Ret som et Brag i det blikstille Hav
 Staær det foran os.
 Der i løse, natlige Dragt
 Viser Huusmoderen sig.
 Hun er hæslig, gammel og bruun;
 Skjødesløst hænger det lasede Skjort
 Om de skarpe, knoklede Lænder.
 Snart gjør hun Ild med den tørrede Lyng;
 See hun puster, og Røgen
 Hvirbler fulsort i veiret,
 Og Flammen kaster sit rødlige Skjær
 Paa det magre, rynkede Ansigt.

Udenfor leire vi os,
 Lave vor Punsch og sidde, som Guder,
 Stolt, paa den sortebrune, slumrende Jord,
 Der seiler med Maanen i Lusten.

Den Gamle griner saa smaat og nipper
 Til Punschen, hun sit, og fortæller
 Om Spaniolerne, som
 Her i Krigens Tid havde været,
 Hvordan de fremmede Gjester, dem Ingen forstod,
 Her midt paa Heden sloge Leir;
 Hvordan de øste græd ret som Børn
 Og nævnede Hjemmet,
 Snart dandfed' og sprang i de maaneclare Aftener
 Og sang deres fremmede, hjemlige Sange,
 Langt fra Hjemmet, alene,
 Paa den øde, sortebrune Hede. —

Vort Maaltid er endt.
 Vi sidde paa Vognen igjen
 Og nikke Farvel til den Gamle,
 Der spøgelseagtigt stirrer paa os og nikker igjen.

Men bag Døren
 Titter en halvvoren Pige nysgjerrig frem;
 Forundret seer hun paa os, gaber og strækker
 De doyne, deilige Lemmer,
 Saa Kjolen, hun løst har slængt om sig,
 Gaaer bort fra den syldige Skulder
 Og viser os Marmor paa Heden.

IV.

Længsel med Potterne.

„Lad Forlen flyv,
Lad Taagen dryv“ —
Sallingboe Hørdesang.

Hjist hvor man kun seer Lyngen groe,
Der laves Hydepotter jo,
Der laves store, laves smaa,
Paa Vognen snart de pakket' staae,
Og see, med Potter rigt begavet,
Den reiser langveis over Havet.

Af see, nu kjører den afsted!
Og Pottesaderen er med;
Hans lille Dreng ved Døren staaer,
Med nodbrun Kind og gule Haar,
Han seer paa Vognen, som nu kjører,
Og ført det i hans Bryst sig rører.

Han soler, nei, han veed ei hvad!
Med Potterne han reise gad,
At see Soldater, Skov og By,
Med Kirketaarne høit mod Sky;
Ja Havet med de sterke Strømme,
Og Alt, hvad han kun saae i Drømme.

V.

Drengen og Moderen paa Heden.

Det Gronne, Blaa og Nøde var lun Tant, —
Maaste det Sorte turde være Sandt.

C. Wilster.

O stig mig dog, kjær' Moder, hvad aldrig Du har sagt,
Naar skal jeg see min Fader? Er han i Jorden lagt?
Gi før Du mig fortalte, hvem dog min Fader var,
Derfor saa sære Drømme jeg tidt om Natten har!
Var ei min Fader Konge? — Lidt tænker jeg derpaa!
Og hvorfor skal vi evig paa denne Hede gaae?

Hvor er' de sorte Skove, hvor der var Dands og Sang?
Hvor er' de store Bjerger, som jeg har seet engang?
O stig, hvor er min Fader? O stig mig, hvem han var!
Thi underlige Drømme jeg tidt om Natten har!
O stig mig dog, kjær' Moder, kan Du min Drøm forstaae?
I Nat da var det for mig, som jeg min Fader saae.

Regnbuen stod foran mig, af twende Bjerger holdt,
Men oppe under Buen min Fader svæved' stolt;
Om Halsen hang en Kjæde, og han en Krone bar,
Og Engle sloi omkring ham paa hvide Vinge-Bar.
Jeg saae ham ad mig vinke, det Hele var saa flart;
O, stig mig dog, kjær' Moder, stig, finde vi ham snart?

Ti stille med din Drømmen! Du altsor stort har tænkt!
I Ungarn, hvor Du fødtes, der blev din Fader hængt.
Stolt var han, som en Konge, selv da han hængtes op!
Nu har de sorte Ravne fortæret længst hans Krop.
Da jeg brød ud af Hullet, Du ved mit Hjerte laae — —
Nu, bliv ei bleg om Kinden! — Nu! — vil Du bare gaae!

VI.

Maleri fra Sjællands Vestkyst.

Den hele jorden ligner här eit lik,
Och himlen står liksom en mördere,
I blodig skrud, betraktande sit offer.

A t t e r b o m .

Man seer ei Træ, ei Bust, selv Lyngen vil ei groe,
Fra Sandet pipper frem et Græsstraa eller to;
Sandklitter reise sig, de verle Dag for Dag,
Og rundt om stikke frem de nøgne, sorte Brag.
Foruden Grænse Havet udstraft for os staer,
Speilklart og glat det er, saa langt som Diet naaer;
Strandbredden er belagt med Stene, store, smaa,
Og alle runderd' smukt, see: rode, hvide, blaa!
Hjst komme Fiskere, de gaae til Havet fro;
En herlig Slægt det er, med Mary i hver en Kno.
Nu læses først en Bon, fromt folder sig hver Haand,
Saa ile de med Christ, Gud og den hellig Aland.

Den gamle Mo'er paa Klinten staer,
Saa graat som Sand er hendes Haar;
Hon drifffer Solens Ild saa smaat,
Og skutter sig, det gjør saa godt.
Men som hon ret paa Havet seer,
Strax hendes gustne Ansigts leer;
Thiude, hjst paa Belgens Hjem,
En præktig Seiler glider frem,
Men uden Roer og uden Mast,
Den borer sig i Sandet fast.
Det Dødningstibet er, man seer,
Thi see — — nu er det ikke meer.
Da knæler fromt den gamle Mo'er.

Hun læser høit et Fadervor,
 Og siger: „Gud til os Du see!
 Lad det paa vores Kyst dog skee!
 De drukne vist, den hele Flod,
 Men vi skal leve, veed Du nok.“

Blikstille hviler Havet, tyft som de Dødes Hjem,
 Men underligt fra Dybet en Susen stiger frem;
 De mange Fiskerbaade med Vytre, høit i Lag,
 See, hvor de sege Kysten med stærke Aaresslag.
 Med eet sig Floden hæver, den stiger meer og meer,
 Den grumset sorte Vølge høit som et Bjerg man seer.
 Vel hundred' Havne reiser den sig med Gny og Larm,
 Men Brændingen den knuser til Støvregn i sin Harm,
 Dog gjennem hver en Brænding hver Fiskerbaad nu gif,
 Stift holdt hver Fisker Alaren, hver saae med Ornenes Blik;
 Nu springe de i Søen, de drage Baaden frem,
 Saa slæbe deres Dwinder det rige Vytre hjem.
 Dybt bojet under Vægten de gaae med deres Smaa,
 Mens Manden mørk og stille ved Strandens seer derpaa.
 — Hvad svæver over Dybet? Hvi er saa taus hver Mand?
 Det er et Skib i Havs-Nød, det driver stært mod Land.
 See, Masten alt er kappet, i Brændingen det staer,
 Et Nu — og Kjæmpebølgen det knust mod Kysten slaer.
 Betragt! Mandskabet klynger sig om den store Mast,
 Høit op paa Land den hvirles ved Vølgens stærke Kast.
 Er' de nu frest? — Nei, Vølgen dem river atter med,
 See Masten, hvor den ruller, den knuser hvert et Led.
 Nu skyter den i Dybet, man hører intet Suf.
 — Snart tier Storm og Vølge, og Natten er saa smuk;
 Da ligger Strandens broget med Bare og med Stads,
 Havgasserne da juble, og gjør' et stort Collats.

VII.

Phantasi ved Vesterhavet.

Herlige Hav!
Bed din svulmende Barm har jeg hjemme.

Ingeomann.

Er' disse høie, sorte Masser Hjelde?
Nei! fremad styrte de med Vælde,
Og Sneens Dynger paa den høie Linde,
Snart stige, snart forsvinde!

— Er det da Skyer, som i Dalen svæve,
Og nu med eet sig høit mod Himlen hæve?
Nei, det er Havet! — hør dets dybe Sang,
Ei hørte Øret før slig Orgelklang,

Den ryster Sjæl og Tanke,
Thi her er alting stort og uden Skranke.

— Hvad gjemmer Du, o Bolge, i Dybets Bugt?
Hvad saae Du paa din stolte Flugt?
Hvad hørte Du? — Du Jordens Bugge, Jordens Grav,
Herlige Hav!!!

— Din Bolge saae ved Nordens Pol
Den ei synkende Sol,
Jæsbjergenes evige Lag!

Den følte Eqvators brændende Dag;
Den hviled' stille, udbredt som et Klæde
Om Den, hvor Pilene græde!

Den hørte paa Klippens, paa Sandets Kyft,
Hvad dybt der sig rører i Menneskets Bryst;
Den sang jo omkør ned hver Fugl paa Green,
Og gif over Perler og Dodningebeen.

Den stued' ved Luftningens Stromme, ved Stormens Chor,
Verden saa undrende stor!

Ja stor Du hæver Dig selv i din Bugge og Grav,
Herlige Hav!

Og dog, hvad er vel Du, mod Himmelens store Ø,
Hvor Jorden staaer kun, som en lille Ø,
Hvor Sol og Maane, ja, hvor hver en Stjerne
Som Der ligge adspredt i det Fjernne!

Og hvad er atter denne store Brimmel?

Ten Draabe kun i den uendelige Himmel!

— Nu fatter jeg først klart hvad Deden bringer
Paa Cherub-Vinger!

Thi bruuus kun, vilde Hav, oploft din Kjempe-Bove,
Med Dig og Stormen jeg min Gud vil love!

VIII.

Reise=Capriccio.

— Over hederne frem
Til mit Hjem!

Til de grønne Skove, den blomstrende Vang,
Lystig asted, med jublende Sang!

Herlige Land! Romantiske Egne!

Piger, som ingen Digter kan tegne!

— — — Hvorfor vil jeg ile?

Den jydske Amor har ingen Pile.

Vignetter til danske Digtere.

Forhæng for Vignetterne.

Det er slet ingen Charakteristik,
 (Nei, dertil mig den dybe Indsigts svigter);
 Jeg skildrer Ingen her til Punkt og Pris,
 Langt mindre giver Nogen en Kritik,
 Nei, hvad jeg følte i et Dieblik,
 Naar Hjertet drømte om den danske Digter,
 Hvad kun et barnligt Sind kan fatte her,
 Det bringer jeg om Gen og Hver,
 Og bringer kun den lyse Side,
 Den mørke gik jeg heller let forbi;
 Men om den derfor ganske vil gaae fri,
 Thi der er' mange, mange Critici,
 Om disse muligt røre op heri,
 Ja det maae Gud og disse Godtfolk vide.
 Gi hver en Fugl har samme Flugt,
 Men naar den synger, — naar den synger smukt
 Sit Quirevit,
 Om det er nok saa lidt,
 Et Korn, en Blomst kan Sangen dog fortjene,
 Og meget Meer
 Gi jeg, og neppe Nogen seer
 I disse Blade, skulde jeg vel mene.

Med Billie har jeg Ingen udelukt,
Men tids man seer en Blomst, — den modne Frugt
Imidleriid er glemt bag Blad og Grene.

Før Du, min Læser, ellers træder ind,
En Bon jeg sætter:
See Du kun saa paa mine smaa Vignetter:
Kom med et aabent, med et kjærligt Sind.

V i g n e t t e r.

Abrahamson

(født den 10 April 1744. † 1812).

Paa Kampens Dag, da Danmarks Hælte faldt,
Dit danske Hjerte gjorde Dig til Skjald.
— Dit Vid os sang mod Livets bitre Suk
„Min Søn, vil Du i Verden frem, saa but.“

Arrebo

(født den 2 Januar 1587. † 1637).

Selv Stjernens Glands forsvinder ved det Fjerne
Men Stjernen er og bliver dog en Stjerne.

J. Baggesen

(født den 15 Februar 1764. † 1826).

Hen ad den nøgne Kyst de Bølger trille,
 Hørstaaer Du Vandrer deres dybe Chor:
 „Der var en Tid, Corsør var meget lille,
 Men Baggesen blev født, og den blev stor.“

B. Bang

(født den 18 Juli 1770).

Der staaer en Blomst, tilsmilet af Camene,
 Men den er skjult af Bøgens større Grene,
 Dog Farveskjæret, Duften i dens Indre,
 Er dersor jo endnu slet ikke mindre.

S. S. Blicher

(født den 11 October 1782. † 1848).

Hvor Nordhavets Bølge flaaer høit paa Strand
 Om de sorte Vrag i det hvide Sand,
 Hvor Landet staaer halvt som et Paradiis,
 Halvt viser kun Lyngens sorte Riis,
 Der bygger en Lærke, den synger godt,
 Den ligner — sig selv og Walter Scott;
 Den stillerer Jyden og Jydens Land,
 Man kalder den der Peer Spillemand.

J. L. Boye

(født den 27 December 1791. † 1853).

Du leged' glad bag Skovens grønne Grene,
 Og der sad Bid i Smilet paa din Kind;
 Da kyssed' Dig den høie Melpomene,
 Og lulled' Dig i Heltedrømme ind;
 Med Smil og Graad Du saae paa Tidens Strøm,
 Og William Shakspeare sang Du i din Drøm.

A. Bording

(født den 21 Februar 1619. † 1677).

Den muntre Skjald i Muld er gjemt,
 Hans Strængeleg staer reent forglemt;
 Gjør den igjen for Støvet fri,
 Endnu er' Tonerne deri.

L. Bredahl

Hvor Holberg bygged' ved Sø og Skov,
 Der gaaer en Bonde bag ved sin Plov;
 Han træller for Livet, for Viv og Smaa,
 Hoit Lærerne over hans Hoved slaae:
 „Paa Jorden er Skjalden en fattig Mand,
 Skjendt Aanden har givet ham Skov og Land,
 Hvert Straa har Blomster, hvert Træ har Frugt,
 Det vorer til Danmarks Ære smukt.“
 Thi qviddrer den Smaafugl for ham paa Bang,
 Men Alt, hvad den har, er jo fun — en Sang.

J. Nordahl Brun

(født den 21 Marts 1745. † 1816).

Franse Snørliv — — dog Du veed
nok hvortil jeg sigter.

„Boer Du paa det høie Fjeld,”
synger Du som Digter.

H. C. Bunkeslod

(født den 30 Juni 1761. † 1805).

Traaden brisler, Rokken staaer, Spindevisen tier,
Ungdoms-Sangen bliver snart gamle Melodier.

T. C. Bruun

(født den 2 November 1750. † 1834).

Hos Ordets Polyper Du ikke gaaer fri,
Du brændes paa Troens Er-Kalkbrænderi,
Med Vid Du os sagde, at Pletter er' Pletter —
Du ligned' i Meget Voltaire — din Fætter.

N. T. Bruun

(født den 19 Januar 1778. † 1823).

Ei hver en Fugl i Skovens Hal
Kan synge som en Nattergal;
Du quiddred' tildt: ei blot til Lyft,
Hvad der fandt Vej til mangt et Bryft.

J. Evald

(født den 18 November 1743. † 1781).

Din Smerte var en Sky, i Stormen vild,
 Til Dug den blev ved Poestiens Ild,
 En Dug, der kaldte Dufst fra Blad og Straa,
 En Taare, hvori Himsens Billed laae.

G. Fane

(født den 22 Februar 1769).

Du sang din Ungdoms Lyft,
 Din Langsel og din Smerte,
 Hver kjendte i dit Bryst
 Sit eget Hjerte.

P. Foersom

(født den 19 Februar 1778. † 1817).

Du bragte Shakespeares Træ paa Danmarks Scene,
 Vi vidste, det var Brelands Egengrene,
 Men dansk var hvert et Blad, hver Fuglestemme,
 Det syntes, som det vored var her hjemme.

N. Frankenau

(født den 6 Januar 1767. † 1814).

Glemt staer hans Grav bag Kloster-Kirkens Muur,
 Endt er hans Drøm om Glæde og om Smerte;
 Han var en Digter-Blomst i Guds Natur,
 Hvis friske Duft har qvæget mangt et Hjerte.

P. F. Friis

(født den 11 October 1791).

Du sang om Liremanden — ham Verden gaaer forbi,
 „Vil han, som Kunstner spille?“
 O, hør dog paa ham stille!
 — Du viste os, at Hjertet var fuldt af Melodi.

P. H. Frimann

(født den 1 November 1752. † 1839).

„Den stille Bæk,“ hvor Roser gynger
 Og speiler sig, din Lovsang synger;
 Hvad Du har sagt saa smukt om den,
 Den synger os om Dig igjen.

Gjengangerbrevenes Forfatter *)

(født 1830).

Man troede før, at Nander ei bare Formens Vaand,
Du viste Dig ved Former, kom, vandt, men svandt — som Nand.

N. F. S. Grundtvig

(født den 8 September 1783).

Stolt synger Bølgen gjennem Issefjord,
Om Kjæmpelivets Undergang i Nord,
Fra Nøeskild'-Kirke toner det paa Vang.
— Som Bølgen og som Org'let, er din Sang.

*) Ovenstaende Bignet var skrevet før denne Forfatters „Anonyme Ny-aarsgave for 1832“ udkom; jeg seer der, at hans Mening om mig er usforandret; denne min Note bringe ham nu min forte Epistel.

Til Gjengangerbrevenes Forfatter.

Hold Dig ved Blomstens Form, giv den Verdi,
Ieg Blinde stater Duften mest deri.
Med bitter Haan og Ring'agt Du mig slaaer,
Bliv ved — — den unge Spire let forgaaer —
Men var jeg meer end Skum paa Tidens Hav,
— En Verden staaer, som Dommer ved vor Grav.

F. Høegh-Guldberg

(Født den 26 Mars 1771. † 1853).

Til Kirkegaarden skotter Berneflokken,
 De sorte Kors i Maanestinnet staae,
 I Huset sidder Bedstemo'er ved Rokken,
 Dit smukke Digt hun læser for de Småa;
 De høre om „de Dødes stille Have“;
 — Som Blomster-Ulner staae de skumle Grave.

F. J. Hansen

(Født den 4 September 1810. † 1852).

Du synger ungdomsglad med Smil paa Kind,
 Dig vinker Verden med sit Lys, sin Skygge,
 Lad Digter-Hjertet fast paa Himlen bygge,
 Vi kun som Børn i Himlen lukkes ind.

P. H. Haste

(Født den 12 Januar 1765. † 1831).

Den lille Svale sif ei Ornens Flugt,
 Men kysset blev den dog af Digterguden;
 Sin Sang den quiddrer flagende, men smukt
 I det den slaaer med Vingerne paa Ruden.

L. Hauch

(født den 12 Marts 1791).

I Nattedæmring saae Du Guds Natur;
 Mens Skygger steg paa Capitoliets Muur,
 Du kyndigt tegned' dem med Kunstner-Haand,
 Og gav dit Billed' ægte Romer-Land.

P. A. Heiberg

(født den 16 November 1758. † 1841).

Komme hvo som komme vil,
 See i hans Lanterne;
 Bidbet holder Midderfspil
 I en Tænker-Hjerne;
 Virtuosen skal I saae;
 Bon og Van som Narre staae,
 :: Selv med Baand og Stjerne. ::

J. L. Heiberg

(født den 14 December 1791).

Den lille Amor fra Hækken sloi,
 En Piill han tabte — Du fandt just den,
 Og det er denne Du bruger som Ven,
 Selv Spidsen har himmelst Væde.
 Du drømte, som Mand, ved Elverhøi,
 Din Drøm blev al Danmarks Glæde.

L. Holberg

(født 1684. † 1754).

Hil Dig, Du Biddets danske Diger-Konning,
Som Bien sik Du Braad, bag Braadden — Honning.

B. S. Ingemann

(født den 28 Mai 1789).

Hvad Du sang ved grønne Bred,
Bud den blanke Rose,
Leve vil, mens Kjærlighed
Boer i Danmarks Skove;
Psalmer tone front mod Sky
Over Gravens Høie,
Hjertets Blomster dufte blye,
Som Violens Die.

T. Kingo

(født den 15 December 1634. † 1723).

Hver Tanke gaaer fra Hjertet ud,
Som Stjerner de oprinde,
Men Solen, (Tanken om din Gud),
I den de alle svinde.

L. Kruse

(født den 6 April 1778. † 1839).

Naar Skibet er en Spurv i Hvirvelvind,
 Naar Smerten fuger Blod af Pigen's Kind,
 Naar Heren fogler i sit Klippestjul,
 Og Maanen leør til Steile og til Hjul,
 Mens Stormen knækker Egens stærke Grene,
 Du maler os den vilde Natte-Scene.

L. Lund

(født den 24 December 1763. † 1833).

Naar Græsset vorer paa din glemte Grav,
 Dog mangt et Hjerte mangen Gang
 Vil give venlig Gjenlyd af
 Din Ungdoms bedste Sang.

Lundby

(født den 2 September 1772. † 1830).

Om Haabet, — ja om Haabet drømmer hver,
 Og Du besang, hvad vi kun drømme her. —

S. Meisling

(født den 7 October 1787).

Du blev i Hjemmet. I dit Hjem Du gav,
 Som Saar af De, der reise for — at reise.
 Du gav fra Romas og fra Hellas Grav,
 Hvad der som Alandens Mausoleer kniese;
 Med Tild og Omhu Du os Skatten bragte,
 At Du er Skjald, os Columbine sagde.

L. Molbech

(født den 8 October 1783).

Du vandred' ungdomsglad i Danmarks Egne,
 Du famled' Blomster til os allevegne,
 Din lille Have gaae vi ei forbi,
 Der blomstrer Prosa smukt som Poesi.

Hr. Mickel i Odense

(levede i Slutningen af det 15 Aarhundrede*).

Et fremmed Navn det hjelper strax,
 Saa kjendes man af Flere,
 Han var for os en dansk Hans Sachs,
 Ja næstendeel lidt mere.
 Hans Rosenkrands er nu lagt hen,
 Men ægte Guldet er i den.

*) See Nyerups og Rahbeks Bidrag til den danske Digttekunsts Historie.

P. M. Möller

(Født den 21. Marts 1794. † 1838).

Digtertræt staaer i Danas Høje,
 Speiler stolt sig i den solvblaau Strand,
 Viden Fugl sik Sangens bedste Gave,
 Lone-Nectar han forstaaer at lave,
 Synger Glæde over Danmarks Land.

Ølussen

(Født den 20. Januar 1764. † 1827).

En Daase gav Du Land og Stat,
 Men Snuus sik Folk af Dig privat.

T. Overstou

(Født den 11. October 1799).

Du slog dog Kjøbenhavnerne en Plade,
 Slet Ingen tænkte: det er ham;
 Snart Øster- og selv Vestergade
 Vorstened' stod som Loths Madam.
 Man sagde først: gaae Han af Dandsen!
 Nu tog Du Massé, vandt da Krandsen.
 — Gr' vor Tids Mennesker ei meer,
 Ved Dig vor Esterflægt dem seer.

L. H. Pram

(født den 4 September 1756. † 1821).

Fra Helten klædt i Brynje blaa,
 Til hver en Blomst dit Die saae,
 Du bragte os et Billed.
 Din Tanke Intet gif forbi,
 Hver Skizze selv Du gav Værdie,
 I det Du den opstillede.
 Emilies Kilde frisk og klar,
 Fra Dig sin bedste Skønhed har.

K. L. Rahbek

(født den 18 December 1760. † 1830).

Bien drømmer om sin Kube ved hver Blomst bag Skovens
 Hang;
 Honning Du til Danmark samled' paa den grønne Digter-
 Bang;
 Bakkehuset vil forglemmes, men ei hyad dit Hjerte sang.

J. Rein

(født den 30 Januar 1760. † 1821)

Du tegned' Blomsten som den groer paa Bang,
 Du smilte gjennem Zaarer, naar Du sang.

Riber

(født den 7 Januar 1760. † 1796).

En Fløjte klar Du Dig af Gjerdets Piil,
Og sang dit Hjertes og Naturens Smil.

L. N. Rosenkilde

(født den 8 Januar 1786.)

I godt Humeur kom Komus fra et Gilde:
„Nu ogsaa jeg vil skabe en Poet!“
Som sagt, saa fleet,
Han havde neppe leet,
Saa sik vi — Rosenkilde.

L. L. Sander

(født den 13 November 1756. † 1819).

Du sang Niels Ebbesen, at Dansken funde pris
Den Skjald, han elsked' alt før Dødens Buggevisse.

D. J. Samsøe

(født den 21 Marts 1759. † 1796).

Din Vaar os lod en deilig Sommer haabe,
Men paa det røde Bær laae Dødens Draabe.

J. C. Sibbern

(født den 18 Juli 1785).

Selv uden Mandens Navn og hvert Henthalnings-Stof,
 Jeg skulde næsten troe, man seer til hvem jeg sigter.
 — Gid hver en Digter var saameget Philosoph,
 Som denne Philosoph har viist, at han er Digter.

H. C. Sneedorf

(født den 22 Mars 1759. † 1824).

Bel frigter den vingede Ganger tiidt,
 Men Du satte Guldhjul for Gangerens Skridt.
 Ei Verdens Prosa Du gif forbi,
 Du visste, der laae Poest deri.
 „Hil være Herr Henrik!“

J. Sorterup

(† 1722).

Du digted' for Dancken en Sang under Ø,
 Den burde hver Dannemand kjende,
 Den havde den Skjægne, den aldrig vil døe,
 Med Dig vil det samme vist hænde.

A. W. Schad:Staffeldt

(født den 31 Mars 1770. † 1826).

Hvad Blomsten drømmer mangen Sommernat
 Hvad Vinden hvisker i det grønne Krat,
 Mens Morgensther Engene bedugge,
 Fortalte Alferne Dig ved din Bugge,
 Og hvad Du hørte kunde Du ei glemme,
 Thi lød din Sang for os, som Alfers Stemme.

E. Storm

(født den 21 Augusti 1749. † 1794).

„Herr Zinklar drog over falten Sø,”
 Ja, det kan man kalde en Vise,
 Den bruser, som Bølgen om Sjolunds Ø,
 Den ene, kan Skjaldenprise!

A. Stub

(født 1707. † 1758).

I Haven vorer Ngletræet smukt,
 Men der maa Solskin til at stabe Frugt,
 I Skyggen her dit Blomster Duft os gav,
 — Men Ingen saae Dig, Du kun fandt en Grav.

L. Hæborg

(født den 15. August 1775. † 185*).

Paa samme Green vel flere fugle synge,
 Men ei med lige Kraft de alle synge;
 Et simpelt Hvad tids Hjertet længst har gjemt.
 „Om hundred' Aar er ikke altting glemt.“

N. Hætoft

(født den 31. Marts 1790. † 1844).

Phantasus den ungdomsglade,
 Kaldte, en Skjærsommernat,
 Anderne til Maskeraade,
 Og som Kredsen bedst var sat,
 Kom just Du til Skovens Hang
 Og som Digter dem besang.

Th. Thaarup

(født den 21. August 1749. † 1821).

Hvor Augen groer,
 Hvor Voge flygge,
 Hvor danske Hjerter bygge,
 Din Sangfugl evig boer;
 Den synger glad sit Stykke:
 Den danske Bondes Lykke
 Og dine Psalme-Chor.

J. Thiele

(født den 13 December 1796).

Hvad Sphinren ridsed' i det dybe Sand,
 Det løste Barnet for den ældre Mand,
 Du trykked' Kys paa Rosens fine Blad,
 Og en Sonet paa hvert af disse sad.

J. L. Tode

(født den 24 Juni 1736. † 1806).

Vi vil' ei sige mange Ord,
 Ei hykle eller prale,
 Seer Hjertet glad Guds skjonne Jord,
 Vi høre Dig at tale.

P. M. Troel og P. A. Troel

(født den 6 Juni 1743. † 1793) (født den 5 Mai 1754. † 1784).

Hin sang Dumhedens Gudinde,
 Denne, sang sin Skrädders Priis.
 Verden maa dem Krandsé binde,
 De for den bandt hver — et Riis.

C. B. Tullin

(født 1728. † 1765).

Bed Spøg gleed Vintren hen i muntern Lag,
 Kun Snillet man til Tempelspræst udkaarar.
 Du bragte Skovens Grønt paa Maiens Dag,
 Og lærte: der er ogsaa Fryd i Saarer.

J. h. Wessel

(født den 6 October 1742. † 1785).

Du aad og drak, var sjeldent glad,
 Gif dine Støvlehæle skjære,
 Tilslidst Du Døden ønske gad —
 Til Straf skal Du nu evig leve!

E. Wilsler

(født den 27 September 1797. † 1840).

„De første Prygl vi i Skolen fik,
 Det var for det Verbum amare.“
 For Dig det bedre med dette gif,
 Du Hjerter vandt og vil dem bevare,
 Blot ved din Sang om det Verbum amare.
 Amare.

L. Winther

(født den 29. Juli 1796).

Alt snitte smukt i Træ, en Gud Dig lærte,
 Stolt staer det her, dit Digternavn deri,
 Natur og Poest er i dit Hjerte,
 Natur og Hjerte i din Poest.

P. Wulff

(født den 26. November 1774. † 1842).

Tak for hver Bretlands evig blaa Kjørminde,
 Tak for din Ølogs-Sang saa rask og skjøn.
 Du bandt „en Krands af Lang, som Vølgen grøn,
 Og hang paa Braget, hvorfra Perler rinde.“

J. Zellik

(født den 26. Januar 1761. † 1821).

Din muntre Skjænt og Sangens rafse Toner,
 Var' mere værd end mange Ærsters Kroner.

S. Zahle

(født den 19. Marts 1797. † 1837).

Dig Musen gav en Ehre til at spille,
 Men Du — Du tier næsten ganske stille.

A. Dohlsenschlæger

(født den 14 November 1779. † 1849.)

Aladdins Slot med Sølv og Guld Du satte,
 Dit Digter-Slot har dog langt større Skatte:
 En Verden med Bedrift, med Fryd og Sorg.
 Vi følge Hakon Jarl til Thoras Borg;
 I Trondhjems Kirke Arel Valborg mister,
 Bag Skovens Hang Correggios Hjerte brister,
 Den lille Hyrdedreng vi følge vil,
 I Skoven see vi paa dit Asten-spil.
 Vi dele med Amine Fryd og Sorg,
 Ved Maan'skin gaae vi til din Røverborg,
 Stolt Norden's Guder sees paa Mattens Sky,
 Du har til Livet kaldt dem frem paam,
 De dele med Dig, hvad Du selv dem gav:
 Et evigt Navn, der trods'r Død og Grav.

Baggrund til Vignetterne.

Hvad er det vel vi kalde Poesi?
 En fluffet Drøm, nu det Uendelige!
 Det Enkelte, det Heles Harmoni,
 Vi jo med dette lille Ord udslige.
 Vort Liv, ja jeg og Du, fort alle vi
 Er' Poesi!

Det stolte Fjeld, der over Skyen gaaer,
 Hvor Fosser larmer over knuste Graner,
 Hvor Gemsejageren ei Spidsen naaer,
 Hvor Tanken svinder og Guds Storhed aner;
 Hün herlige Natur saa høi og fri
 Er Poesi!

I Gruben ved det blege Lampestjær,
 Den stille Værgmand sidder med sin Stræben,
 Han tænker trofast paa sin Hjertenskjær,
 Og gamle Sange tone han fra Læben.
 Den hele Scene, Hjertets Drømmeri,
 Er Poesi!

I Reg og Damp den vilde Kampplads staaer,
 Her brænder Byen, hist man stormer Skansen,
 Dødskulen gjennem Heltehjertet gaaer,
 Imens det drømmer stolt om Laurbærkranseen.
 Selv dette røgomhyllede Maleri,
 Er Poesi!

See Slavestibet! dybt i Rummet her
 De lænkebundne, folgte Brødre sukke.
 Nu er det Hayblik, tys! — hvad pladster der?
 Et Liig, nu eet — og Bolgerne sig lukke.
 Dødehøjet da, som gjør den Fangne fri,
 Er Poesi!

Maar hun, hvem Hjertet fast sig klynger ved,
 Som er din Tank og din hele Stræben,
 Maar hun forstaer din dybe Kjærlighed,
 Og hendes Haandtryk siger meer end Læben,
 Hvad da Du føler, fængslet, men dog fri,
 Er Poesi!

Hver Barnets Drøm om Jordens Herlighed,
 Den Gamles Minder mens hun dreier Rokken,
 Den glemte Drindes stille Huumslighed,
 Der syssler hjemme, tro, med Børnesloffen,
 Den Wildes Glæde ved et Speils Magi,
 Er Poest!

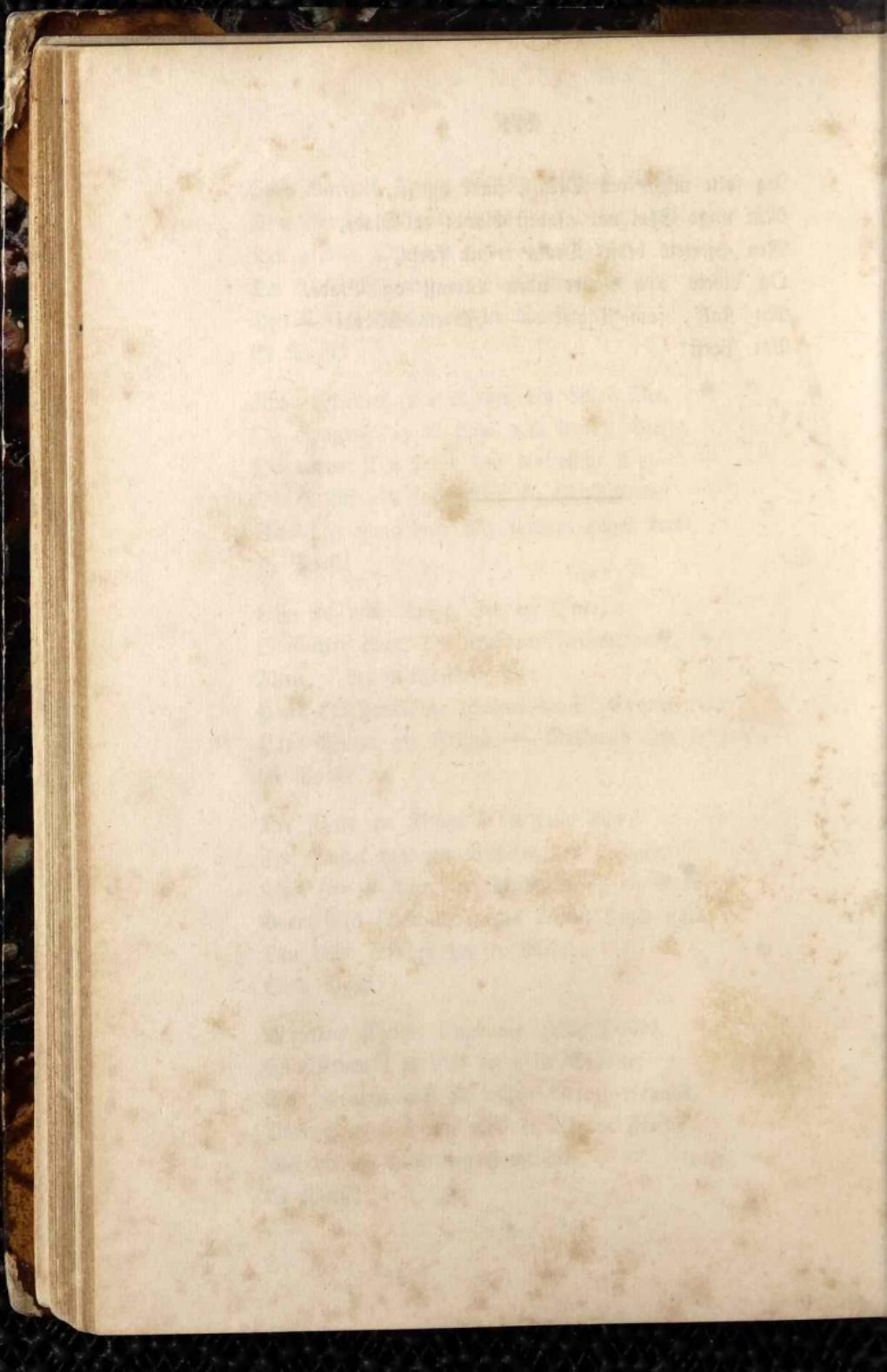
Naar Vennen, Du betroer din bitre Bee,
 Og klynger Dig til ham med trofast Hjerte,
 Dit varme Du faaer kun et høfligt De,
 Din Tillsid selv forvandler sig til Smerte,
 Selv det, naar han Dig fornem gaaer forbi,
 Er Poest!

Siberien med Taage, Sis og Sne,
 Omslutter ham, der stred for Frihedsfaner,
 Alene, i det grændseløse Bee,
 Hans Liv henvisner mellem dunkle Graner,
 Hans Drøm om Frihed — Ørk'nens Dyr er' frie —
 Er Poest!

Der staaer en Klippe i det salte Hav,
 Fra Skibet mangen Pilgrim den bestiger,
 Man seer et Træ, en Skildvagt og en Grav,
 Hvert Blik faaer Liv, men Læben Intet siger.
 Den dybe Stilhed her er Melodi,
 Som Poest!

Musikens Toner, Ungdoms glade Dands,
 En Verden i et Frø og i en Stjerne,
 Selv Graven med sin visne Blomsterkrands,
 Vort Hjertes Higen mod et ukjendt Fjerne,
 Mit Liv og hvad jeg sandt deri,
 Er Poest!

Jeg følte mig, som Ørnen, stærk og fri,
Min unge Sjæl var gladeft blandt de Glade,
Men Hjertets bedste Drøm er nu forbi,
Og Livets Træ staer uden Blomst og Blade.
Mit Kald, som Digter — Hjertets Melodi —
Var Poesi!

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Sextende Bind.

(Digte. Anden Deel.)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Sextende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykseri.

1854.

D i g t e

af

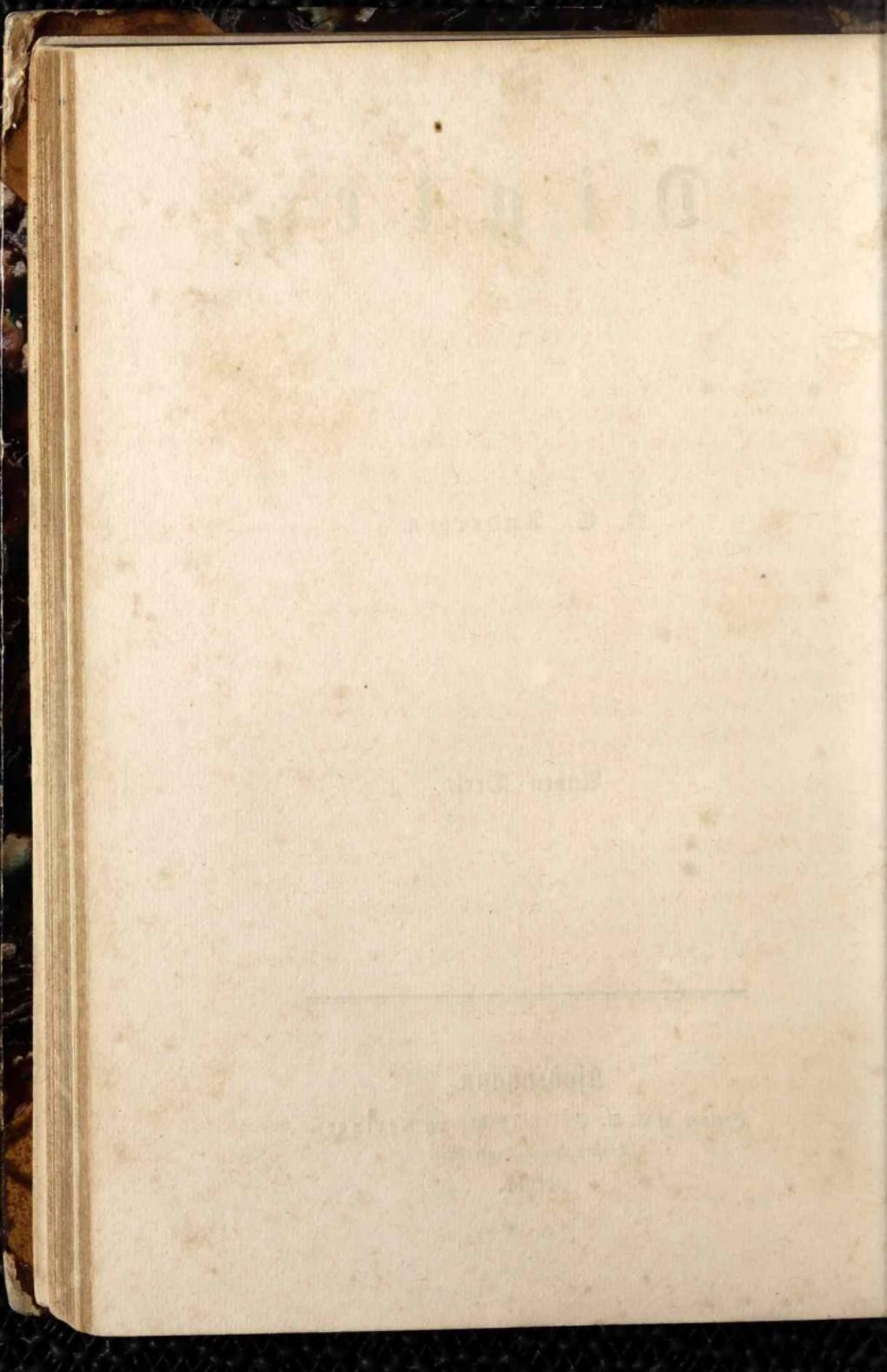
H. C. Andersen.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.
Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Indhold.

	Side.
Gurre	1.
Soldaten	3.
Lille Viggo	4.
Rigmor	5.
Hjemmet	6.
Silkeborg	8.
Jeg er en Skandinav	8.
Sang ved de skandinaviske Naturforskeres sidste Møde	10.
„I Hjitten hos min Moder“	12.
Den Ubehjendtiges Mesterværk	13.
Havblif	16.
Deviser med Presentter paa et Juletræ	17.
Italien.	
I. Beatrice Cenci	22.
II. Vandring paa Besvur	24.
III. Farvel til Italien	26.
IV. Tredie Gang i Italien	27.
Konen med Eggene	27.
„Du skal lee!“	29.
Den lille Pige i Asylet	30.
Bregentved.	
I.	31.
II.	32.
III.	34.
Hjemvee	35.
Langelandsk Bise	36.
Grethes Glæde over Sommeren	37.
Den nye Sproite	39.
Sang i Skoven	40.
Hende jeg mener	41.
Kunstnerlivet	42.

VIII

	Side.
„Min lille Fugl, hvor flyver Du?“	46.
Et Vinterparti	47.
De tre nordiske Rigers Skaal for A. Dohleenschläger	48.
Digteren og Amor	49.
Udenfor Asylet	51.
Runerne. Cantate	52.
Sang til det danske Kongepar	55.
B. S. Ingemann	56.
Morten Lange	56.
I Brudehuset.	
I.	59.
II.	61.
III.	61.
Pigen fra Albano	63.
Pauli 1 Cor. 15, 42—44	65.
„Pandebreen, Diesteen“	67.
Geheimraad S. Collin.	
I.	68.
II.	69.
Med „Molbechs Eventyr“	71.
Hytten	72.
Stam bog-s-Blade	73.
Kong Christian den Ottende.	
I.	78.
II.	79.
„Det har Bombien gjort!“	80.
Danmark	89.
Kjærligheds Vægtervers	90.
Aftendæmring	92.
Sneedronningen	93.
Digtersfibet	95.
Risens Datter	98.
Aftenen	99.
Ballade	101.
Fem og tredesindstyve Smaavers	106.
„Veni creator!“	125.
Hvad jeg elster	126.
Lille Lise ved Brønden	127.

Thorvaldsen:

I. Iason og Alexandertoget	128.
II. I Studenterforeningen	132.
III. Dandserinden — Ganymed. — Amor og Psyche	134.
Graat Veir	135.
Dærgade	136.
En Hustru	139.
Underlige Dromme	140.
Den unge Herr Petersen	144.
Indledningsord ved Julehilsen til Store og Smaa fra danske Componister	145.
Cantate i Anledning af Dronning Caroline Amalies høje Fødselsfest 1842	148.

Prologer:

Bed en Forestilling af Familien Price	150.
I lignende Anledning	151.
Bed en Forestilling for „den blinde Soldat“	152.
Hr. Chr. Schmidts Sommerforestilling	153.
Alphabet-Bouquet	154.
Børnene og den graa Morlille	158.
Farevel til H. P. Holst	161.
Skolemesteren	161.
Tyveknægten	163.
Vandring i Skoven	163.
De Danske og deres Konge	164.

Fædrelandske Digte under Krigen:

„For Danmark“	166.
Den Frivillige	167.
Særegårds-Skytterne	168.
„Tremad!“	168.
Matrosen	169.
Nytaars-Aften 1848	169.
„Danmark, mit Fædreland“	170.
Soldaternes Sang til Danebrog	171.
Til Landsoldaten	172.
Bed Juletræet	172.
Nytaars-Aften 1850	173.
Landsoldatens Hjemkomst	174.
Hilsen af norske og svenske Frivillige	175.

Til Hendes Majestat Enkedronning, Marie Sophie Frederikke	176.
Til Hendes Majestat Enkedronning Caroline Amalie	176.
Sang til Landsoldaten	177.

Paa Kirkegaarden:

Mimi Thyberg	179.
Maleren Bendz	180.
Peter Erasmus Müller	180.
Fru Henriette Wulff	181.
Admiral P. F. Wulff	181.
Maleren F. Peckholdt	182.
Carl Bülow	182.
Giuseppe Siboni	183.
Madame K. M. Iversen	183.
Botaniferen J. W. Hornemann	184.
Componisten Weyse	184.
Digteren A. v. Chamisso	185.
Fru Lindegaard	186.
Ingeborg Mimi Collin	187.
Gerda Collin	187.
Fru Conferentsraadinde Collin født Hornemann	188.
Bed Thorvaldssens Kiste	189.
Oberst Læssoe	190.
Grev Joachim Molte Bregentved	190.
Adam Dohlenschläger	191.
H. C. Ørsted	192.
Fru Emma Hartmann	192.
A. W. Hartmann	193.
Admiral Zahrtmann	194.
Digteren F. Høegh Guldberg	195.
Julecantale	196.
Psalme	196.
Dobssieblikket	197.
En Digters sidste Sang	198.

Gur e.

(1842.)

1.

Hvor Nilen vander Ægypternes Jord
I Africas brændende Lande,
Der modtes to Fugle, de kom fra Nord,
De talte om Danmarks Strande:
„O husker Du Sjelund, den deilige Ø,
Hvor de vilde Skovduer kurre,
De duftende Bøge, den stille Sø,
Husker Du Gur e!“

— „Ja, der har jeg bygget en Sommer-Dag，“
Saa talte den lille Svale,
„Jeg havde min Nede ved Bondens Tag,
Jeg hørte ham synge og tale:
Jeg troer der er skønnest i Danmark!“

Chor.

Jeg troer der er skønnest i Danmark!

Echo.

— Skønnest i Danmark!

2.

Ned Gurre-Sø laae Kong Valdemars Borg,
 Den saae ham med Lovelille,
 Den kjendte hans Lykke, den kjendte hans Sorg.
 — Af Trostens Harper hang stille;
 Hans Glade blev skinlagt bag Kirkens Muur,
 Hvor de vilde Skovduer kurre,
 — Om Lovelille sang Guds Natur
 Deiligt i Gurre!
 Der havde de vandret hver lønlig Sti,
 Naturen blev her til hende;
 Han funde ei gaae en Blomst forbi,
 Den sagde: „kan Du mig kjende?“
 — Jeg troer der er sjønnest i Danmark!

Chor.

Jeg troer der er sjønnest i Danmark!

Echo.

— Sjønnest i Danmark!

3.

Bed Gurre-Sø holdt Kong Valdemar Jagt,
 Smukt Hornet led gjennem Skoven!
 Den stod i sin rigeste Sommer-Pragt
 Og Stjerne funkled' foroven;
 Da raabte Kongen saa lystelig,
 Hvor de vilde Skovduer kurre:
 „Lad Gud beholde sit Himmerig,
 Har jeg kun Gurre!“

— Det er saa deiligt en Sommer-Dag,
 Men deiligt i Nattens Stille,
 Naar Stjernerne blinke og Droslens Slag
 Fortæller om Lovelille!
 Jeg troer der er skønnest i Danmark!

Chor.

Jeg troer der er skønnest i Danmark!

Echo.

— Skønnest i Danmark!

Soldaten.

(1829.)

Med dæmpede Hvirvler Trommerne gaae,
 — Af, skal vi da aldrig til Stedet naae,
 At han kan faae No i sin Kiste?
 — Jeg troer mit Hjerte vil briste!

Jeg havde i Verden en eneste Ven,
 Ham er det, man bringer til Døden hen,
 Med klingende Spil gjennem Gaden,
 Og jeg er med i Paraden!

Før sidste Gang skuuer han nu Guds Sol,
 — Der sidder han alt paa Dødens Stol;
 De binde ham fast til Vælen,
 — Forbarm Dig Gud over Sjælen!

Paa eengang sigte de alle Ni.
 De Otte skyde jo reent forbi;
 De rysted' paa Haanden af Smerte,
 — Kun jeg traf midt i hans Hjerte!

Lille Viggo.

(1832.)

Lille Viggo, vil Du ride Ranke?
 Sæt Dig paa mit Knæ, Du søde Dreng!
 Jeg hos Dig er Barn i Sjæl og Lanke;
 Vi vil lege, til Du skal i Seng.

Her hos Dig jeg Barnehimlen finder,
 Glemmer Alt, hvad der gjør Hjertet Vee;
 Lad mig kyssé dine røde Kinder,
 Lad mig dog de brune Dine see!

Viis mig saa, hvor stor Du er, Du Søde!
 Nei, hvor Haanden dog er buttet rund!
 Smilet sidder i de Kinder røde,
 Altfor smuk er dog din lille Mund!

Hver en Blomst Du khæser, som en Broder,
 Taler med den, paa din egen Viis,
 Hele Verden har Du i din Moder,
 Hendes Skjod er Dig dit Paradiis.

Ingen seer paa Dig med morke Blikke,
 Du er Barn, Dig er man ikke vred;

Verdens vilde Strid forstaer Du ikke,
Kjærlighed kun kjender Kjærlighed.

Ieg en smuk Historie Dig lover,
Følg nu Moder til din lille Seng!
Synge vil jeg for Dig, til Du sover,
Lille Biggo, Moders bedste Dreng!

Du maa skee for mig, som ældre, synger,
Naar jeg skal til Ro den sidste Gang;
Ja, naar Jorden paa min Kiste thnger,
Syng da med den dybe Buggesang!

Tænk paa ham, der trofast mange Gange
Gynged' Dig paa Armen op og ned.
Verden glemmer mig og mine Sange!
Mon Du glemme vil min Kjærlighed?

R i g m o r.

(1853.)

Du er som en Fugl, og saa ellevild,
Et dansk lille Barn med Italiens Ild;
To kornblaa Dine og heel selv en Rose,
Saa kjæk og saa sød og — en Drillepose!

Af Moermoer og Faermoer klarlig man seer
Der speiler sig Noget i din Characteer!
Hvor nysselig, kysselig, Du, Kjælegrisen!
Din Gudsfader er det, som synger Dig Visen.

Du er ham kun venlig en enkelt Gang,
 Og strax saa faaer Du dersor en Sang,
 Forkjælede, trollede, villiefulde —
 Og dog saa sør, at Du kysses skulde!

Du er som en Blomst, Du er som en fugl,
 Du er som et Barn i den glade Juul,
 Ja, Du kan være den fødeste Pige,
 Og det er Du altid — vil Moerfaer sige!

Hjemmet. *)

Mel. Menuetten af „Elverhøi“.

Naar hjemme man paa Gadens Bræt
 Faaer Saugspaan blæst i Diet,
 Forstyrres i sin Fortougsret,
 Saa er man misfornøjet;
 Man finder Meget ferskt og tamt
 Og smaaligt, reent forbandet,
 Sit Trappe-Rækværk vaadt og klamt, —
 — Uh! det er Hødelandet!

Man reiser — og som det gaaer frem,
 Grindrings-Englen kommer,
 Han synger om det kjære Hjem,
 Om Solskin der og Sommer,

*) Sang ved Festen for Maleren F. L. Storch, Januar 1852.

Om Vintertid med Stjerners Pragt;
 Hvad Bittert er vi glemme;
 Og i vort Modersmaal er lagt
 Et Kys fra Moder hjemme!

Flyv Verden rundt paa dampsnel Baad,
 Vor Fart er længelsblandet,
 Os binder en electrisk Traad
 Altid til Fædrelandet;
 Jo længer bort, desmere fin
 Vil Traaden blive spundet;
 Du Blodets Hjem, den Magt er din,
 Dybt i Naturen grundet!

Ia, Hjemmets Jordbund har en Magt
 For Syden som for Norden;
 Det er som var en Rav-Bund lagt,
 Der drog, selv gjennem Jorden!
 Og denne Hjemvee, sund og sand,
 Engang, paa større Binger,
 Os op til Alandens Fædreland,
 Til Gud, vor Fader, bringer!

Saa føle vi og synge det,
 Det er dit Hjertes Tanker.
 Hvor Du blev født, har leet og grædt,
 Og Venners Hjerte banker,
 Du Kunstens Søn, Du danske Mand,
 Her Dig „Velkommen“ gives
 I Landsoldatens stolte Land,
 Hvor Alands Guld-Æbler trives!

Silkeborg.

(1853.)

Hvor Klosteret stod ved Søens Siv,
 Bag Heden's Lyng og tunge Veie,
 Nu rører sig et virksomt Liv,
 De store Møllehjul sig dreie.
 En lille Kjøbstad alt der groer,
 Mod Aaen Ellene sig boie,
 I Danskens Høiland Ørnen hoer,
 Nær Heden's tusind' Kjæmpehøie.

Et Stykke Danmarks Deilighed
 Er Silkeborg, det maa man love,
 Der Guden-Aa faaer Leilighed,
 At see sig om i dybe Skove.
 Nær Aaen Himmelbjerget staaer,
 Det staaer saa fast som Norges Dovre;
 I Mosen Storken kulsort gaaer.
 Der er saa smukt og godt derovre!

„Jeg er en Skandinav!“

(1837.)

Vi er eet Folk, vi kaldes Skandinaver,
 I trende Niger er vor Hjemstavn deelt;
 Men mellem Nutids store Himmel-Gaver
 Er den, vort Hjerte voxer til et Heelt!

Lad være glemt, hvis os en Uret skete,
 Tidsaanden, som en luttret Margarethe
 Forener os, den trefold Kraft forlener,
 Selv Sproget os forener;
 Paa Fjeld, i Skov og ved det nathlaa Hav,
 Jeg jubler høit: jeg er en Skandinav!

Kom med paa Dovre-Fjeld, hvor Føklen ligger,
 Hør Fossens Torden, Sæterpigens Sang;
 Den friske Sø- og Bjerg-Lust jeg inddriffer,
 Jeg gaaer, hvor Norden Guder gif engang,
 Og hvis om Kraftens Mænd jeg hører heller,
 Om Olaf, Hakon, Harald man fortæller;
 Til Fjelds! til Fjelds! med stærke Klippeborge
 Staer Du mit gamle Norge,
 I Glands af Nordlys, ved et stormfuldt Hav;
 Jeg elsker Dig! jeg er en Skandinav!

Kom paa den snelle Baad, lad Dampen virke,
 See Floder, store Søer er vor Vei!
 Seil over Bjerget, hvor de hoie Virke
 Udaande Duft! O Sverrig elsker jeg!
 Herfra lød Gustav Adolfs Navn paa Jorden,
 Han var den sidste Ridder her i Norden.
 Lidt Barkbrod og den svenske Bonde synger,
 Ham Noisomhed forsynger;
 Han synger Sangene, ham Skjalden gav;
 Og vi med ham: Jeg er en Skandinav!

En frisk Bouquet af Kløver, Korn og Humle
 Er Danmark! kom og see vor Bøgeskov!
 Paa Sletten her sig Alandens Sonner tumle,
 Det dundrer lystigt under Hestens Hov;

Til Videnskab og Kunst vi snelt udride,
 Europa om det lille Land skal vide,
 Ved Thorvaldsen dets Navn fra Stenen klinger,
 Alt Tycho gav det Vinger.
 En Rose Danmark er! syng Skandinav,
 Om Alandens Blomst midt i det bøfse Hav!

Lad ei den sjenne Enighed forsvinde,
 Norsk, Svensk og Dansk hinanden række Haand;
 De gamle Folkesange os forbinde,
 I Melodien er et kraftigt Baand.
 Af Enighedens Sæd kun godt man hører,
 Vi skue kjælt mod Vester og mod Øster,
 I Fryd og Sorg! O, her er godt at være,
 Her leve vore Kjære!
 Fra Gran og Birk og Bog, vidt over Hav,
 Lyd Glædens Sang: jeg er en Skandinav!

Sang ved de skandinaviske Naturforskernes sidste Møde
 den 9de Juli 1840.

Kjender Du den store Bog,
 Hvor hvert Blad et Aar omfatter,
 Bogen, som til Skrifttegn tog
 Skoven, Havet, Skjønheds-Datter,
 Edderkoppens fine Spind,
 Kloderne i Himmel-Rummet!
 Hvo i Bogen trænger ind,
 Han Guds Stemme har fornunnet!

Bogen er Naturens Bog,
 Den hver Tanke slutter inde,
 Der den Vise Wiisdom tog,
 Der vi Skaldens Sange finde;
 Som man denne Bog forstoer,
 Har man Lang i Alandens Nige,
 Ganske satte den, det gaaer
 Udenfor os Dødelige!

Udtal hver da hvad han fandt,
 Udtal det paa Mængdens Veie,
 Og alt Skjent og Godt og Sandt
 Skal da blive Verdens Gie.
 Nordens Sønner, eens i Aland
 Og med føelles Sprog og Minder,
 Musen Eder Haand i Haand
 Grandstende om Bogen finder.

Samled' er' de Brødre tre,
 Grandstende i Guddoms-Værket;
 Gran og Birk og Bog vi see
 Malet staae i Skoldemærket,
 Nordens Stjerne oventil,
 Gens det er i Hjerte-Grunden;
 Aanden Norden samle vil,
 Broder er af Broder funden.

„I Hytten hos min Moder.”

(1830.)

I Hytten hos min Moder,
Der var dog ei mit Hjem,
Bestandig vilde Hjertet
Kun frem og altid frem.

Min Moders Hjord jeg græsbed'
Da i den grønne Dal,
Men Hjertet følte Længsel
Til Skovens Bogesal

Først græd jeg høit af Glæde,
Saa længtes jeg igjen,
Og Hjertet sloi da efter
Til Hyttens Hjemstavn hen.

Nu misted' jeg min Moder,
Det knuste Barnets Lyft;
Jeg ene stod i Verden,
Med Smerte i mit Bryst.

I Dalen var saa snevert,
Jeg stræbte modigt frem,
Men oppe høit paa Bjerget
Var heller ei mit Hjem.

Da saae jeg Habet for mig,
Og Himlen var saa blaa,
Det var, som al min Længsel
Bag Horizonten laae.

Da foer jeg over Bolgen,
Til fjerne Lande frem,
Men ingen, ingen Steder
Fandt Hjertet der sit Hjem.

Og dog kan Hjemmet findes
Paa denne store Jord,
Men Hjertet tor ei sig
Det dybe Trolddoms Ord." —

Den Ubekjendtes Mesterværk.

(Versificeret Anecdote.)

Langs Klostermuren vorte Slyngplanter og Geranier,
Alleen, hvorigjennem man gik, var af Kastanier,
Man kunde høre Floden, men Udsigt var der ei;
Et fornemt Selskab lagde mod Klosteret sin Vei,
Beromte Navne alle, en herlig Kunstner-Flok, —
Naar Mesteren vi nøvne, de Andre kjendes nok:
Den store Maler Rubens; til Klosteret de kom,
Det var en Morgenwandring, de vilde see sig om;
Alleens svale Skygge bød dem: gaae ei forbi!
Slet var vist ei i Klosteret just hvert et Maleri.
Prioren selv dem førte igjennem Kirkens Thor:
Der hang et sjeldent Billed', saa Ingen Diet troer;
Saa følt og driftigt givet, hver Farve blod og stærk,
Det var en Monk i Doden, et ægte Mesterværk.
Hvert Kunstner-Die flammed': „Hvor skjont, ved Himlens Gud!
„Men Navnet paa dets Mester med Glid er slettet ud!

„Hvorfor? Hvo har det malet? En Skat just for vor Jord!“ —
 — Han er ei denne Verdens meer!“ var strax Priorens Ord. —
 — Død!“ udbrod Rubens forguld, og Ingen har ham kjendt,
 „Beundrende ham hyldet, som han det har fortjent!
 „Maafkee, ærværdige Fader, selv mig han overgaer —
 „Det Peter Poul Rubens er, som for Eder staer!“
 Priorens blege Ansigt oplivedes derved
 Og i hans Die lyste Vier end Myggerrighed; —
 Men snart han saae mod Jorden, et Korsets Tegn han slog:
 „Han er ei denne Verdens meer!“ han høit og fast gjentog. —
 — „Siig mig hans Navn! min Fader, det vorde maa bekjendt!
 „Høit Verden skal det nævne, som han det har fortjent!“ —
 — „Siig os hans Navn!“ de bade; sært Munk'en saae paa dem,
 Hans blege Læber zittred', Sveddraaberne sprang frem.
 — „Han er ei denne Verdens meer!“ han atter høit udbrod,
 „Men I har misforstaet, isald I troe ham død!“
 — „Han lever!“ jubled' Rubens, „ha, siig mig hvor han
 boer?“ —
 — „Munk er han i et Kloster.“ — „Et Kloster! Siig mig
 hvor?
 „Han Klosteret skal forlade! det Vund, som Gud ham gav,
 „Maa bære Himmel-Frugter, ei isne i en Grav!
 „I Farver vil han synge vor Gud Halleluja!
 „Nævn Klostret, hvor han skjules, jeg henter ham derfra!
 „Naturens store Kirke det er, han hører til!
 „Og dersom han sig vægrer, jeg Pavens bede vil;
 „Han elsker mig og Kunsten, han vil befale det:
 „Nu gaaer Du bort fra Klostret til Pensel og Palet!
 Priorens Træk blev' morke: „Han fundet har sin Havn;
 „Seg nævner hverken Klostrets, ei heller Munkens Navn!“ —
 — „Saa skal Dig Pavens tvinge!“ udraabte Rubens vred.
 Priorens Die flammed', han høied' Hovedet ned:

„I Himmelens Navn, saa hør mig! er det ei soleklart,
 „For han gav slip paa Verden, har den ham prøvet svart!
 „O, troe I ei, han kjæmped' mod Livulen i sit Bryst,
 „For han gav slip paa Kunsten og denne Verdens Lyft?
 „O, troe I ei, at skuffet og smertesuld han led?
 „Et Hjerte dybt kan lide og ei en Sjæl det veed!
 „At Alt er her paa Jorden kun tomt, forfængeligt —
 „En bitter Drif maa kommes, før man erkjender Sligt.
 „O, riv ham ikke atter ud paa den aabne Ø,
 „Et Tristed har han fundet, forund ham der at doe!
 „Han modstaae vil sin Trister, det er kun Gjoglespil.
 „Gud, som har kaldt ham til sig, ham ei forstøde vil!"
 — „Udødeligheds-Krandsen vil lønne her hans Med!"
 — „Udødelighed venter os først i Evighed!" —
 Prioren slog sin Hætte om Ansigtet og gif,
 Fortalte fun om Kloftret, dets Orden og dets Skif;
 Der blev en Hverdagstale, man verled' Nei og Ja.
 Med Sjælen fuld af Grublen drog Rubens bort dersra. —

— Prioren gif til Gellen, hvor ikun Gud ham saae,
 Halm-Maatten var hans Leie, han knælede derpaa
 Og bad fra Hjertets Dybde: „O Herre, staae mig bi!"
 Han reiste sig, tog Pensler og Farve, Staffeli,
 Og kasted' dem i Floden, der under Vinduet gif.
 Veemodig saae han paa dem, men fun et Dieblik:
 De førtes bort paa Strømmen, snart var de ei at see —
 Da knælede han atter og bad i Hjertets Bee.

H a v b l i k.

(1830.)

**Ιδε, πῶς κῦμα θαλάσσης
ἀπαλύνεται γαλήνη.*

Anacreon.

Har Du seet Havet i en flar og stille Nat,
Naar Fladen ligger som et Speil saa glat,
Hvor Himmelens halve Kugle, stjerneklar,
Afbilder sig i Gladens dunkle Glar,
Og i det Grændselose mellem begge
Som Centrum staer den leite Bolge-Snekke?
Hvad folte Du vel da? — Du smeltes' hen i Lyft;
Thi hvad dit Øie saae, stod ogsaa i dit Bryst.
Huin Hav- og Himmelkugle, vel i Formen mindre,
Men aandig klar, sig hvælver i vort Indre.
— Imellem to Uend'ligheder sat,
Vort Intets Nat
Og Himmel-Evigheden,
Staaer Mennesket herneden,
Og Centrum er vort Liv, et lille Blomster-Blad,
Der skiller vende Evigheder ad. —
— Huint store Rum, hvis Grændse ei er givet!
Huin Evighed for Livet!
Hvor ene Anelsen, hvor det Guddommelige
Et Billed' skaber i det dunkle Nige,
Et Billed', som er kun paa Fladen sat,
Thi under den er Dybets store Nat.
Men hoit, hoit over os, hvor Tanken salig skjælver,
Den sande, store Evighed sig hvælver,

Hvor Mennesket som Aland, i luttret Lyft,
 Og med en Verden i sit Bryst,
 Sig svinger, som nu Mattens Stjerne-Skarer,
 Om hine Soles Sol, der Alt opklarer,
 Hvorfra hvert Liv, hver Straale først gik ud
 Hünnt store Faderbillede, vor Gud!

Deviser med Presentter paa et Juletræ.

1.

(Med et Dame-Guld-Uhr.)

Guld søger Guld, det vil dit Hjerte finde,
 Naa, det vil ikke udenfor og inde.

2.

(Med Lamartines Reise i Orienten.)

Imellem Bogens Ryg og Rand,
 Du finder det hele Østerland.

3.

(Med Hegels Philosophie der Geschichte.)

Med hellig Hjertebanken
 Vi staae paa Bjergets Top,
 Et Verdens-Drama for Tanken
 Ruller i Dalen op.

4.

(Med en Tøffel.)

Dertil er Du dog ei i stand
At sætte denne over din Mand.

5.

(Med en Pidst.)

Du faaer en Pidst, som det sig bor,
Du Lykkens Kjæledægge.
En Pidst har Du jo faaet før
Her inden fire Vægge.

6.

(Med en Bog-Kniv.)

Med denne Kniv kan Du sprætte op,
Og see hver Tanke i Bogens Krop.

7.

(Med en Helt-Glasste.)

Mens Sneen syger hid og did,
Og Kulden er den stærke,
En lille Sangfugl flyver hid —
Det er en Morgen-Lærke.

8.

(Med Thieles Folkesagn, givet en Digter.)

Modtag fra Folketroens Ager,
To hele Skjepper gylden Korn,
Hvert enkelt vil, naar Du det tager
Forvandles til et Thyldehorn.

19

9.

(Med S. C. Andersens Eventyr.)

Her har Du Møglen, om jeg saa tør sige,
Der aabner Dig Slots-Haven i hans Rige.

10.

(Med en Ragekniv.)

Her sjænkes Dig en Ragekniv, Du gamle, kaade Unge,
At Du imellem spare kan lidt mere paa din Tunge.

11.

(Med en Bog Skriypapir.)

At Du det faaer det er dog Jammerklade,
Du vil kun flække paa de rene Blade.

12.

(Med et Exemplar af Schillers Gedichte.)

Et Rosenflor sprang fra hans Hjerte ud,
Det Hjerte, som i Doden maatte isne,
Men i hver Rose her er der en Gud,
Og disse Blomster kunne aldrig visne.

13.

(Med Goethes Skrifter.)

Veed Du det Land hvor Guld-Orangen groer?
Hvor Sangens Lustning vister,
Hvor Poestens hele Storhed boer?
Her er det — Goethes Skrifter!

14.

(Med en Smørkande.)

Vers og Smør ei passe sammen,
 Dog et Vers Du have maa,
 Midt i Randen Digter-Flammen,
 Som en Juleblomst skal staae.

15.

(Med en Lygte uden Lys.)

Alt Lygten her er uden Lys, har sine egne Grunde;
 Thi denne Mangel troe vi, bedst Du selv afhjelpe kunde.
 Tag Du din egen Wittighed, isald Du kan den finde,
 En saadan ganske lille Stump just passer godt derinde.

16.

(Med en Bisser.)

Du som staer der og smidder:
 „Hvad faaer jeg skal jeg troe?“
 See her, Du faaer en Bisser,
 Men Du fortjente to.

17.

(Med et Speil.)

Lykkens Undling er Du af Naturen,
 Lykkens Undling er Du i Figuren,
 Lykkens Undling er Du for og bag,
 Lykkens Undling haade Nat og Dag,
 Lykkens Undling — dersor faaer Du — gjæt!
 Dette Speil, det viser dit Portrait.

18.

(Med en Østers.)

Tag denne Østers — og hør Sandheds Stemme,
Du i dens Skal vil føle Dig, som hjemme.

19.

(Med en broderet Pude i Roccoco Stil, syet af en Datter til hendes Moder.)

Endskjøndt jeg er den yngste jo
Saa bringer jeg Dig Roccoco,
Men Roccoco, er som Du veed,
Et Billed paa min Kjærlighed.

20.

(Med et Par Thekopper.)

Hvad Baggesen har sagt Du tidt gjentage,
Hver Gang Du gaaer at sætte Koppen hen:
„Endnu jeg har Grindringen tilbage,
Af, lad mig aldrig, aldrig tage den!“

21.

(Med en Bronce-Hest som Papirpresser.)
Til en dansk Statsmand.

Her kommer en Hest paa flyvende Fire,
Den kom fra Arabien denne Nat.
Den græsser alene paa Statspapirer,
Og staar i Teir paa en Lanke-Skat.

22.

(Med Rückerts Gedichte.)

Rückert som en Fugl sig svinger
 Gjennem Sprogets Region,
 Alting danser, Alting klinger,
 Hvert et Bogstav faaer Motion;
 Digterkortet bliver blandet,
 Han er næsten meer end klog,
 Ligesom en Fisk i Vandet,
 Er han i det tydße Sprog.

I t a l i e n.

I.

Beatrice Cenci.

(Skrevet ved Cencis Borg i Albanerbjergene 1833.)

Røserne.

Zephyr, hvorhen vil Du gaae?
 Til de fladdrende Piger, der staae
 Med den kobberne Koncha om Vældet,
 Der hvor Cactussen groer,
 Hvor den kraftige Ranke sig snoer
 Om Olietræet ved Hjeldet.
 Bliv dog og see paa os og vor Pynt!
 Siig os dog Lidt! De har først nu begyndt,
 Og Du jo veed, de har Meget at tale,

Chi Giovanni gik nylig forbi,
 Blæste for dem en smuk Melodi,
 Kjendt i Albanernes Dale; —
 Tusinde Kys kan Du altid faae,
 Blunde paa Barmen, der rødmer og bæver.
 Nei! hvor han sværer!
 Hører slet ikke os Sødkende smaa!
 — Hvor har Du været? Hvad har Du øvet?
 Vaad er din Vinge, Du er bedrøvet!
 Du blev nok dykket lidt, som det lader
 Nede i Soen, hvor Pigen sig bader.
 Snildt skulde Du, som Maleren der,
 Holdt Dig bag ved de grønne Træer!

Sephyr.

Bølgen ei gjorde min Vinge vaad!
 Det er Graad, Brødrenes Graad.
 Did vi jo gik,
 Hvor hun sad for den gabende Brimmel,
 Og med Uskyldigheds Blik
 Saae mod Guds Himmel.
 Og da hun knælede fromt usorfærdet,
 Sprudlede Blodet for Bøddelsværdet.
 Intet Lausheden brød.
 — Beatrice er død!

Røserne.

Dod! er hun død?
 Hun, som Intet forbrød! —
 Skal vi ei meer, her hvor Pilene græde,
 See hendes Smil, hendes barnlige Glæde!

Skal vi ei høre Fromheden bede,
 Mens for Madonnas Billed dernede
 Deiligt i Aftenen Børnenes Klynge
 Lovsangen synge.
 Af, hun er død,
 Hun, som Intet forbred!
 Her vi jo hørte Faderens Brynde —
 Synden hun drælte! er det at synde?

II.

Vandring paa Vesuv.

(Eruptionen den 24de Februar 1834.)

Mellem lilla Bjerger drømmer,
 Klædt i hvidt, Neapels By,
 Ischia paa Havet svømmer
 Som en purpurfarvet Sky.

Sneen mellem Bjerget Kloster
 Ligger, som en Svaneflo; ;
 Sort Vesuv sit Hoved løster
 Med den røde Flamme-Lok.

Opad! her sig Stien vinder,
 Kom, det mørknes meer og meer!
 Græs og Buske, Alt forsvinder,
 Man en udbrændt Verden seer.

Mulerne hvert Fodtrin standse,
Speide klogt med Blik og Tod;
Lava-Stjerner Bjerget krandse,
Rødere end Ild og Blod.

Vi maae op ad Keglens Side;
Mulen kan ei stige her;
Dybt vi gjennem Aften glide,
Vogt Dig! Stenen styrter der.

Sort deroppe, sort bernesede,
Stormens Vinge Aften slaaer.
Mens en tung Scirocco-Hede
Skorpen aander hvor jeg gaaer.

Fremad, fremad! hen derover!
Seer Du, til den dybe Dal
Gaaer en Flod, men uden Vover,
Smeltet, flydende Metal!

Som en mægtig Ild-Frukt hænger
Maanen over Keglens Rand;
Opad Krateret sig trænger
Kulsort Røg; Alt staaer i Brand!

Maanen skjules, Altting sortner,
Laust vi staae paa samme Sted.
Ilden hvirvler, Bjerget tordner,
Steen, glødøde, rusle ned!

Hymner dybt fra Bjerget stige;
 Ild-Cheruben flyver ud! —
 Hædels Sotorhed uden Lige!
 Hjertet klynger sig til Gud!

III.

Farvel til Italien.

(Skrevet i 1834 paa Hjemreisen over Alperne, da jeg første Gang forlod Italien.)

Teg saae det Land, hvis Lust har himmelf Lust,
 Hvor under Pinien Skønheds Børn os mede,
 Hvor Ilden sprudler frem af Bjergets Bryst,
 Og Oldtids Byer opstaae fra de Døde.

Der klædt' i Marmor høie Guder staae,
 Der Duft og Toner i hver Lustning viste,
 Mens Havet er en Olie azurblaa
 Og Bjergene med syvsold Farve skiste.

Der Alt er Maleri ved Maleri,
 Der klart Guds Skaber-Kjærlighed man skuuer,
 See Bondens Gjærde: Laurbær groer deri,
 Den høie Cactus, Ranken tung med Druer!

Der blev mit Hjerte Barn, min Tanke Mand,
 Der lærte jeg Natur og Kunst at kjende,
 Du Farvernes og Formens sjonne Land,
 Farvel! — Min smukke Drøm er nu tilende!

IV.

Tredie Gang i Italien.

(Skrevet paa St. Luzia Sommeren 1846.)

Jeg seer igjen, Vesuv, dit Kjæmpe-Tyr,
 Og Havet for din Fod, saa blaat som Himlen,
 De rode Fiskerblus og Folkevrimlen,
 Hvor Livet er et Solskins-Eventyr.
 Jeg seer igjen den Dust, den Farve-Glorie,
 Hvor i de bolgebhygg'de Bjerge stige;
 O, ingen Barndoms gribende Historie,
 Opfylder meer, end her det Virkelige!
 Jeg er et Lykkens Barn, jeg fuldt det fatter,
 Og ydmyg glad, taknemlig, jeg det skatter.
 Neapel, tredie Gang jeg seer Dig atter!

Konen med Eggene.

(En gammel Historie sat i Ruum.)

Der var en Kone paa Landet,
 Hun havde en Høne blandt Andet.
 Nu, legge Eg er Hønens Fag,
 Og denne gav eet hver evige Dag;
 Det var et Var Snese, da de blev talt,
 See, det fandt Konen ikke saa galt!
 Hun dem forsigtig i Kurven sik,
 Tog den paa Hovedet og gif.

Til Staden syrede hun sin Gang;
 Men hun var ene og Veien var lang,
 Skjondt hun gif til af alle Kraester.
 Nu tænkte hun over og regned' efter,
 Hvor godt hun sit sine Æg betalt,
 Og det var jo heller ikke saa galt:
 „Ja vist!“ saaledes hun gaaer og taler,
 „For disse faaer jeg en heel Rigsdaler.
 For den vil jeg kjøbe to Høns, lad see!
 Med den der hjemme har jeg da tre;
 Hver lægger Æg, og om ikke længe
 Kan jeg handle igjen og komme til Penge;
 Jeg kjøber tre Høns, til de tre jeg har;
 See det bliver ser. Deres Æg jeg ta'er;
 Jeg følger de halve, den anden Rest
 Skal ruges til Kyllinger, det er bedst!
 Jeg faaer da en Honsgaard; tænk Dig bare!
 Og den tager til. Det er holdende Bare!
 Endeel lægger Æg, endeel ruger ud —
 Hvor jeg bliver rig, Du sode Gud!
 Jeg kjøber to Gæs og et lille Faar,
 Og bedre og bedre Handelen gaaer
 Med Æg og med Høns og med Fjær og med Uld.
 Tilsidst faaer jeg Pengeposen fuld!
 Jeg kjøber en Griis, jeg kjøber en Ko,
 Hvo veed, maaskee kan jeg kjøbe to?
 See det giver af sig! og efter et Aar
 Har jeg Huus og Folk og Kør og Faar.
 Saa kommer en Frier ind i min Stue,
 Han kysser min Haand, og jeg bliver Frue!
 For han har en Gaard, som er større end min!
 Jeg bliver saa fornem, saa stolt og saa fin,

Teg taaler ikke den mindste Snakken,
 Jo, jeg skal vide at kneise med Nakken!"
 — Og ret som hun sagde det, gjorde hun saa.
 Klaff! Eggene der paa Jordens laae!
 Med dem den hele Lyksalighed faldt —
 Og det var i Grunden ikke saa galt!

,Du skal lee!"

(1838.)

,Du skal lee!" blev min Devise,
 Latter dæmper hver en Vee;
 Tro mig, Mangen, som vi prise,
 Hik sin Lykke ved at lee!

Latter kan en Djende følde,
 Sandhed er mod den kun Vand,
 Ved at lee kan Taaben gjælde
 For en meget flygtig Mand.

,Du skal lee!" de Ord jeg statter,
 Folk til Lænderne kun see,
 Tro, at det er Bisalds-Latter,
 Alletider naar vi lee!

Vi de Dodes Lykke prise,
 Vil Du deres Ansigt see;
 Det er just, som min Devise,
 Det fortæller: „Du skal lee!"

Den lille Pige i Asylet.

Deromme i Asylet paa Bænke sad de Små,
 Med Haaret redt til Siden og fattige Klæder paa,
 Men Alle nok saa glade, de strikked' og sang iblandt:
 „Vist ingen Almazone den første Strømpe bandt!“ —
 Nu sik de Lov at lege, mens der blev lustet godt,
 De lyftigt sprang i Haven, sjældent var lidt raat;
 Thi det var seent paa Alaret, hver Bust stod uden Blad,
 Den nøgne, lille Have gjorde dem dog saa glad.

De toge hinanden ved Haanden, Alle vilde de med;
 En Eneste kun havde sat sig hen paa et eensomt Sted,
 En lille nydelig Pige, hun var vist kun fire Aar,
 Ned over de blege Kinder faldt hendes gule Haar.
 De fine, smaaabitte Hænder hun holdt i sit lille Skjød,
 Graad saae man ikke i Diet, men dog den dybeste Nod.
 — „Hvad feiler Du lille Stakkel? Hvorfør er Du ikke glad?“
 Med den tungeste Sorg i Verden den fireaars Lille sad.

„ — Til Sengs laae min Fader længe, min Moder syg gif om!
 For at klæde mig af i Aftes Nabokonen kom;
 Der var saa mørkt i vor Stue, kun Lygten skinnede ind,
 Hun talte til Fader og Moder, — desov; hun flapped min Kind
 Og lagde mig til dem i Sengen, sagde god Nat og gif;
 Min Moders Haand var saa iiiskold; — jegsov i et Dieblik —
 Og hele Natten jeg drømte, saa meget Velsignet jeg saae,
 Jeg sloi langt ud over Volden og op i Himmelens Blaa!

Jeg sloi gjennem alle Guds Sale, min Fader og Moder var med,
 Tilsidst sloi vi ind i Skoven det allerdeiligste Sted;
 Og Blomsterne talte og leged', de vare saa store som jeg! —
 — Saa vaagnede jeg i Morges; Moder kyssed mig ei;
 Jeg rørte ved hendes Kinder, paa hende og Fader jeg saae,
 De vare saa folde og stille —, alene jeg hos dem laae.
 Jeg blev saa strækkelig bange, jeg græd! — og Folk kom der jo,
 De sagde, at Fader og Moder vare døde begge To!

Jeg fulgte med Nabokonen herhen, hun skulde forbi,
 Hun henter mig henimod Aften, saasnart hun igjen er fri;
 Jeg tænker paa Fader og Moder, hvor stille de hos mig laae.
 De vare dog begge saa glade da jeg i min Drøm dem saae,
 Jeg tænker paa dem saa meget, og dog er jeg slet ikke glad!" —
 — Med sin store Sorg saa alene den fireaars Lille sad.
 De store mørkeblaasine, de smilte, Taarerne kom,
 — Men alle de andre Smaabørn legede rundtenom.

B r e g e n t v e d.

I.

paa Grevindens Fødselsdag.

(1842.)

Der er et Sted paa en af Danmarks Øer,
 Et deiligt Sted, ret som en engelsk Park,
 Rundt om sees store Skove, stille Søer,
 Med Enge verle Korn- og Kløver-Mark;

Og dog er her det Hele kun en Namme
 Omkring et Hjem, det elste Bregentved,
 Dets Arne har en høi, en hellig Flamme,
 Et Moder-Hjerte fuldt af Kjærlighed.

Læs hendes Die naar den Arme græder,
 Der skeer i Verden Gudt som Faa kun see,
 Læs hendes Die, der boer Moder-Glæder,
 Hver tor betroe til hende al sin Bee!
 Naturen her er smuk og rig at skue,
 Men hendes Hjerte, det er rigt som den,
 Fra det mod Gud sig hvælver Arkens Bue,
 Der er Fortrofning i at see derhen.

Hvert Aar, o Moder, Marken Rigdom sender
 Til ham, hvis Hjerte Gud til dit har bragt,
 En Rigdom større selv, end Du den kjender,
 For ham i Børnene Du har nedlagt,
 En himmelst Sæd af Moder-Taarer dugget,
 En Qvinde virker stille, men saa stort!
 Gud, som har Verdner ved sit Hjerte vugget,
 Dig glæde for det Gode, Du har gjort!

II.

Sølvbryllupsfesten
 den 22de August 1848.

Mel.: Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Saa gron staer Skoven, sommerlet gaaer Skyen,
 Der er saa deiligt nu paa Bregentved;
 Og dog vi samles inde her i Byen,
 Hvad festligt Grønt groer vel paa dette Sted?

Det herligste, som Landets Søn kan vinde,
 Det Egeblad, som ikke gaaer i Muld;
 Sølvbryllups-Skransen faaer det Blad herinde,
 Det gjennemstraales af dit Hjertes Guld.

Hør Verdens-Stormen, nær og i det Fjerne,
 Vildt flyve alle Stridens Aander ud,
 Det stille Huusliv synes os en Stjerne,
 Just Eders staer saa lysende fra Gud,
 Man føler der er godt at høe og bhygge,
 Ja, ret i denne Tid man det forstaaer,
 Den sande Lykke hoer i Arnenes Lykke,
 Og den var Eders fem og thve Alar!

Du, som til Armod saae med Moder-Die,
 Du Verden see saa lys, som Gud den gav!
 Og Du hvis Hjerte Danmark kjender noe,
 Din Streben blomstre, som en Aron-Stav;
 Hvad der er Godt, paa det vor Herre holde,
 Vor stille Bon igjennem Sangen gaaer,
 I Dag det er her bag ved Bhens Volde,
 Paa Bregentved om fem og thve Alar.

Og Dannebrog, det hædrede, skal vaiie,
 Og Skoven staae i Pragt om Mark og Strand,
 Den Lykke Eders Huusliv har i Eie,
 Maa blomstre i det hele danske Land,
 Og I vil glædes meer end denne stinde;
 Paa Gud og paa det Sande tør man troe,
 Paa danske Hjerter, som de to herinde,
 Gud signe Dem, de elskelige To!

III.

(1849.)

En Glædes-Fest i Dag vi har,
 Og jublende vi komme,
 Thi Søret brast for Diets Glar,
 Den mørke Nat er omme,
 See Skoven dog hvor deiligt grøn,
 Og Hjort og Hind derinde;
 Du seer din Fest, saa lys og fløjn,
 Vor Moder, vor Veninde.

Igjennem Rummet, denne Dag
 Gaaer Hjerte-Melodien,
 Du hører Sønners Hjerte-Slag
 Fra Themsen og fra Slien,
 De er Dig nær og Du det veed,
 De juble med herinde,
 Gud signe Dig, vor Kjærlighed,
 Vor Moder, vor Veninde !

Alt hilser Dig med Lysets Glæds,
 Det Dybe og det Høie,
 Den grønne Mark og Stjerners Krands,
 Og Glæden i vort Die;
 Snart Kampens Sky fra Danmark gaaer,
 I Fred skal Dagen rinde,
 Da dobbelt lys Dig Verden staer,
 Vor Moder, vor Veninde !

I Landet Fred, paa Havet Fred,
 Fred i hvert sorgfuldt Hjerte!
 Hvor ørlig Willie holder ved,
 Gaaer Glæde frem af Smerte.
 I Taalmod, og det milde Sind,
 Du saae din Nat forsvinde!
 Guds Solskin i dit Hjerte ind,
 Vor Moder, vor Veninde!

Hjemvee.

(1830.)

Warum wurde auf den schmückigen Erdenlos ein Geschöpf mit unnützen Lichtflügeln geslebt, wenn es in die Geburtscholle zurückfaulen sollte, ohne sich je mit den ätherischen Flügeln los zu winden.

Jean Paul.

Om Aft'nen i det lille, snevre Kammer,
 Naar Alt er stille, i mit Bryst det flammer!
 En mægtig Længsel fylder al min Tanke,
 Af Hjemvee føler jeg mit Hjerte banke,
 Og jeg maa græde, skjøndt jeg er en Mand,
 Thi her har Hjertet intet Fædreland!

Naar Kunstenaabner mig sit store Rige,
 Den samme Længsel føler jeg da stige,
 Enhver Musik, hver Sang, der naaer mit Hjerte,
 Gjenvækker denne bittere, sode Smerte;
 Men Hjemmet finder jeg dog aldrig her,
 Mit Hjem er der, hvor jeg kun ikke er!

Seer jeg den friske Skov, de grønne Dale,
 Da føler jeg, hvad ei jeg kan uttale,
 Seer jeg det stolte Hav og Aftenrøden,
 Da længes Hjertet nægtigt efter Døden!
 Dog nei! det er ei Døden, nei, et Hjem, —
 Et Hjem, hvis Mavn jeg ei kan stamme frem.

Langelandsk Folkemelodi.

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Jeg vil gaae min lystige Gang,
 Solen sinner jo Dagen lang,
 Drøslen fløiter sin Sang.

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Binden bærer fra Hjemmets Ø;
 Nd, derud paa den aabne Sø.
 Alle Grisler skal døe!

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Nye Lande jeg snart skal see,
 Diet græd, men nu skal det lee,
 Sely om Hjertet har Bee!

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Solen skinner jo Dagen lang,
 Maanen taus gaaer sin gamle Gang,
 Hjerteis Sorg bliver Sang.

Grethes Glæde over Sommeren.

(1832.)

I denne Maaned flytte vi paa Landet,
 Min Tante vil saa gjerne nu derud.
 I Aar det bliver noget ganske Andet
 End sidst. — Vi laae i Søllerød. Ved Gud!
 Den hele Uge vi os maatte kjede.
 Jeg fandt til sidst, at Egnen var saa styg;
 Der var om Dagen saadan Sol og Hede,
 Og saa om Natten — uh! saa mange Myg!
 — Man saae jo ingen Ting, kun Mark og Enge,
 Og gronne Træer og en Blomster-Plet,
 Og skal man see paa saadant Noget længe,
 Saa bliver man til sidst, ved Gud, saa træt!
 Vi troede der juft noget Rart at finde,
 Men reent paa Landet er dog slet bevendt;
 Og Tante blev i Grunden helst herinde,
 Men man kan ikke være det bekjendt:
 Man skal jo ligge der, er man galante,
 Og det er fundt, som Doctorne jo troe.
 Et bedre Sted vi saae i Aar, thi Tante
 Har leiet Værelser paa Veslerbro:

Der er, ved Gud! saa nydligt derude,
 At jeg kan aldrig nævne det ved Navn;
 Der seer man ogsaa Træer og Kær og Stude,
 Og saa er man saa nær ved Kjøbenhavn!
 Det er behageligt — især i Sommer,
 Da jo Comedien skal blive ved;
 Og nu de kloge Mænd til Byen kommer,
 Er Vesterbro det allerbedste Sted.
 Der ellers een Ting er, jeg ei kan fåjonne,
 Men muligvis er jeg vel lidt borneert:
 Hvor Folk kan saadan sværme for det Grønne;
 Man skaber sig, og man er affecteert.
 Jeg var hos Modehandleren forgangen Uge,
 Og nogle sene Blomster der jeg saae;
 Jeg skulde nogle røde Roser bruge,
 Men der var ingen grønne Blade paa.
 Jeg spurgte, om der ingen skulde være?
 Da sagde Modehandleren, og lo, ved Gud!
 „Ey, grønne Blade, det er økelt, Kjære!
 Det er saa flaut — det ta'er sig ikke ud!”
 Han, veed jeg da, forstaaer sig paa at domme,
 Han har juft Smag, han veed hvad der er fjort;
 Og derfor kan jeg Landet ei beromme,
 Men bliver træt af alt det meget Grønt.
 Nei, Broerne jeg priser mange Gange,
 De har for Sindet noget frydeligt,
 — O, hvor jeg glæder mig til denne Sommer,
 Det er dog deiligt! Hvor jeg elsker den!
 Især, naar saadan Efteraaret kommer,
 For saa begynde Ballerne igjen!

Den nye Sproite.

(1830.)

„Les plaisirs sont divers.“

En Sproite har vi faaet nu,
 Den sproiter saa det er en Gru!
 Vor hele By er sjæleglad,
 Den evig see paa Sproiten gad,
 Og paa den store ihkke Straale;
 Men Sproiten kan det ikke taale.

Af, hvor den Sproite er os kjær!
 Den er jo Alle lige nær;
 Og baade Pige, Dreng og Svend,
 Faae Lov at gaae paa Torvet hen;
 Thi der er Tromme jo og Fløjte,
 Hver Gang vi prøve med vor Spreite.

Bed Raadhuus-Døren sidder ned
 Den hele, høie Ørighed,
 Og alle Byens Damer staae
 I Binduet og see derpaa,
 Mens Drengene af Glæde skraale
 Og vandes af den store Straale.

Den Sproite, ja den Sproite her,
 Den sætter Liv dog i Enhver!
 Selv jeg, saa tidt jeg Sproiten seer,
 Det er, som Hjertet i mig leer;
 Jeg glemmer Trommen selv og Fløjten,
 Thi al min Tanke er i Sproiten.

Sang i Skoven.

(Afssjunget af Studenter-Sangforeningen.)

Her under Skovens grønne Tag
 Vi famles ungdomsglade,
 Vi plukke vil en Sommerdag
 For Hjertets Minde-Blade.
 Vi Solskin har i vort Humeur,
 Og Lystigheden aldrig deer,
 Der hvor Studenten kommer.

Vi synge fra det grønne Blad
 I en harmonisk Klyngé,
 Om Aar saa er vi filte ad,
 Men nye Slægter synge.
 Vi er' som Skov og Melodi,
 Et Lov, der er Afverling i,
 Men Stammen staer og bliver.

Gen vorder Bibelsprogets Tolk,
 Der ovre midt i Lyngen;
 En Anden sprætter dode Tolk,
 Og der forgaaer al Syngen.
 Gen bliver Byens Politi,
 Dog gamle Sanges Melodi,
 Vil tidt for Dret klinge!

Vi hufse, vi paa Snekkens foer,
 Os bar de blanke Vover,
 Torneden de, men Sangens Chor
 Og Himlen ovenover,

Vi huske Videts Bolge-Slag,
 Vi huske denne Skovtours Dag
 Vor Sang, vort Venstlab! — Hurra!

Hende jeg mener.

(1832.)

Jeg synger her om To — betenk engang!
 Dog det er vist, jeg mener kun den Ene;
 Men sige Alt, selv om det er i Sang,
 Det ter og hør man ikke, skal jeg mene.
 Jeg mener En, men nævner dog de Tvende —
 Nu kan man prøve paa at gjette hende.

Den Ene eier Klegt og muntert Sind,
 Ja, Videt sidder kjælt i Blik og Die.
 Den Anden — Skjønhed boer paa hendes Kind,
 Det bedste Hjerte har hun, veed jeg noie.
 Forstand og Unde Begge huldt forene;
 Kan man nu gjette her, hvem jeg kan mene.

Hun boer i Byen og den Anden med,
 At sige, naar de ikke er paa Vandet.
 Men hendes Dine da? — O stor Fortræd!
 Hos begge er de eens og blaa som Vandet;
 Der Tanken som en deilig Havfrue svømmer —
 Gjet nu, hvem her jeg mener, hvem jeg drømmer!

Ieg læser dette Digt for begge To.
 For hende, som er al min Sjæl og Tanke,
 Som sylder mig med Smerte og med No,
 Og som faaer Hjertet driftigt til at banke.
 Ieg læser det for Dig! — Kan Du Dig kjende?
 O Gud! Vil hun forstaae, jeg mener hende?

Kunstner-Livet.

(1830.)

Næst Rokken snurrede, Canarifuglen sang,
 Paa Gulvets Flamme-Feining Katten sprang,
 (Det var et godt, et velopdraget Dyr).
 Den gamle Bedstemo'er fortalte Eventyr,
 Og Drengen sad og lyitede saa gjerne,
 Thi Eventyr fun spøgte i hans Hjerne;
 At, Tiden løb med alt for rafte Skridt,
 Syvmile-Støvler sik den, altfor tidt
 Slog Uhret: gaae til Sengs; — ja den slog Ni
 For Eventyret ganske var forbi,
 Da sik han Blads i Bedstemo'ers Alkove,
 Men kunde ei de første Timer sove!
 Der var saa meget jo at grunde paa.
 Saaledes just en Sommernat han laae,
 Da banker det paa Nuden,
 Og smuk som Elskovs-Guden,
 En lille Dreng paa Gulvet for ham staaer,
 Med Grønt og Blomster i sit gule Haar.

Fra Skulden hæve sig to store, gyldne Vinger,
 Og deiligt Legetøj den Ville med sig bringer.
 O hvilken Fryd! af Glæde Diet flammer;
 Det ganse lille, snevre Sove-Kammer
 Er snart forladt.

Det er en deilig Nat.

Sødt dufter Skovens friske grønne Krands,
 Smaa-Alferne forlyste sig med Dands;
 I Høien røre sig de gamle Kjæmpebeen;
 Laus sidder Alanden paa sin Bautasteen
 Og drømmende i Maanelyset skuer,
 Men, med sin Engel, Barnet ikke gruer.
 De lege Begge fro i Skovens Sale,
 Hvert Træ, hver Blomst kan tale,
 Og fuglen synger smukt om, hvad den saae
 I fjerne Riger og i Lustens Blaa.

De gamle Kjæmpe-Høie
 Sig lufte op for Barnets klare Die;
 Smaa-Pusslinger, knap som en Finger lange,
 Arbeide dybt i Jordens snevre Gange.
 Og Barn og Engel seer det — og de nikkie,
 For Trylleverdenen frygte de To ikke.
 Men Dagen gryer — de skilles ad. — Farvel!

De samles atter, næste Aftenqvel
 Den Tremmede igjen til Drengen kommer;
 Saa gaaer det fort i Vinter og i Sommer.
 Snart bygges Babeltaarne, Ridderlotte,
 Snart leger han med Alsen i hans Grotte,
 Tidt laaner den ham sine gyldne Vinger,
 De vore meer og meer, han frit sig svinger
 Til Himlen, som en Kjæmpe-Orn,
 Og leger med de glade Engle-Børn.

Han skuer Verden, høit fra Himmelens Hvalte,
 Og Alt hvad Bedstemo'er fortalte.
 Saa svinde Barndoms salige Minuter.
 Man i en Skole Drengebarnet putter,
 Tilstopper Vinduet med Grammatik og Gloser;
 Kort sagt, man skoser
 Den Lille, som i Natten gjør Visster,
 At han til sidst kun gjennem Nuden titter
 Til Drengen, som nu bliver lang og stor.
 — Snart dør den gamle Bedstemo'er,
 Og hende folger Fader, folger Moder,
 Han har ei Søster meer, ei heller Broder,
 Forladt staer Drengen da i Sorgens Tanker,
 Da banker
 Det atter paa den lille vindues-Nude,
 Og ude
 Den Lille staer, han vinker — men forsvinder. —
 Da vaague alle Barndoms føde Minder
 Han vil den Lille føge,
 Der højt forsvandt bag Skovens dunkle Boge.
 Bort med Taare, bort med Suk!
 Verden er saa lys og smuk.
 Stjernen funkler fra det Blaa;
 Gud er med os, hvor vi gaae!

Torvoven

Han stiger ind i Livet, ind i Skoven,
 Hvor før, som Barn, han med den Lille vandred';
 Men, ak! det Hele har sig reent forandret.
 Stolt kneise Skovens grønne Træer med deres fine Makker,
 Som Lapse fraaie Pilene i grønne Smørlivs-Trækker.

Der vanke mange Sted og Smæk, der kan faae til at sukke,
 Min Son, vil Du i Verden frem, Du krybe maa og bukke.
 Stort Selskab der i Skoven er, af Dyr paa to og flere!
 O Gud, hvor der er mange Gæs, og andet saadant mere!
 Dom pappe, Navne, Stær og Sligt man seer i Høiden bygge;
 Den slette Urt i Solskin staaer, den bedste tidt i Skygge.
 Igjennem Tjorn og Krat
 Han vandrer fremad, Dag og Nat,
 Men hvad han søger, finder han dog ikke,
 Og Skoven leer kun af hans vaade Blitke.
 Men Stjernen funkler klart paa Himlens Kyst,
 En maætig Lanke vaagner i hans Bryst;
 „Her vil jeg,” siger han, „i Skovens Skygge
 Et Tempel bygge;
 „Dets Alter smykkes skal med Vaarens grønne Blommer,
 Maafsee da Englen atter til mig kommer!”
 — Snart hvælver sig den stolte Tempelhal,
 Og Orglet bruser gjennem Skov og Dal.
 Forundret Alsen titter
 Bag Buskens grønne Gitter;
 Den hele Skov
 Stemmer høit den store Kunstners Lov;
 Men Edderkoppen væver Dag og Nat,
 Til han om Templet faaaer en Vævning sat;
 Der kommer flere slige Recenscenter,
 Og uden Complimenter,
 Giftige og fulle,
 Det store Hele de i Væv vil skjule.
 Natuglen glad med sine Vinger staaer,
 I Taage Templet staaer.
 Gi længer Guldet reent i Solen spiller,
 Det kan kun skimtes gjennem Sandheds Briller,

Og de er' tabt fra Løven indtil Myggen,
 Kun Slangen løber om med dem paa Ryggen.
 — I Glemfels Nat det bedste Blomster visner,
 Det varme Hjerte isner.
 Men Tiden kommer snart paa Stormens Vinger,
 Da synker Taagen, Væven springer;
 I Tjørn og Krat nu Edderkoppen sjælver,
 Og Templet atter klart mod Himlen hvælver,
 Da strømmer Skaren til og jubler i det Høie,
 Men længst er bristet alt den store Kunstners Die.

Det toner over Tidens Bølgehav.
 Som Bautasteen staaer Templet paa hans Grav.

„Min lille Fugl, hvor flyver Du?“

(1846.)

Min lille Fugl, hvor flyver Du
 Imellem grønne Gren? 12
 Af mon jeg rinder Dig i Hu? 13
 Mit Hjerte briste vil itu —! 14
 — O Gud, hvor jeg dog er ene! 15

Du sagde, at Du var mig god; 16
 Ja, godt mig Alle mine, 17
 Men hvis Du ret min Sorg forstod, 18
 Du kom, Du sang mig Sjæle-Mod, 19
 Da sad jeg ikke alene! 20

Min lille fugl, Du kommer ei
 Fra dine grønne Grene;
 Jeg stille vandre maa min Bei — ;
 Af, ingen elsker Dig som jeg!
 — O Gud, hvor jeg dog er ene!

Et Vinterparti.

(1831.)

Det dundrer sterkt under Hestens Hov,
 Thi fast ligger Sneen i den sorte Skov;
 See, Fuldmaanen skinner fra Himlens Scene
 Mellem de negne Grene.

En Hov Rosakker til Hest vi see,
 De leire sig her paa den hvide Sne;
 Sterkt Hestene damp, og bundne sammen
 Staae de ved Bogestammen.

Nu tændes et Baal ved den store Bog.
 See den røde Ild med sin sorte Røg,
 Og Mændene, som i Sneen sammen
 Sidde rundtomkring Flammen.

Bruunguul er Kinden, mørkt hvert Blik,
 De driske den klare, skarpe Drif;
 Men over dem, høit paa de tynde Grene
 Sidder en Flygtning ene.

Han tør ei aande, stift seer han frem;
 Men Tanken flyver mod fjerne Hjem,
 Saalangt huin Side af Rhinens Bover,
 Hvor hans Pige sover.

Hun drømmer sig hos ham Favn i Favn;
 Hun herer ikke den lustne Ravn,
 Der skriger sit: „dobbra!“ saa mange Gange
 Mod den førgende Fange.

De tre nordiske Rigers Skaal for Adam Oehlenschläger.

(Festen i Studenterforeningen den 20de November 1841.)

Man skilte Skandinavien
 I tre ulige Dele,
 Men Kunst og Videnskab igjen
 Forbandt dem i eet Hele!
 Høit Sangen lød med Flamme-Ord,
 Den slagne Bunder læger,
 Og Sangens Mester her i Nord
 Er: Adam Oehlenschläger!

I Norge paa det stolte Fjeld,
 Hvor Fossens Elve bruse,
 Har store Minder deres Væld,
 De gjennem Verden suse;

Hvo gav dem Vinger, gav dem Lyd?
 En Storhed os bevæger!
 Og Norden nævner da med Fryd,
 Dig: Adam Dohlenschläger!

Skarpt som et Sværd laae Øresund
 Imellem Nabostrande,
 En Rosengreen en Morgenstund
 Forened' disse Lande;
 Hver Rose aanded' Poest,
 Hver Blomst var Sangens Bæger,
 Hvo mægted' dette Trysleri?
 Du, Adam Dohlenschläger!

Den vilde Fos og Birkens Hang,
 De danske Kjæmpenhøie,
 De staae, o Digter, ved din Sang
 I Solglands for vort Die.
 Ved Dig en Digter-Sol oprandt,
 Den Norden vederqvæger;
 En Sang, eet Hjerte os forbandt,
 Hil Adam Dohlenschläger!

Digteren og Amor.

(1830.)

Liebe wirkt dieses alles und noch mehr.

Wieland.

Digteren.

Teg min Kjærlighed maa dølge,
 O det gjør mit Hjerte Bee!

Vi er' stilt ved Land og Bolge;
Hun kan ei min Længsel see.

Amor.

Gi en Digter maa forsage!
Han har Perler, Sølv og Guld,
Alanden feirer alle Dage,
Amor er sin Digter huld.

Digteren.

Jeg kan ei med hende tale,
Drifke Liv af hendes Blif,
Flagre som den bange Svale,
Tro om Hjemmet hvor hun gif;

Skue dybt i hendes Hjerte,
Vinde Haabets Himmel-Fred!
— Nu — nu glemmer hun min Smerte,
Dg min dybe Kjærlighed.

Amor.

Had ei Modet ganske svigte!
Hvem er lykkelig, som Du?
Du kan tale gjennem Digte,
Eige hver en Tanke nu.

Du for Verden tor befjende,
Hvad hun allerede veed,
Ingen troer det gjælder hende;
— Hun forstaaer din Kjærlighet.

Du kan lade Alting trykke.
„Det er Digte,” sige Folk,
Men hos hende — tænk din Lykke!
Der skal jeg nok være Tolk.

*Udenfor Asylet *).*

„Spillemand spiller paa Strænge,”
 Spiller om Maane og Sol,
 Spiller om Urten paa Enge,
 Alt paa sin fattige Viol!
 Spiller med ørlig Villie,
 Og man forstaaer hans Sang,
 Selv den kongelige Lilie
 Bæver ved Strængens Klang;
 Hver en Stand og hver Alder
 Offrer til ham sin Skat,
 Takstigelsens Guldmont falder
 I Spillemandens Hat.

„Spillemand spiller paa Strænge,”
 Nordvinden blæser saa holdt,
 Bitterlig Nød den længe
 Har fattigt Barn forvoldt.
 Men nu et Huus er klinet
 Hyggeligt luunt især,
 Vor Herre har det velsignet,
 Han har de Smaa saa kjær!
 Der kan de juble og hygge,
 Ude nu Veiret er raat, —
 Fader og Moder gaae trygge —
 De Smaa, de have det godt!

„Spillemand spiller paa Strænge!”
 Strommer kun Alle til,

* Frem sagt som Prolog ved en privat Forestilling til Indtægt for et af Asylerne.

Om endogsaa ei længe
 Violen just more vil!
 Ikke Spillet I dømme,
 Men kun dets Hensigt her,
 Tættigt Barn lade I drømme
 Sig Eders Hjerte nær,
 Barnet vil huske det længe;
 Tak at herhid I kom!
 „Spillemand spiller paa Strænge,”
 — Mild er Tilhørernes Dom.

Runerne.

Cantate ved Deres Hoisyrstelige Durchlauchtigheder Prinds Christian af
 Glücksborgs og Prindsesse Louise af Hessen-Gassels Formæling
 den 26de Mai 1842.

(Musik af H. Rung.)

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

Sang.

Der ligger et Slot i Danmark med Hegn af Rosentræer,
 I Maanestkin leged' ved disse den lette Alsehær;
 Den allersmukkest Rose de lysfed' paa Mund og Kind,
 Usynlige Runer da vorte i alle Blade ind.

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

To Børn af Kongelig Stamme de nævned', de for dem bad,
 De Twendes hele Historie blev een paa hvert et Blad.
 Den læstes i Morgenröden af Alfernæs hele Hær,
 En Rose er et Mysterie! hvad læste hver især!

Chor.

Klinger, I Harper og Cymbler!

Solo.

„Hun danser i Barne-Rækken
Som Sylphiden svævende let!
Hun læser i Bogen ved Bækken,
Den risler derom en Sonnet!

Hun er den kjærligste Datter,
Saa smuk og saa hjertensgod,
Eet Rosenblad ikke omfatter
Saa herligt et Rosen-Blod!

Qvartet.

See der, som en kjæk Ungarer,
Saa kraftig, saa flank og saa skjøn,
Paa Gangeren lyftigt Han farer,
Man seer det er en Thyrste-Son!

Terzet.

Hun smiler og svinger ned Klædet,
Han er hendes Barndoms Ven,
Hendes Fryd ham tildt har glædet,
Hun hans Sorg har deelt igjen!"

Sang.

Igjennem Kirken heit Orgelet runger,
Rørt hun sin Daabs-Pagt gjentager der;
Gi hun veed hvad Droslen udenfor sjunger,
Tanken er hos Cherubernes Hær.

Gud alene raader for Lykken!

Bed Rhinen under de grønne Ranker
Sidder ved Bogen en Thyrste-Son,
Til Rosen i Danmark flyve hans Tanker,
Ned til ham flyve Tanker i Løn!

Gud alene raader for Lykken.

Dvintet.

Kjærlighed! Du Hjertet bringer
Hele Paradisets Lyst!
Kjærlighed! paa dine Vinger
Flyve vi til Himmelens Rygt!

Sang.

Mel. Hr. Peder kasted Ruuer.

Paa Rosens Blade Runerne de freve,
Ved Alfers Ufhyldskys de Runer bleve!
Nu Droslen slaeer i Birken,
Den hilser paa de To,
Som vandre hjem fra Kirken
Livsglade, fyldt med Tro!
Gud med Dem! bede hvert et Hjerte,
I hver Fryd, under hver en Smerte:
Gud med Dem!

O læs dog de Blade til Ende.
Siiig, hvad skal flee?
„Sin Skjægne Ingen tor kjende,
Ingen i Fremtiden see!“

Chor.

Klinger, I Harper og Gymbler!

Sang.

Vi Alfer ere saa glade! vi dansje saa jublende hver!
Der ligger et Slot i Danmark med Hegn af Rosentræer,
I deiligt Solskin her sidder det Brudepar ungt og smukt,
Vi bringe dem Havens Blomster og Træets bedste Frugt!

Chor.

Klinger, I Harper og Gymbler!

Sang til det danske Kongepar

den 16de Juli 1843.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

En Sang er kun en lille, fattig Gave,
Men født af Hjertet gjør den Hjertet godt:
Den er en Natviol i Pragtens Have,
En Fest-Bouquet i Hytte og i Slot,
Den er det milde Udtryk i et Dje,
Der samler Ord og Villie til eet Heelt.
Duft frisk vor Sang! dit Blomsterflor sig boie
Til Krandse mellem Kongeparret deelt!

I Hjertets Bog er mange tusind Blade,
Gjem mellem disse af vor Blomst et Blad,
Det vil erindre om en Skare Glade,
Der under Sangen stille, trofast bad:
„Gud styrk den Arm, som skærmer Danmarks Rige,
„Belsign det Hjerte, som for Danmark staaer,
„Ledsag dem Sundhed, underfulde Pige,
„Guds Sol jo stinner, hvor din Vinge naaer!“

Nu reiser Kongeparret gjennem Landet,
Thi sving Dig, Sangfugl, i den milde Luft!
Glasklare Bølle, dands hen over Sandet!
Spred, vilde Nosestræ, din Æble-Duft!
O Danmark, Du er Mildheds sande Billed,
Dog i een Sum dit hele Præg man har,
Det staaer i danske Hjerter klart opstillet:
I danske Hjerter staaer et Kongepar!

B. S. Ingemann.

Dannevang ved grønne Bred
 Og den blanke Bove,
 Al uskyldig Kjærlighed
 Høit hans Navn vil love!
 Livet selv i dets Bedrift
 Har han her os givet,
 Læs, forstaae den runde Skrift,
 Billeder af Livet.
 Maanen skinner rund og stor
 Over Mark og Mose,
 Midt i Skovens Stilhed groer
 Poesiens Rose.

Morten Lange.

(1830.)

(Et Jule-Digt.)

Hver Midnat mellem Tolv og Get, fra Sydlands-Ø til Thule,
 De Døde staae af Graven op og røre sig en Smule;
 Men naar det er ved Juletid de dygtig feriere,
 Paa Kirkegaarden seer man dem ved Maanekin spadsere;
 Der dandse de en Runde-Dands, saa alle Knokler range,
 Men Punsch og Wiin og Bouillon, det maae de Stakler mangle;
 Dog kan det undertiden skee, en Distap til dem blæser,
 Saal dandse de med dobbelt Lyft de nyeste Françaiser.
 Paa Marken Kjæmpehøien staaer paa fire rode Pole,
 Selv om en Transkmand dette saae han tabte vist sit Mæle;
 Thi haaber jeg at Ingen leer, fordi min Helt er bange,
 Det er en ung, besteden Mand, som hedder Morten Lange.

Han skal just denne Julenat en lille Reise gjøre;
 Men da han ei har Mod at gaae, beslutter han at kjøre.
 I Gaarden staaer saa lang og hvid den Sneemand uden Bene,
 Med Dine af to sorte Kul, og Mund af røde Stene;
 Og mens den stirrer kold og hvid paa Hilmens Stjerne-Rade,
 I Taarnet tuder Uglen følt, som i en tydse Ballade.
 Herr Morten Lange var helhest, en Ven af gode Skrifter,
 Han kendte den „trojanske Krig,” „Molboernes Bes-
 drifter,”

„Octavianus,” „Ridder Rød,” „den skjonne Magde-
 lone,”
 „Om Bjergfolk, Nisser, Spøgelser, samt om den hvide
 Kone.”

Alt Kanen holdt for Døren nu, de klare Bjælder klinged’,
 Men for hans Dre var det, som det til hans Liigfærd ringed’.
 Raaf foer han frem, saa Jis og Sne flei om hans Helte-Dre,
 Som naar et britisk Brudepar maa over Grændsen kjøre.
 Paa Veien stod et Regiment af gamle Piletræer,
 Besneede fra Top til Taa som Ildlands Pissheræer!
 Nu kom han til den flade Mark, fun Sne sit han i Sigte;
 Naturen rundt omkring var kold, som: „Matthisons Gedichte;”
 Men Helten selv er ganske varm, han lukker taus sit Die;
 Da seer han ganske tydeligt igjennem Markens Høie,
 Og der er megen Lystighed hos Folkene derinde.
 Fem Tommer fun hvert Mandfolk er, og tre en halv hver Dvinde,
 Og skjønt det nu er Juletid, hvor Kulden dominerer,
 I Klæder syed’ af Spindelvæv man lystelig spadserer.
 De gamle Damer seer man dog, for Kulden at betvinge,
 Har over Skuldrene som Shawl en Flaggermuse-Binge.
 Men hilse den! hvad kommer der? Tolv hvide Muus med Topper;
 Af Vognen, som en Træsfo er, en deilig Dame hopper.

„Gud hjelpe mig! Gud hjelpe mig!” saa sylinder Morten Lange;
 „Jeg er i Grunden ei kujon, men jeg er grumme bange!
 „Desuden veed jeg meget godt, det kommer kun fra Blodet,
 „Men Blodet løber mig for stærkt, det løber af med Mødet!”
 Saa talte han og sik et Stød, der røved’ ham Balanceen;
 Og bort med Hest og Kane sloi hver Rest af Contenancen.
 Han følte ganske tydeligt, det var hans sidste Time,
 Og da han ret betænkte det, saa maatte han besvime.
 — Der laa han nu, den unge Mand, ei kunde han sig røre,
 Men da han havde ligget lidt, hvad sik han da at høre:
 Det summrede og brummrede, han var ei længer ene,
 En Trold tog ham ved Hovedet, een ved hans lange Bene;
 Saa bar de ham i Vjerget ind, de Vægge skinned’ røde,
 Da blev hans Helte-Hjerte Is, han følte, at han døde.
 — — Men da nu Døden var forbi og Diet atter skuer,
 Da seer han i det andet Liv den Fare, som ham truer.
 Af Røg er Loftets Hvelving fort, der er en grusom Varme,
 Og rundtomkring der Djævle staae med nogne, laadne Arme;
 En har en Hammer i sin Haand, han synes barsk at true,
 Og dybt i Ønen brænder høit den røde Flamme-Lue.
 Nu vidste Helten hvor han var og gav sig til at knæle,
 Men som han ret af Hjertet bad, da loe de Djævle føle;
 Men ved hans Side Englen stod med Himlen i sit Die,
 Og Lokkerne som Taage sloed om Parmens Marmor-Høie;
 Hun rakte ham sin hvide Haand, og sagde: „Morten Lange!
 Nu, Gudskejov, De kom Dem lidt! — Men hvorfør er De bange?“
 „Hvor er jeg?” hvistede han svagt, og alle Lemmer fjælved’
 „O Engel, jeg vil gjerne dø! men hjelp mig bort fra Helved’.”
 Da smilte Englen anden Gang: „I er i gode Hænder!
 Her boer jo Smeden; Herre Gud! jeg troer I knap os fjender.
 Paa Marken tæt herved I laae foruden Hest og Kane,
 Saa sik vi Jer i Huset ind, og jeg er lille Ane!”

Da reisle Morten Lange sig, man saae hans Die spille,
 Dog Glæden ei jeg skildre kan, thi vil jeg tie stille.
 — Ved Julegrød og Gaafesteg han glemte Nattens Øvide,
 Og lille Ane sad som Brud ved Morten Langes Side.

I Brudehuset.

I.

Føkken Jonna Drewsen og hr. Baron Henrik Stamps Bryllup,
 den 2den Februar 1850.

Mel. „En Vise nu jeg synge vil!“

See nu er Brudehuset gjort,
 Nu komme vi med Sangen,
 Den er, om ikke noget stort,
 Saa dog en Krands paa Stangen,
 Et Hjertets Hurra, vældigt, som
 Fra Oldtids bedste Helte.
 I lykkeligt til Sprogs kom,
 Paa Livets „store Belte“.

Nu skal I ud i egen Baad,
 I Solskin og i Saage,
 Der venter Glæde — ogsaa Graad,
 Men lad vor Herre raade.
 Staarer Trostbab kun ved hoien Mast,
 Ved Noret Kjærligheden,
 Og Hænder to, som holde fast,
 Seiladsen er et Eden!

Ved Præstø Strand saae Barnets Blit
 Hvad dansk Natur vel eier,
 Men hendes Bugge-Gænge gif
 Hvor Danmarks Flag sit Seier. *)
 Hver i sin Urtegaard som Knop
 Skjød frem, som det sig sommer;
 I Tiden ruller Blomsten op
 Hvad Blomsterknoppen drømmer.

Hvordan han, som Aladdin gif
 Og søgte Lykkens Lampe,
 Hvad Retning hendes Tanker sit
 Indtil de stod i stampē,
 Det vilde føre altfor vidt,
 Og Sangen skal sig runde.
 Der maa jo ogsaa levnes lidt
 For Sagn og Folkemunde.

Ved Bryllups-Færd slaaer Hjertet ungt,
 I Blomst staaer Alt herneden; —
 „I Verden Intet er for tungt
 For Egtekjærligheden!“
 Gid Myrthekranse, undersuld,
 Som Krandse for Madonna,
 I Bryllup vorde Sølv og Guld
 For Henrik og for Jonna!

*) Fredericia.

II.

Frøken Lovise Jacobson og Hr. Proprietair Vilhelm
Wolshagens Bryllup,
den 3die April 1851.

Mel. „Komm lieber Mai“.

Hvor Kongeaaen Skinner imellem Vaarens Grønt,
Det nye Hjem sig reiser saa hyggeligt og stjønt;
Hvor Fjenderne husered' paa Jydens Prøve-Dag,
Skal Kjærligheden bygge i Ly af Danmarks Flag.

Hinanden ret at eie, hinanden ret forstaae,
I sig at eie Verden, er her: Guds Himmel naae,
Det fatte I og føle, saa glad, dog tankefuld!
Gid Myrthens grønne Blade I see, som Sølv og Guld,

Der kommer Alvors Dage, der kommer ogsaa Sorg,
Hold fast, og Gud vil være i Hjerte og i Borg,
Wil styrke, luttre, hæve og holde karsk og fro!
— Men nu — nu herske Glæden! — Velsignet vær' I to!

Vor Sang mod Skyen runge ud over Vold og Sund,
Med alle gode Ønsker fra Hjertets dybe Grund.
I det vi Skaalen tømme for Brudgom og for Brud,
Det er, som Vaarens Roser i dette Nu sprang ud!

III.

Frøken Augusta Bournonvilles og Hr. Pastor M. P. Turens
Bryllup,

den 21de April 1852.

Mel. Der er et Land, deis Sted er høit mod Norden.

Der er en Ø, derhen fra hele Landet,
I Krigens Lid, vor Alvors-Tanke drog,

En deilige Ø, en øblegreen paa Vandet,
 Et Seirens Grønt omkring vort Dannebrog.
 Nu er der Fred og Solskin, Fugle-Ovidder,
 I Skov og Enge mylre Blomster frem,
 Foraaret der i Præstens Have sidder,
 Han og hans unge Hustru ventes hjem! *)

De komme, fulgt af vore glade Sange
 De drage ind, i eget Hjem er bedst!
 Snart Roserne igjennem Havens Gange
 Vil ogsaa feire Parrets Bryllups-Fest;
 Og Kukkeren vil sige: „Leve længe!“
 I Droslens Sang vil høres Hjertets Slag;
 Hvor ret man elser, Hjertets stjulte Strænge
 Forkynde: det hver Dag er Bryllups-Dag.

Det nye Hjem vi denne Ekaal vil bringe,
 Oprul for dem et Samliv minderigt,
 Der Sjælen folde ud sin stærke Vinge,
 Jordlivet blive dem et Skjønheds-Digt.
 Forældres Bon som Dug velsignet falder,
 I Fryd og Sorg hold fast, Gud er jo med,
 Vor Sang idag, læs den i solvgraa Alder,
 Den bliver ung, som Eders Kjærlighed!

Ta Tiden har en Flugt, som vore Tanker,
 Og Tiden ruller store Dramer op,
 Men hvor i Kjærlighed to Hjerter banker,
 Udfolder sig hvert Haabets Rosenknop.

*) Als.

— Der, hvor Kanoner led i Krigens Dage,
 Nu Læren synger, Møttergalen flaaer.
 Med Gud ind i det nye Hjem I drage,
 Selv-Bryllup der om fem og tyve Aar!

Pigen fra Albano.

(Frem sagt, som Prolog ved Kunstner-Carnevalet i Casino 1847 *)

Madonna! jeg neppe af Glæde kan tale,
 Jeg er i festino, ved Carnevale,
 Jeg faaeer hvad jeg bad faa inderligt om!

 Jaar faae jeg første Gang i Rom
 Et Carnevale. Det er noget andet
 End i Albano, som ligger paa Landet.
 Jeg kom just til Rom, som Klokkerne flang,
 Og Carnevalet blev sat i Gang.
 I Corso, — nei hvor den Gade er lang! —
 De deiligste Tæpper fra Vinduerne hang;
 Og udkledd' var' Folk, ja Vogne og Heste,
 Paa Styler man gif og gjorde sig stor.
 I bare Salat kom Fa'er og Mo'er;
 Uh, der var en Trængsel og det var det bedste!
 En Vogn var et Dampskib med Skorsteen som røg,
 Der var den deiligste Lumine og Stoi,
 Der regned' Confetti paa Ansigt og Kjole.

*) En ung Kunstner, klædt som Bondepige fra Albano, trædte frem paa Scenen.

Paa hele Tortoget sad man paa Stole,
 Kanonerne dundred' — Du hellige Ole!
 Nu Bæddeløbs Hestene kom, hvilken Fart,
 „Cavalli! Cavalli!” det gif alfor snart,
 De suuste forbi, det var, som et Gys.
 Nu havde vi Moccoli: Lys tæt ved Lys,
 Paa Vogn og Heste, paa hele Hoben;
 Uh, der var en Mylren, en Surren, en Raaben!
 Fra Taget kom Lys paa Stanger og Ror,
 Man slukked', man tændte, „hu, Lyset dør!”
 Man streg: „sensa moccoli!” O, jeg var' or,
 Det lyste, det flammmed' man mærkede Heden
 Af Lys, tuſindviiſ, for oven og neden;
 For mig var det ganske, som Hereri,
 Lykſalig jeg tabte mig reent deri, — —
 Og saa var Carnevalet forbi!
 Da blev jeg saa trist i mit gode Humeur,
 Det var, som Verden var uden Couleur,
 Jeg ønsked' saa stille, det maa jeg bekjende:
 „Gid Carnevalet sik aldrig Ende!
 Gid til dets Ærlængelse kun blev sat
 En Uge bare, ja kun een Nat!”
 Og lige med eet saa stod ved min Side
 En Carnevals-Trolldmand med Vinger saa hvide,
 Saa skinnende klare; hans Dine var blide,
 Hans Mund var saa smuk, hans Pande saa høi,
 Han løfted' mig op paa sin Arm og vi sloi
 Saa langt over Skyer og Bjerger og Dale.
 „Du kommer til Danmark,” det var hans Tale,
 „Du kommer til Kunſtnernes Carnevale;
 Lidt ſilde de holde juſt deres Festino,
 Det er i den store Sal i Casino.

„Saa snart Du siger, Du kommer fra Rom,
 „Saa faaer Du i Dandsen den første Svingom,
 „Hils kun fra Campagnen, fra monte cavo,
 „Fra Küchler og Marstrand, fra Koop og Bravo;
 „De fleste der kjende Italia,
 „Fortæl Du dem løst og fast derfra,
 „Og Kys og Klap vil Du faae for din Tale
 „Og Du, — Du kommer til Carnevale!“
 — Det gif gjennem Luftens skjærende Strøm,
 Saa hurtigt, som Sollyset gaaer over Engen;
 Her er jeg! — af er det nu ikke en Drøm.
 Hu! det var jo grueligt laae jeg i Sengen!
 Nei, det er umuligt! til Danmark jeg kom,
 Her er Carnevale, saa friskt, som i Rom,
 Med Optog og Masker, det bruser affted.
 Eviva la gjoja! og jeg, jeg er med.
 Gid først om en Maaned vi sige maatte:
 „Addio, addio! felicissima notte!”

Pauli 1 Cor. 15, 42-44.

Legemet, som doer — „det faaes i Forkrænkelsighed, det
 opstaarer i Uforkrænkelsighed; det faaes i Skrobelighed,
 det opstaarer i Kraft; det faaes et naturligt Le-
 geme, det opstaarer et aandeligt Legeme.“

Naar Jordelarven brister
 med sine skjære Baand,
 Et aandigt Legem flutter
 sig om den stærke Aland;

Det er de samme former,
men i en nyfødt Baar,
Og luftigt, klart og herligt
det kjendte Billed staar.

— I Træ, i Bjeld og Bølge
bevæger sig en Aland;
Tro ikke den forsvinder
for Dødens kolde Haand;
Dens Aander driftigt forme
sig over Jordens Kyst,
Til Legemet for Alanden,
der vorte i vort Bryst.

Den stærke Aland i Druen
og Rosjens friske Duft
Wil forme sig til Læber,
frisk som den rene Lust;
Hver Flamme-Aland, alt Alandigt
i Bjeldets Marmorsteen,
Sig runder smukt til Skuldre,
til Arme, Bryst og Been.

Hver Bølge-Aland, hver Guddom
i Soleins Straalestjær,
Wil smelte venlig sammen
og danne Diet her;
Den luftige, lette Taage,
der over Engen gaaer,
Sit Aandige vil skænke
til lange Bølge-Haar.

Men hvert et Suk herneden,
af Længsel og af Lyst,
Ned Tone-Verdnen formes
til Hjerte i vort Bryst.
— Hvem løste mig hin Gaade?
hvoraf mon sligt jeg veed?
Jeg lærte det af hende,
min første Kjærlighed!

„Pandebeen, Diesteen, o. s. v.“

Pandebeen! — Godt det groer!
Bag ved det Forstanden hoer,
Den vil læse, den vil lære,
Bringe Dig i Agt og Gre,
Sidde, som en holden Gen,
Bag det stolte Pandebeen!

Diesteen! Nei hvor klar!
Troer jeg ikke, to Du har!
See dog bare hvor de klareſ,
Jeg kan see Dig, — o bevares! —
Lige ind i Hjertebreen!
Du min egen Diesteen!

Næsetip! — Hvilken Hest!
Et Par Briller ride bedst.
Naar Du ikke Beien kjender,
Ride de hvor Tippet vender;
Hvilken lille stumppet Snip!
Hesten hedder Næsetip!

Mundelip! — Frisk og rød,
 Er det sandt Du er saa sød?
 Kan jeg ganske paa det lide?
 Vil ei Tænderne mig bide?
 Jeg vil tage Kysset, — Svip!
 Det tog jeg fra Mundelip!

Hageflip! — Det er vist,
 Hageflippet kommer sidst,
 Men i Kloften som jeg hører,
 Er der nok en Lur, der fjører,
 Det gaaer over Næsetip,
 Mundelip og Hageflip!

Dikkedik! — Hvad er det!
 Vil Du sidde rank og ret,
 Saa skal jeg nok Luren finde,
 Thi jeg veed han er derinde.
 O, nu sik jeg ham den Strif,
 Difke, difke, difke, dit!

Geheimeraad J. Collin.

I.

Den 6te Januar 1844.

Der er et Huus assondret ved et Gitter
 Og Jernport fra den hverdags Landevei;
 Enhver, som gaaer forbi, der indad titter,
 Det frisse Grønne hvisser: Glem mig ei.
 Smukt Ranken snoer sig opad Murens Side,
 Og stundom flyver der en Sangfugl frem;
 Men Huset selv, — om det vi Alle vide:
 Der er vort Hjem, vort elskete Hjem.

Det er saa godt i Livets Kamp og Smerte
 At holde fast paa hvem man ret har kjær;
 At kunne stole paa et trofast Hjerte,
 Og sligt et Hjerte er i Huset her.

Fra det udover os Solstraaler spille
 Og mangen Sorg os synes ei saa tung;
 Vi elste Dig, Du kjærlige, Du milde,
 Du elskelige Fader, stærk og ung!

O gud i Alt vi ganske Dig maae ligne,
 Op see vi til Dig, elste Dig saa tro;
 Den gode Gud Dig glæde og velsigne,
 Ja, her er godt at bygge og at boe.
 Gud, lad os feire tids og mange Gange
 Den Fest i Dag! beskjerm! o Gud, hvert Led
 I Kjæden her, saa kjære og saa mange;
 Held ham, vor Stolthed og vor Kjærlighed!

II.

Den 6te Januar 1848.

Mel. Det er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Alverden reiser nu, det er jo Moden,
 I fire Dage naer man til Triest,
 Man flyver i Visjt omkring paa Kloden,
 Og Dampen er vor Nutids Tryllehest;
 Kun Du, for hvem i Dag vi Fest-Flag heise,
 Er ikke nogen rigtig Reise-Mand,
 Og Grunden? — Det, hvorefter Andre reise,
 Det har Du hjemme i dit Fædreland!

Det travle Liv, hvorved det Gode fremmes,
 Det er din Hverdagssbont, dit Reise-Digt!
 Dig Lande rusle op, de hos os gjemmes,
 Du har dem alle, det er thydeligt!
 Bag Knippelsbro, den Smule over Vandet
 Du bare gaaer, saa er Du udenlands,
 Bag Christianshavn sig strækker Nederlandet,
 Og til en Skov groer der din Borgerkrands.

Og nu Paris, man er som omkalfatret
 Ved Storhed, Squalder og dets Balliet;
 Paris Du finder ovre i Theatret
 Med alt sit evig Juli-dage-Spræt.
 Den skotske Lyng Du seer paa Jyllands Hede.
 Ja Tidslen seer Du, som til Blomstren kom;
 Til Roser Tidslen blev fra Armodss Nede,
 De freste Børn fortælle kan derom!

Italien Du søger i Musæet,
 Og Marmoret har Oldtids Stemme der;
 Orangetræet —? Du har Juletræet,
 Med Born og Børnebørn, Guldbæbler hver!
 Og kom Du ei til Norge, Du det fjender,
 Du veed om Hjertelag, hvor Fyrren groer.
 Det Bedste Norge har, det stundom sender,
 Som lille Zette, norste Theodor!

Men Floder saae Du ei! — jo Elben, fjære!
 Og paa dens Bred i Dag just huskes Du.
 I Sang og Hjerte her de med os være,
 Som Du i deres Hjerte nævnes nu!

De Kjære, Gud beskjærmede bag Planken,
 Og sjærme vil igjen paaaabne Hav!
 Til Elben riese vi med Dig paa Tanken,
 Din Fest i Dag os denne Reise gav!

Vil nu Du see det røveriske Fæle,
 Til Fængsels-Selstab fri Entrée Du få,
 Og vil Du ind til Hjertets Maal og Male,
 Saa hør Taknemlighed et Dieblik.
 I denne og i Venstabs store Rige,
 Din Vei er rig, velsignende dit Maal.
 „Bliv længe hos os!“ tusind Hjerter sige,
 Og nu et Hurra! det er Faders Skaal.

Med „Molbechs Eventyr.“

Her aabnes Dig et Slot med tusind Sale,
 Hvor alle Billeder fra Væggen tale;
 I Haven findes Bjerge, dybe Dale,
 Hvor Guld og Perler groe ved Kildens Væld;
 Sin Ryg tilbyder Dig den lille Svane,
 Besøg da Møllen, hvor de Guldkorn male,
 Hvor Dragen snoer i Bugt sin stærke Hale,
 Besøg selv Stjernen over Skyens Fjeld;
 Her vore Palmer straalende og høie,
 Her gaaer en Tinsoldat med farvet Trøje,
 En Guldskov vil fortrylle sært dit Die,
 Og „Alferne“, dem skal Du fjende noie,

Den Dødes Søn Dig rører ved sit Liv,
 Skjønheden vil Dig lære elste Øyret,
 Prinsessen sidder skjult i Kjærrets Siv,
 Den vilde Røver staaer med blodig Kniv —
 Gaae driftig til, her lever Eventyret —
 Det kaldes Molbechs i det danske Land,
 Men han er bare for det — Færgemand.

Hytten.

(1830.)

Her i Tid, og hist i Ewigheb
 Etter ene nodigt: Kjærligeb.

Baggesen.

Hvor Bølgen høit mod Kysten flaaer,
 En ganske lille Hytte staaer;
 Men rundt om paa det hele Næs,
 Er ei en Plet med Græs.
 Kun Himmel, Hav og nogen Sand
 Omgiver Hyttens Drømmeland;
 Et Paradiis er dog det Sted,
 Thi der boer Kjærliged.

Ei Solv, ei Guld man finder der,
 Men To, som har hinanden kjær.
 See! Kys og Smil paa Læben lejer,
 Og Diet Sjælen seer!
 De tale ei det mindste Ord;
 Glemt er den hele store Jord,
 Med Kamp og Smerte, Fryd og Fred,
 Thi her boer Kjærliged.

Stambogs-Blade i Efternævntes Stambøger.

I.

Dehleßschläger.

(1841.)

Paa Norden's Himmel i Stjernernes Blok
 Thcho Brahe har skrevet sit Minde,
 Og Thorvaldsen hug udi Fjeldeis Blok
 Sit Navn, det vil aldrig forsvinde;
 Du sang af dit Hjerte og Norden har hørt
 Ved Dig sine største Bedrifter,
 Dybt Hjertets Sange har Hjerterne rørt,
 Din Storhed ei Tiden henvister.
 Staer Gen i Stjernerne, Gen i Steen,
 I Hjerterne veed jeg staer ogsaa Gen.

II.

Felix Mendelssohn-Bartholdy.

(Leipzig 1841.)

Mens gjennem Kirken Orglets Toner runged',
 Et Barn blev døbt og „Felix“ blev det kaldt,
 Da „felix“ havde Herrens Engle sjunget,
 Thi Tonekunstens Scepter ham tilfaldt.

III.

Jenny Lind.

Folkesangen har en Verden inde,
 Du har kaldt den frem til Liv paa ny,

Sangens Musa kom, en nordisk Dvinde,
Snillet selv, og dog som Barnet bly.

Selv Du ei din bedste Unde kjender,
Sjælens Reenhed, ubevidst udtaalt;
Hellig for din Kunst dit Hjerte brænder,
Gud er Dig dog Stjernen over Alt!

I Krystal skal Nectar-Drikken hydes,
Norden har ved Dig een Stjerne meer,
Bød din Sang vi luttres, røres, frydes;
Der er Jubel, hvor man Dig gjenseer.

IV.

Anton Melby.

Du skal ei beile til de Smaa,
Gi engstelig betrakte Hoben;
Du sik et Guddoms-Kys som Faar,
Seil Du kun dristig, Du sik Daaben.

V.

Herman Løvenskjold.

Du gav Sylphiden smukke Tonevinger,
Og Saras Sorg Du lagde Unde i.
Kun modigt fremad — Hydra Du betvinger
Bed det hun just forfölge vil, — Geni!

VI.

Christiani.

(Før 1844.)

Tak for dit ærlige Haandtryk, Tak for dine Dines Ord,
 Gud veed om vi mere mødes paa denne rullende Jord.
 Men hver Gang Tankerne flyve til Nordhavets Den ud,
 Jeg husker paa vort Møde, det var som et Stjernestud.

VII.

Georg Carstensen.

Som vildsom Fugl Du flere Gange sloi
 Vort fra dit Hjem, fra vore gronne Øer,
 Og Blæsten peb og Skramlet gjorde Stoi,
 Det ferske Hverdags-Liv har slemme Søer.
 Nu flyver Du igjen, men mere stærk,
 Vi kjende dit Talent, som Du det kjender.
 Du viste Villie — og vi see dit Værk,
 Et Glædes-Blus her det i Diet brander;
 Godt er dit Hjerte, Du har Ungdoms Hj.,
 Hvo svinger Glædens Trylle stav som Du.

VIII.

Den yngste af Casalis Tuteins Sønner.

(Cette 1846.)

Du har mig hjem igjen i Danmark sat:
 Du taler Danskt. Sært Hjemmets Sprog bevæger!
 Bevar den Nøgle til en Alandens Skat
 Fra „Kjæmpeviserne“ til „Dohlenschläger.“

IX.

A. Böttger.

(Leipzig 1846.)

Du førte os til Byrons Guld,
 Der kom en Glands fra Steenkuls-Den,
 Og af hvad selv din Sjæl er fuld,
 Vi fik et Skjær i Die-Seen,
 Lad Hjertet være Skjaldens Æyr,
 Flyv over hver en Sky og Skygge,
 See Livet, som et Eventyr
 Der kun oprusler Lykke.

X.

B. v. Beston.

(Stockholm 1850.)

Du Kjærlige, Du Milde, med et Hjerte som Faa,
 Bramfri, som altid den sande Aand man saae,
 Besteden og saa rig dog paa Digtekunstens Skatte;
 — I disse fattige Ord, dit Billede jeg satte.

XI.

fru v. Beston.

(Stockholm 1850.)

Din Sjæl er blød og gjennemsigtig selv,
 Som Vandet er det i den svenske Elv,
 Hver Stjerne speiler sig i den til Grunden,
 Og naar et Smil Dig bæver mildt om Munden,
 Til Dig betroer sig gjerne da hver Gen.
 — Gud gav en Digter Dig, som Edelsteen.

XII.

Miss Rosß.

(Edinburgh 1847.)

Da Skotlands Skjalde i Bjergene sang,
Skotlands Tidsel som Rose udsprang.

XIII.

Fru Bournonville.

Hvem Gud har kjær gav han Geniets Flamme,
I tusind Farver kveger det vort Syn,
Men ham, som sit det, bitre Smerter ramme,
Han halvfortærer af sit Guddoms Lyn;
Tidt gaaer han ene — lysen, som en Hjerte,
Og lysende fortærer han som den,
Men elsker Gud ham, vil et trofast Hjerte
Sig slutte til ham, falde ham sin Ven.
En Skytsaand følger ham, en ødel Dvinde,
Hun styrker ham paa Stridens tunge Dag,
Hans Sorg hun lukker i sit Hjerte inde,
Og mere kraftigt er hans Vingeslag.
Du er en saadan Skytsaand god og stærk,
Hans Navn, hans Lykke, blev dit Hjertes Værk.

XIV.

Frøken Christy Hohlenberg.

Fra Hindostan, — som Digterne jo sige
Er Phantastens Hjem og Alfers Rige,

Du kom, da Du var Barn, op til vort Norden,
 Hvor vaade Saager svæve over Jorden,
 Og Svanen vintrer paa den stride Elv.
 Danske var din Slægt og nordisk er Du selv,
 Alt Sagaen og Kjempevisen priste
 Hvad ubevidst Du os i Nutid viste,
 At i det stille Liv tidt Blomsten groer,
 Som Norden sjeldan veed og sjeldan troer.

XV.

I Fru Tesdorphs Stambog.

Hvor Luther talte og hvor Goethe sang,
 I Nabolandet gif din Vuggegænge,
 Hvor Bølgen bruser høit om Dannevang,
 Dig blomstre Livets Rose frisk og længe!

Kong Christian den Ottende.

I.

Vøndernes og Fisternes Sang ved Slottet Sorgenfri
 den 18de September 1841.

Du, Konge! vil modtage
 Selv fattig Mand, som Gjest!
 I Uger og i Dage
 Vi tænkte paa din Fest.

Det glæded' os saa saare
 At see Dig farst og glad;
 O, tids ved Plov og Aare
 Vi sor vor Konge bad!

En Sang paa Fødselsdagen
 Vi synde ved dit Slot;
 Dog Visen gjør ei Sagen,
 Den er, det menes godt.
 Saaledes Du den tage,
 Og kjærligt huske vil:
 I Uger og i Dage
 Vi glæded' os dertil!

Indøvet har vi Sangen,
 At ret den kunde gaae,
 Og Krands og Flag paa Stangen,
 Da, det vi selv bandt paa!
 Det skal saaledes sige
 Vor Glæde ved din Fest.
 Gud sjærme Danmarks Rige
 Og ham, som vil det bedst!

II.

(1848.)

Da han laae døende paa Sygeleiet,
 Drog' Folkeskarer til Amalienborg,
 De Alle følte hvad i ham de eied',
 Bad for hans Liv, bad ret i Angst og Sorg;
 Thi meer og meer de Alle ham forstode,
 Hvor oplyst folkelig han fremad gif,

Hans Villie var saa inderligt det Gode,
 Han saae med Hjertets og med Aalandens Blif.
 Den Ringeste han gjerne vilde glæde,
 Det Dygtsige han skatted' og forstod.
 O, altfortidlig maae vi ham begræde;
 Vi Alle tabte, da han os forlod.
 Der er saa stille nu i Kongeborgen,
 Hvor Fader-Hjertet slog og hvor det led
 Der indenfor og udenfor boer Sorgen;
 Gud see med Trost til hver Bedrovet ned.

„Det har Bombien gjort.“

(1838.)

Sar Du hørt om Tryslelandet
 Bag de vilde Phrenæer?
 Maurisk Kunst staær i Ruiner
 Under høie Pinietræer.

I den milde Lust ved Kilden
 Synge Hyrderne om Eid,
 Messer læses, Klokker klinge,
 Her er altid Kirketid.

I Sevillas Dom er malet
 En Madonna reen og mild,
 Tomfru bly og dog som Moder,
 Unde, Mildhed, Guddomis Ild.

Men hvo blanded' disse Farver?
 Hvo har funnet male Sligt?

Hvad jeg veed, vil jeg fortælle,
Og det Givne er ei Digt!

Belbekjendt er Don Murillo,
Spaniens Correggio,
Paa hans Dragt man saae hans Rigdom,
I hans Die Snillet loe.

Det var just en Sommermorgen,
Tidligt, som de pleied' det,
Kom Eleverne og satte
Sig til Pensel og Pallet.

Don Murillo var der ikke,
Der blev spøgt og der blev talt,
Drillet, sværmet, aandet Biisdom,
Og forresten meget Galt.

„Bud Sanct Jacob!“ skreg den Ene,
Da han for sit Billed' staaer,
„Hvo har malet paa mit Stykke?
Hvo gik sidst hersfra igaar?“

„O Du Nar, vi gik jo sammen!“
— „See, hvor min Pallet seer ud!
Og betragt dog dette Stykke,
Det er malet til en Klud!“

„Dog i Hjørnet staaer et Hoved,
O, hvor deiligt! o hvor blødt!
Det har Du ei funnet male,
For dit lever er det dødt!“

„Mine Pensler ere vaade!“
 Raabte høit en Tredie der;
 „Det er ei den første Morgen,
 Sligt er mødt os Alle her!“

Meget skeer i Nattens Time,
 Meget, underfuldt og stort!“
 — „Ah, du troer med Negerslaven
 Comes, det har Zombien gjort;

Zombien, som han kalder Nissen,
 Efter Negerfolkets Tro!“
 — „Gid,“ udbrød den Aeldste blandt dem,
 „Zombien lod Der i Rio,

Og fuldførte min Madonna,
 Det vil ei med hende gaae!“
 Han sig vendte til sit Billed,
 Blegnede og saae og saae:

Herligt skjønt, om kun skizzeret,
 Et Madonnahoved stod.
 „Naadens Gud! hvo maled' dette?
 O, jeg har ei Kraft, ei Mod

Til at ende dette Skabte!
 Hvilkens Skjønhed! o, hvor stort!“
 Don Murillo traad i Salen,
 Spurgte: „hvo har dette gjort?

Den som maled' det, er Maler,
 Er min fjæreste Elev!“

Alle nedflog deres Dine,
Alle om ham tause blev.

„Svar dog, hvo har malet dette?
Svar mig! jeg det vide vil!“

— „Zombien har gjort det, Mester!
Her gaaer ikke rigtigt til!

Hver en Aften Alt vi ordne,
Kense Pensel og Pallet,
Men hver Morgen naar vi komme,
Intet er paa samme Plet!

Men rundt om, saa deiligt malet,
Titter mangt et Hoved frem,
Her en Engel, der en Djævel,
Man maa gaae fra sine fem!“

Taus Murillo saae paa Stykket,
Vendte Diet da mod Jord:
„Gid jeg selv det havde malet!“
Var den store Mesters Ord.

„Men hvo har? Kom ind Sebastian!
Dreng, Du med det uldne Haar!“
Og en Son af Negerslaven
Kom, en Dreng paa fjorten Aar.

„Har jeg ikke strengt befalet,
Du hver Nat skal sove her!“

— „Herre jo.“ — „Du gjør det ikke,
Vi har jo Beviset der!

Siiig, hvo komuer her om Natten?

Hvorfor løber Du din Vei?" —

— „Herre, her har Ingen været,
Ingen, Ingen, uden jeg!" —

„Dreng, Du lyver! jeg besaler,

Du skal vaage her inat,

Og imorgen Du fortæller,

Hvo der har for Stykket sat!

Sover Du, hvad heller løber,

Vil det ilde med Dig gaae!

Stokkeprygl, ja sem og thve,

Skal Du ørligt af mig faae!

Og Enhver nu til sit Arbeid!"

Under dette Dagen gif;

„Tænk paa Pryglene, Sebastian!"

Var den Mindelse, han sik.

„Zombien er det!" sagde Drengen,

„Slaae mig for det er for haardt!

Benet der paa Eders David

Trak han langt og Armen fort!"

„Rigtigt truffet!" skreg de Andre.

„Selv Sebastian gjør Dig Tort!"

Og de drillede og spøgte,

Endelig gif Alle bort.

— — Det var Nat, saa tyft og stille,

Lampen bredte ud sit Skær;

Ene, grundende stod Drengen;
Tænkte han paa Zombien her?

Døren aabnedes saa sagte,
Blikket vendte han derhen;
Negeren, hans Fader, var det,
Enest og bedstie Ven.

„Fader, hvad vil Du saa silde?“
— „Vaage for Dig! soy saa Du.“
— „Det behøves ikke Fader!“
— „Men naar Zombien kommer nu!“

„Jeg er ei for Zombien bange!“
— „Men hvis Dig han tager bort,
Staaer jeg jo i Verden barnlös,
Barnlös, det er altsor haardt!“

Du min Slavestand mig mildner!“
— „Fader, jeg har meget grædt!
Være Slave, o hvor grusomit!“ —
— „Barn, Vorherre vilde det!“

— „Fader, Frihedstimen kommer,
Jeg i Drømmene den saae!
Sov nu Du! naar Zombien kommer,
Muligt Hjelp fra ham vi saae!“

Gaae dog, Fader! vær ei bange!
Bed, gid Frihedstimen saae!“
Og med Kys og barnlig Tale,
Bragte han ham til at gaae.

„Nu til Arbeid!“ raabte Drengen;
 „Gud, jeg kan jo ei modstaae!
 Der er Noget inden i mig,
 Som tilraaber mig, jeg maa!

Men naar de i Morgen spørge,
 Og jeg ikke svare kan.
 Fem og tyve Slag bekommer
 Da din Ryg, Sebastian?

Gud, jeg kan ei lade være!“
 Og han græd og knæled' ned;
 Under Bonner, under Zaarer,
 Sendte Sønnen ham sin Fred! —

Først i Dæmringen han vaagned',
 Og forskrækket saae sig om,
 Kun tre Timer var tilbage;
 Da han vidste, at de kom.

„Ieg har sovet, funnet sove,
 Sovet Friheds-Tiden hen!
 Kun endnu tre korte Timer,
 Slave er jeg da igjen!

Mod, Sebastian! Du maa male!
 Er det vel en Synd, o Gud?“
 Penslen greb han, sin Madonna
 Vilde kjæft han slette ud;

Men selv i de svage Omrids
 Laae en Kraft, et Sjæleblik!

O, det var, som om hun aanded',
Smilet til hans Hjerte gif.

„De lod hende staae, de Andre,
Slette ud de funde ei,
Selv Murillo vilde ikke,
Mesteren, og fulde jeg?“

Nei, lad ham imorgen staae mig,
Hvert et Træk jeg lader staae!
Som Du staaer for mig, Gudsmoder,
Jeg dit Billed' male maa!“

Og hans Kunstner-Die flammed',
Driftigt Penselen han tog,
Malede, imedens Hjertet
Helligt i Begeistring slog.

Solen lyste, Alt han glente,
Stokkeprygl og Slavestand,
Stor og fri hans Sjæl sig følte,
Alanden vied' ham til Mand.

Pludselig en Støi han horte,
Sæt bag ved ham Klyngen stod:
Don Murillo, hans Elever;
Blodet Drengens Kind forlod;

Hovedet af Skræk han bøied'
Straffen nu han tænkte paa.
Mens den hele unge Skare
I Beundring paa ham saae.

Don Murillo dulgte Blifket,
 Syntes vred og streng i Hu.
 „Dreng, hvo lærte Dig at male“?
 „Herre, Du!“ — „Hvad jeg?“ — „Ja du!“ —

„Jeg har aldrig undervist Dig!“
 — „Men jeg Dig jo male saae,
 Og naar Du de Andre lærte,
 Stod og hørte jeg derpaa!“ —

— „Ja, Du hørte, Du benytted‘,
 Ordet til den Rette kom!
 Du maa tugtes, eller lønnes —!“
 — „Lønnes!“ bad de rundten om.

„Vel, forlang!“ og Drengen bæved’,
 Han i Hjertet blev saa glad.
 „Bed om Penge! bed om Klæder!“
 Men endnu han ikke bad.

„Sal kun frit!“ udbrød Murillo;
 „Herre, ak! jeg voer ei!“
 „Bed om Penge!“ sagde Nogle,
 „Du i Dag faaer intet Nei!“

„Bed om Frihed!“ raabte Andre.
 „Nu din Trældom er forbi!“
 „Frihed!“ raabte Drengen, „Frihed!
 Herre giv min Fader fri!“

Og Murillo brast i Saarer,
 Slutted’ Drengen i sin Ævn,

„Han og Du er' frie, I Kjære!
Værdig er Du Kunstner-Navn!

Alandens Snille kan man eie,
Men der maa et Hjerte til!
Held mig, jeg har skabt en Maler,
Spanien ham bekrandse vil!"

Negeren, den glade Fader,
Herte, undred': „O, hvor stort!" —
Drengen smilte gjennem Taarer:
„Fader, det har Zombien gjort!"

Danmark.

Grunden god, saa er der godt at bygge,
Og god er Grunden i det danske Land.
Her rister Plogen Runer til vor Lykke,
Her skyder Guld op ved den aabne Strand;
Et Californien med Korn er Landet,
En Urtegaard midt i det friske Hav;
Her hæves kan fra Jorden og fra Vandet
En Rigdom, Gud os i sin Maade gav!

Bed Alandens Klogt Naturens Kræfter bindes,
Og i det Godes Tjeneste de gaae;
Hvad Sandt og Godt er, som ved Klogten vindes,
Vil fra sig selv Belsignelse udsaae.

I Sammenhold er Styrke, den vi love,
 Og Gliden seer igjennem Sandheds Glar,
 Selv Jyllands Heder staae med store Skove,
 Saa deilige, som Silkeborg dem har!

Neist staaer en Festhal her, see hvert dens Smykke,
 See hvad vor egen Jordbund har bragt frem! *)
 Vi af vor Rigdom kan sligt Tempel bygge,
 Belsignet er dog Danmark, Du vort Hjem!
 Du Kornland, krandset ind af Bøgeskove,
 Med Sundheds Lustning fra den friske Strand.
 Gid Sværdets Jern nu smedes maa til Bløve,
 I Fred udfold din Kraft, vort Hædreland!

Kjærlighedens Vægtervers.

(1833.)

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Ni!

Kom Elskede! Lyd mig i det!
 Et Rys for hvert et Klokkeslet!
 Ni Rys, af, vil Du bare see,
 Det er jo kun tre Gange tre;
 Giv fra hver Muse et til mig,
 Og saa et lille et fra dig!

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Ti!

De ti Guds Bud Du mærke maa;
 Især lad Dig for Die staae,

*) Blev affjunget ved Landmands-Møbet i København, October 1852.

Thi glemmes det — o Hjerte, sjælv!
 Husk — „elst din Næste, som dig selv!“
 Det siger Gud og Præsten,
 Og jeg — er Næsten!

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Elleve!
 Jeg drømmer Dig, jeg synger Dig,
 Du ene Sjælen er i mig,
 Er dog saa kold. Men Elskovs Gud
 Har lært mig smukt det ell'vte Bud:
 „Du sollst Dich nicht verblüffen lassen“,
 For Kvinten eller Bassen.

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Tolv!"
 Ved Midnat stige Alander frem,
 I Hjertet dybt de har sit Hjem,
 Til Punkt og Præf de ligne Dig,
 Og holde grusomt Huus med mig.
 Af, Klokk'en Tolv, o Smerte!
 Det spøger i mit Hjerte.

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Et!
 Et Hjerte, som bestaaer af to,
 Er Livets Lykke, kan Du troe.
 Et, det veed Gud, jeg give vil,
 Læg Du saa smukt det andet til;
 Da vil ei Lykken tøve,
 Vi kan jo sagtens prøve.

Hov Vægter! Klokk'en er slagen To!
 See Dieblikket uden No
 Gaaer mellem Evigheder to;

Derfor de to som een fun staae.
Med os det ligedan vil gaae,
Maar vi, som Evigheden,
Nu mødes smukt herneden.

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Tre!
Tre Herberg her os Himlen gav,
Vor Bugge, Verden og vor Grav.
Bud Buggen sidde Skjæbnens Tre,
De synde Livets Lyst og Bee;
De sikkert sang en Mand for Dig,
O stig, om ei de nævned mig?

Hov Vægter! Klokk'en er slagen Fire!
Bud Dig min Sjæl paa Livet troer,
Og Verden er mig sjøn og stor;
Men svigter Du, det hænder let!
Da vil jeg sove — glemme det.
Bag fire Ejæle Hjertet sover,
Og Græsset groer derover.

Aftendæmring.

(1830.)

Ein stiller Friede kommt auf mich,
Weis nicht, wie mir geschehn.

Göethe.

See, Aftnen er saa stille, og Himlen er saa blaa!
Nu sove alle Blomster og alle fugle smaa;

De nikke og de drømme, forstyr ei deres Lyft!
 En Verden der jo bygger, selv i det mindste Bryst.
 I Drømme svinger Lærken sig i den friske Luft,
 Og hvad hvert Blomster føler, det aander ud i Dust.
 Den hele, vide Verden med sine Verdnere smaa,
 Og alle Himmelens Himle jo i mit Hjerte staae;
 Jeg føler Diet græde, og svimler dog af Lyft;
 Jeg kunde salig trykke hver Skabning til mit Bryst!
 See, alle Stjerner blinke — og Aftenen smelter bort;
 — Lad Stormene kun stige og klæde Natten sort,
 Sov godt og drøm, I Fugle! — drøm kun, I Blomster smaa!
 I Hjertet er der stille, og der er Himmelens blaa!

Snee-Dronningen.

(1830.)

Sundets vågor
 Sofva kring den frosna Kust.

E. Tegnér.

Her ligge paa Marken den hvide Snee,
 Dog kan man Lyset i Hytten see;
 Der venter Bigen ved Lampens Skær
 Paa sin Hjertenskær.

I Møllen er stille, see Hjulet staaer.
 Snart glatter Svenden sit gule Haar,
 Saa hopper han lyftigt, hei een, to, tre,
 Over Iis og Snee.

Han synger omkøp med den skarpe Wind,
Der rødmer saa smukt hans funde Kind.
Snee-Dronningen rider paa sorten Sky
Over Mark og Bj.

„Du er mig saa smuk ved Sne-Lysets Skjær,
Jeg faarer Dig til min Hjertenskjær,
Kom, følg mig høit paa min svømmende Ø,
Over Bjerg og Sø!“

Snee-Blokkene falde saa tykt, saa tæt.
„Jeg fanger Dig vist i mit Blomster-Net!
Hvor Sne-Dyngen reiser sig høit paa Eng,
Staaer vor Brudeseng!“

Ei meer kan man Lyset i Hytten see;
I Ringdands hvirvler den hvide Sne,
Et Stjerneskjud spiller bag Skyen smukt, —
Nu er det alt slukt.

Klart Skinner Solen paa Mark og Eng;
Han sover saa sødt i sin Brude-Seng.
Den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaaer, —
Men Drivhjulet staaer.

Digterskibet.

(1830.)

— O! Wer nicht zuweilen zu viel und zu weich empfindet, der empfindet gewiß immer zu wenig.

Jean Paul.

Vædt i det Uendelige
strækker sig det stolte Hav;
Lyftigt glide Skib og Baade
over denne aabne Grav;
Tusind Flag i Luften vase,
hvilken Brimmel, hvilken Lyft!
Hvor de dreie, hvor de krydse!
de vil naae den grønne Kyst.

Der er En, han bringer Steenkul,
denne holsteenf Smør og Øst;
En har Korn, En Flekkeslinter,
Andre herlig Viin og Most;
Og hver Skipper har en Kone,
hun er ham hans bedste Lyft;
Buggen med den lille Unge
surret er til Skibets Mast.

Hør! De synge, hør! De snakke,
Andre sove nok saa trygt;
Men et Skib mod Strømmen seiler,
det er stolt og herligt bygt:

Kjøl og Planke ere Tidens
Ege, rykked' op med Rod;
Masten selv er Kundskabs-Treæt,
som i Edens Have stod;

Seilene er Dagens Skyer,
i det røde Aftenfjær,
Og med friske Blomsterkrandse
Alt er herligt pyntet her.
Skjalden ene staær ved Moret,
det en Harpe er af Guld,
Og i Bølgens Brænding toner
hver en Strøng saa underfuld.

Aander sig i Lusten bøltre,
synge i den milde vind.
Skjalden seer med Aandens Øie
salig i Guds Himmel ind;
Han tør Fortids Kyst beseile,
Alt oplives der paa ny.
Fremitid selv staær som en Stjerne,
bag den lette Morgenføj.

Hoit han i Begeistring synger
Himlens Fred og Jordens Lyst;
Thi det store Heles Billed
lever, aander i hans Bryst.
Mængden, som nu ogsaa seiler,
finder, det er broget Stads,
Lyttet lidt, men passer derpaa
sine Øste, sin Seilads.

Livets Hærdsel, Alt om Skjalden
 hæver sig til Poet,
 Ja selv det, der i hans Indre
 knuse vil al Harmoni.
 Bølgen stiger, Hjertet svulmer,
 Skær hen ad Himlen gaae;
 Hjertets dybe, stærke Banken
 kan han selv ei ret forståae.

Og et mægtigt Savn han føler
 selv midt i sin bedste Lyst.
 Ene staer han mellem Aander,
 uden et beslagtet Bryst;
 Ene er han i sin Himmel,
 intet Hjerte mod ham flaaer;
 Ene er han i sin Smerte,
 ene han i Døden staer!

Hjertet vil et Hjerte møde —
 nu han klart sin Længsel veed,
 Og han styrter sig i Brimlen,
 styrter sig fra Skibet ned.
 Bølgen lufkes — — Skibet seiler
 fremad med sin Alandehær,
 Men fra Himlen funkler Stjernen
 i det blege Aftensfjær.

Risens Datter.

(1830.)

Dybt inde under Bjerget en gammel Rise boer,
 Hans Daglightue hvælver sig der saa hoi og stor.
 Dens gyldne Lofte bæres af Søller, stolte tre;
 Der sidder Risens Datter, hun er nok værd at see.

En Fjerdingsvei er Holden, maaskee en Smule meer,
 Forresten deiligt velskabt, med Smilehul, som leer.
 Hun strikker Børnestromper til sine Søstre smaa,
 I hvert et Strempefaste vist Nunde-Taarn kan staae.

Sit hele Liv hun leved' i Bjergets jnevre Buur,
 Nu faaer hun Lyft at røre sig lidt i Guds Natur.
 Saa deiligt sminner Solen, og Himlen er saa blaa;
 Som en Kartoffel-Alger hun synes Skoven staae,

Og hele Kjøbstad-flekk'en, med Kirken paa en Høi,
 Gr som et Bord paa Marked' med broget Legetoi.
 Saa lyftigt hun spadserer hen over By og Eng,
 Og boltrer sig i Søen, den er saa blod en Seng.

Af vilde Rosenhatke og Hyldebukse net,
 Hun binder i sin Uskyld en lille Bryst-Bouquet;
 De store, hoie ørge hun rykker op ned Rod,
 Saa sletter hun sig Krandse, det unge, muntre Blod.

Paa Marken pusler Noget — det synes ret pikant;
 I Forklædet gjemmer hun strax hvad her hun fandt,
 Og siger til sin Fader: „see, hvad jeg stodte paa!
 „Til Legetoi jeg tog det for mine Søstre smaa.“

Den gamle Røse klygtig paa Hittegodset saae,
 Og svarede: „Kjær Datter, lad Du det Smaakravl gaae!
 Det synes vel saa spinkelst, men det har stor Forstand,
 Det er en Plov med Orne og deres Bondemand.

Han smykker Bjergets Vægge med Ranker og med Grønt,
 Nu sørger han for Kornet, der ogsaa synes kjønt. —
 Din Indsigt i Naturen er ikke just til præ;
 Du Blumenbach maa læse, der staer om flige Kræ.“

— Imellem Fjeldets Stene, bag Buske og bag Krat,
 Seer man et Lys nu brænde til over Midienat.
 Thi Tomfruen studerer, jo, jo, jeg siger Tak!
 Snart kan hun jo paa Ramse Linné og Blumenbach.

Hun snakker nok saa dristigt om infusorium,
 Man skulde troe, hun dagligt kom paa Collegium;
 Men Strikfestrømpen hviler, og hun og Søstre smaa
 Med nøgne Pusselanker i Bjergets Sale gaae.

Aftenen.

(Et Træsnit.)

(1825.)

„Anch' io son pittore!“

Correggio.

En Aften deilig, som i en Roman!
 (For Rimets Skyld, som een i Hindostan.)
 O Alnaturen til mit Hjerte taler,
 Det maa herud: „Ja, ogsaa jeg er Maler!“

See, Solen synker i sit røde Blod,
 Og Nander suse gjennem Skovens Toppe.
 Her slummer Uskyld sødt ved Bogens Rød,
 See hvilke fede Vønderdrenge-Kroppe!
 Violer dufte fra det unge Græs,
 Og hisset vandre Præstens hvide Gæs.

See hist en gammel Bonde paa sit Øg,
 En fugleskræmme paa en Rocinante;
 Nu holder han hist ved den flakte Vog,
 Og tæller Venge af en gammel Vante.
 Endnu engang han ret beseer sin Skat,
 Og grüber derpaa atter Tøilen fat;
 Ham Løngsel driver mod det elskte Hjem,
 Hvor Hytten staaer imellem Nøddehække.
 Men ikun langsomt, langsomt gaaer det frem.
 See, hvor han seer mod Skvens Vjergerække;
 Dog Phantasus ham folger i hans Nød,
 Og viser i det Fjerne et Fad Grød.

Hvor malerisk staaer Fiskerhytten der!
 See, vinduet kneiser med halvtredie Rude!
 Hvor gløde dog i Aftensolens Skær
 De halve tre imellem gamle Klude!
 Og rundt om Hytten Tjørnehække staae,
 Broderede med Strømper og med Sofker,
 Og himlen favner Alt saa klar og blaa,
 Mens Fiskerkonen hjem fra Strandens sjokker.

See, hist paa Skrænten staaer en lang Person
 Med Ansigtet saa blegt, som salig Werther,
 Og med en Næse, stor som en Kanon,
 Og Dine bitte smaa, som grønne Wrter.

Han synger noget Thøst med et: „woher?“
 Og stirrer derpaa ud i Vesterlide.
 Hvorfor mon han vel staaer saa længe der?
 Ja Herre Gud! Man kan ei Altting vide;
 Dog er det sikkert, har jeg rigtigt seet,
 En Gal, en Elske, eller en Poet.

Ballade.

(1829.)

Leporello — „Jeg er frygtelig til Mode!“

(Operaen: Don Juan.)

Engang — men det er nu længe siden,
 I en deilige Sommeraften-Stund,
 Da det saadan var omrent paa Tiden,
 At de Fleste sik det første Blund,
 Sad endnu bag Præstegaardens Linde
 Christen Peersen med sin Elskerinde,
 Talte meget smukt om alle Slags.

Nectar drak han af de friske Læber,
 (Gid jeg ogsaa havde været her!)
 Nattergalen spilled' som en Weber,
 Altting var saa grumme deiligt der;
 Men med Get — midt i den bedste Trille —
 Hvad har ikke Fanden at bestille!
 Paa Minuten han i Helten sprang.

Christen Peersen sloi fra Karen's Side,
 (I sin Skræk slog Matternalen Klif,)
 I hans Dine viste sig det Hvide,
 Knap han disse Ord fra Læben sik:
 „Af, jeg frygter — ja, jeg grandt fornemmer,
 Naar jeg reiser, Du din Christen glemmer,
 Derfor sværge med Haanden paa dit Bryst!“

Hvad hun svor med Trofaks stærke Stemme
 Vil jeg her poetisk synne ud:
 „Kunde Dig jeg for en Anden glemme,
 Da maa Dybet hente mig som Brud!
 Af, hvor kan Du twile om din Karen,
 Dig jeg trofast er, som Englestaren
 Der beskytter vores Kjærlighed.“

Det var det! — Nu blev vel talt lidt mere,
 Maanen og Smaa-Stjernerne saae til,
 Sligt jeg ikke gider repetere,
 Men i Terten fremad skride vil.
 Hjertet slog bag hans og hendes Troie,
 Og en Taare stod i Pigen's Øie,
 Da de begge maatte stilles ad.

Længe laae hun nu i Sengens Buder,
 Tænkte paa — hvad Piger tænke paa;
 Rundtomkring sloi sjælmeiske Drømmeguder,
 Nogle store, Andre bitte smaa.
 — — Venner! af, jeg bliver fold i Nakken.
 Dog, her er ei megen Tid til Snakken,
 Hør, hvordan det nu med Pigen gaaer.

Stille dog! — Ha, hvad er det som klinger?
 Det er jo Musikt og Klokke-Klang.
 Af, jeg troer man til et Bryllup ringer,
 Ja, nu kan jeg høre Brudesang.
 Christen Peersen sidder fjernt paa Skagen,
 Drømmer ei et Ord om hele Sagen,
 Karen øgter nu en Corporal.

Tællelys man seer i Lysekroner,
 Laden smykket er til Dandsesal,
 Og Musiktens stærke Trylletoner
 Fjernt forkynde Bryllupsfest og Bal.
 Maanen med sit gamle Ansigt titter
 Ind i Salen gjennem vinduets Gitter,
 Seer dem lyftigt dansse Wienervals.

Hestetrapmen høres nu ved Huset,
 Og en fornem Herre træder ind;
 Strax til Velkomst rækker man ham Krujet,
 Sorte Løkker bolge om hans Kind,
 Diets Ild let kunde gjøre bange, —
 Han før Bruden bukker mange Gange:
 „Ter jeg bede om en Wienervals!“

Som bevinged' sloi de gjennem Salen,
 Bruden svimled' i hans stærke Arm;
 Uldenfor lod Griin og Hanegalen,
 Rosen visnedé paa Brudens Barm.
 Ei hun veed, hvad hende saa forskrækker,
 Da den Stærke, gjennem Dandsens Nækter,
 Terer hende ud i Malm og Nat.

Det var ham! — Jeg tør ei Navnet sige —
 Bildt det brænde bag hans lodne Varm.
 Fast han holdt den dødningblege Pige
 I sin stærke, senefulde Arm,
 Svang sig driftig over Bjerg' og Dale;
 Uglen freg i Skovens skumle Sale,
 Mens paa Steilen følt et Hoved loe.

Hist hvor sig den dybe Huulvei bugter,
 Standser han ved Bondehuset brat;
 Haven staer med sjonne, modne Frugter,
 Hylden dufter i den frikle Nat.
 Sønnen dækker Alt med sine Vinger;
 Men han banker paa, saa Ruden klinger,
 Bonden kommer frem i Nat-habit.

„Brudekranlsen tag Du mig af hende,
 Og med Tak jeg kommer Dig ihu.“ —
 „Giv os Alle, Gud, en salig Ende!“
 Siger Bonden, korser sig med Gru.
 Satan taber hele Contenancen,
 Gjor en Pirouette trods Hans Grandsen,
 Flyver saa igjen med Pigen bort.

Maanen hænger, som en blodig Kugle,
 Stjernerne som Djævle-Dine staar;
 Der er stor Concert af Nattens Fugle,
 Bange lukke sig de Blomster smaa.
 Dybets Konge paa de stærke Vinger
 Over Havets Flade let sig svinger;
 Bølgen syder, naar han rører den.

Tørst ved Dag-Gry naae de etter Vandet.
 Høit paa Skranten græsse unge Faar;
 Drengen sidder paa en Steen ved Vandet,
 Bølgen om hans nøgne Fødder blaer.
 „Tag mig Krandsen, Du, af denne Pige,
 Og jeg skjænker Dig et Kongerige,
 Dine Faar jeg gjør til Trokener.“

Drengen skotter til den store Herre:
 „Olive Konge? O Du narrer mig!
 Dog, da Du forlanger intet Værre,
 Krandsen vil jeg gjerne tage Dig.“
 Og nu høver flur han sine Hænder;
 Luft og Himmel, Alt om Karen brænder.
 Høit hun skriger, saa — — hun vaagner op.

Der var hverken Satan eller Drengen;
 Solen stinner gjennem Nuden klart.
 Gud skee Lov! Hun ligger jo i Sengen,
 Kun i Drømmie gjorde hun sin Fart.
 Men endnu saa heftigt Hjertet banker,
 Og hun har saa mange sære Tanker;
 Slig en Drøm ei glemmes kan saa let.

Med sig selv hun længe raisonnerer:
 „Det var dog en farlig Ed, jeg svor!
 Christen reiser — Meget varierer —
 Satans Magt paa denne Jord er stor.
 Nu vel an! Den kjære Christen snægter;
 Det er bedst, jeg alt i Dag ham øgter,
 Saa er jeg dog sikker, kan jeg troe!“

Der er Fryd i Christen Peersens Hjerte,
 Med sin Karen han for Altret staaer,
 Glenit er Livets Skygge, Livets Smerte.
 Ægteparret hjem fra Kirken gaaer,
 Rundtom synde Huglene saa glade:
 „Give Gud, at hver en føl Ballade,
 Maatte sig en deilige Ende fage!“

Fem og tredindstyve Smaavers.

1.

Ved Christian Winthers Portrait.

I Marmor smuldrer mangt et Navn herneden,
 I „Træsnit“ dit skal staae for Evigheden.

2.

Korsfits Ulfeld.

Man opstrev dine Feil, din Øyd man dulgte,
 Om denne dog de danske Hjerter veed;
 Den ædleste af Lovinder tro Dig fulgte,
 Dit Monument er hendes Kjærlighed!

3.

Dagen stiger,
Mulmet viger.
— Over Land og Sø og Bugt
Skinner Sommersolen smukt!
Himlen er blaa,
Fuglene flaae,
Alle Smaa-Blomsterne høre derpaa.

4.

En Forgrund med en Smule Grønt,
Et Træ, — men det maa være kjønt, —
En Luft og saa er det forbi,
Saa har man strax et Maleri.
Men til et Digt? — Hvad skal der meer?
Her strax man et for Diet seer!

5.

paa Broden.

(Den 25de Mai 1831.)

Høit over Skyen staer jeg her,
Dog Hjertet maa betjende,
Jeg var dog Himlen mere nær,
Den Gang jeg var hos hende.

6.

(Rom 1840.)

Op til de vaade Øer, hvor Vinden blæser koldt,
Hvor paa Forstandens Bismer det Skjonne bliver holdt,

Hvor der er store Minder imellem Nutids Smaat,
 Der flyver tidt min Tanke, men det gjør mig ei godt;
 Da kommer Gift i Blodet og Hovmod i mit Sind
 Og bitter er den Saare der flyder paa min Kind.

7.

Jeg gav dem mit fulde Hjerte,
 Jeg gav dem min hele Sjæl,
 De loe af min dybe Smerte,
 Traadte mig med deres Hæl.

8.

Den værste Drage blev et slet Humeur,
 Dets Vinge flygger saa hvert Solskin dør,
 Det spyer sin Gift, selv over dine Kjære.
 Du fra i Dag din St. Georg vil være!

9.

Med en Bouquet Violer
 til en ung Dame.

De fattige Blomster drømte i Nat,
 De stode ved Porten til Eden,
 Naar nu, de ved dit Bryst blive sat,
 Er Drømmen Virkeligheden.

10.

H. C. Ørsted.

(Under hans Portrait.)

Da Tanke-Lynet udsprang fra din Pande,
En større Seekraft Videnskaben fik.
En umaalt Skat Du gav til Verdens Lande,
Og gjennem alt det Skjonne i det Sande,
Til Gud Du fører os med aabent Blik.

11.

Til en ung Billedhugger
da han reiste til Italien.

Naar snart Du staaer i Rom i Mindets Sale,
Hug stolt dit Navn i Bjergets Marmorsteen;
Saa Echo runger i Europas Dale:
„Som Thorvaldsen har Danmark endnu Gen!“

12.

Amagerbonden har hollandsk Blod,
Men han er dansk i sin Gulerød.

13.

Til Tomfrue Petersen
som Holbergs Pernille.

Et lille Vers jeg gjerne sige vilde,
Men De maa love mig, bliv ikke rød,
Hvis Holberg havde seet Dem som Pernille,
Han var bestemt som Pebersvend ei død!

14.

Til Fru Mortier de Fontaine,
foran i et tydft Exemplar af „I Sverrig“.
Du Sangens Datter, lad fra Danskens Strand,
En Sangfugl følge Dig i Jennys Land.
Den i dit Modersmaal fortælle veed,
Om Svealandets Sagn og Deilighed!

15.

Til August Bournonville,
efter første Opforelse af hans Ballet „Napoli“.
Ja Du har folt og seet, forstaet ret,
Og i en deilig Samklang Alt gjengivet,
Ja det er Napoli og Folkelivet!
Tak for din friße, dustende Bouquet.

16.

(1832.)

Af Faa et velmeent Raad jeg sikk,
Af Mange en vel streng Critik,
Af Flere Bitterhed og Pee —
Hvad kan jeg svare alle Tre?
Min nye Bog, see den jeg har
At bringe alle Tre som Svar!

17.

Jeg slutter snildt af min Natur,
Vil den ei svigte:
Jeg bliver selv Maculatur
Før mine Digte.

18.

Bruus, Orgel, med din stærke Klang,
 Som hørte vi Verdens-Havet!
 Den Frommes Tanker under Psalme-Sang,
 Ere Perler i Toner begravet!

19.

I en ung Dames Stambog.

Hvor Rosen holder sig til Hjælsets Muur,
 Mens Skyen speiler sig i Hjuur-Søen,
 Og Alt er Sang fra Matteringal til Frøen,
 Der, i den rige danske Skov-Natur,
 Nedstiger Englen fra en bedre Zone, —
 Jeg veed et Hjerte der, som er hans Throne!

20.

Til Maleren Gertner,

ved at see hans Portrait af Thorvaldsen.

Hans rige Aland i Værker Danmark arver,
 Ham selv vi eie gjennem Dig i Farver.

21.

Ved en Tragedies Dødsfald.

Forleden Aften, saadan Klokkens Ni
 Var det forbi! — —
 Du arme Barn, født i det kolde Nord,
 Du var for let og tynd for denne Jord.
 En Astenstorm Dig floitede ihjel,
 Sov sødelig!sov vel!

22.

Med Lindgreens Portrait.

Tre Slægter har din Ild, dit Lune kjendt,
Du virked' ei for Dieblikket ene:
Gen Stjerne meer om Holbergs Navn blev tændt,
Da Du Dig viste paa den danske Scene!

23.

Derud i Verden Hjertet maa,
Lad Storm og Regn kun ruste.
Guldbjerge eie Verden faa,
Men flere Tornebuske!

24.

Flyttedagen i April.

(1830.)

— I Kjælder og i Stue, ja selv høit under Tag
Faer man Begreb om Chaos, thi det er Flyttedag.
— Nu kommer der en Liigvogn, see Følget er saa stort,
Det er en fornem Herre, der ingen Ting har gjort;
Han flytter — og hvis rigtigt man tør Avisen troe,
Da er han meget salig og skal i Himlen boe.
Nu staer han alt deroppe og bukker med et Smil,
Dog jeg er grumme bange, han løber der April!

25.

Med Jomfru Grahns Portrait.

Af Længsel maatte Seines-Staden lide,
Sylphiden Taglioni den forlod,
Da sendte Danmark Frankrig sin Sylphide,
En Rosenknop af Nordens Sne fremstod.

26.

Til en ung Ægtemand,
med hans Moders Portrait, foræret ham af hans Kone.

En elsked' Du før mig, jeg det nok veed;
Jeg skænker Dig din første Kjærlighed!

27.

Innellem fattigt Græs og Urt
Tidt blomstrer Skjenheds Rose,
Og Liliens Bæger reent og puurt
Staaer frem fra vildsom Mose.
Spørg ikke om hvor Planten groer,
Men hvad af Gud der i den boer!

28.

Med „I Sverrig“ til en dansk Maler.

I Nabolandet er en Billedskat,
Hav den en solbelyst Midsommer-Nat,
Og bring den hjem til os her over Sundet,
Modtag lidt Guldstøv, som jeg der har fundet!

29.

Da jeg saae hende igjen.

Vi saae hinanden ester mange Aar;
Jeg saae — i Dybet, da jeg saae i Diet!
Min Tanke aldrig hun at vide faaer,
Vi hilfedes, vi vare saa fornøied'.

Det var et fort Minut og dog saa rigt,
 En Duft af Blomster strømmed' mig imøde!
 Jeg tankte paa — en Sang, et Ungdoms-Digt,
 Jeg synner den — og mine Kinder glede.

30.

Impromtu til Thorvaldsen,
 da han paa Nose harde fuldendt Holbergs Buste i Leer.
 „Nei, Danmark skal ei have Holberg meer,
 Jeg bryder Veret, som hans Aand omfatter!“
 Saa talte Døden. „Af det folde Leer,“
 Ved Thorvaldsen „skal Holberg sedes attet!“

31.

Med Phisters Portrait.

(1840.)

Man Lighed og ei Lighed her vil finde;
 Hvo mægter Kunstens Proteus fast at binde,
 Hver Aften er han ny —! See, Lune, Snille,
 See! — ja, see bare Manden spille!

32.

Tilfreds i sit Hjerte og glad i sit Sind,
 Den Rigdom faaer Roserne frem paa din Kind,
 Hvad hjelper om Verden for Foden Dig laae
 Hvad hjalp om selv Du sit Guldkronen paa,
 Naar ikke Hjertet i Glæde kan slaae.

33.

Ved Tassos Grav.

(Skrevet paa Muren i Sant Onophrii Kloster i Rom 1833.)

Du er min Helgen her, jeg knæler ned;
Din Heil paa Jorden var kun Kjærlighed.

34.

Da hun dandsede.

Blev Tonen synlig, o hvor smukt!
Til Rosen Vinger, hvilken Flugt!
Vi ønske det — og det er skeet,
Dig har vi jo i Dandsen seet!

35.

Storken.

Storken bringer os alle de Små,
Bringer han rigtigt mange,
Saa skal han Characteren faae:
„Udmærket godt med Slange“.

36.

Hvad er vort Liv fra Buggen til vor Baare?
Et Sandkorn under Tidens Bølgehav,
Men husk: til Perler blive vore Saare,
Naar Græsset bølger paa den glemte Grav.

37.

Til h. C. Lumbje.

(Foran i et Exemplar af „Ole Lukse“.)

Min syenske Landsmand, som med Toner smukt
 Kan give Joden Vinger, Hjertet Flugt,
 Du hjalp paa lille „Ole“ ved Paraden,
 Nu kommer han til Dig, heelt ud af Staden,
 Med Tak for sig og for alt Godt og Smukt.
 Han nikker venligt eg med begge Hænder
 Slaaer Paraphyen ud og Drømmen fender,
 En Drøm i Melodi for tuftind Glade:
 En ny Ole Lukse Galopade.*)

38.

I Graven gjemmes vor Jordlivs Kjole,
 Naar vi gjør Reisen til andre Sole!

39.

Med mit Portrait,
 til en ung Dame.

Naar disse Omrids for din Lanke stige,
 Da vil Du mindes „Hjertets Melodi“;
 Siig da: „Jeg har ham kjær!“ — Du tor det sige,
 Man veed, Du mener kun min Poesi!

* En saadan blev componeret af Hr. Lumbje og spillet i Casino og Tivoli.

40.

Med en Bouquet af gule Blomster,
bragt en ung Pige.

Dig Nokken saae — ! jeg samled' i Bouquet
De gyldne Saarer han for Dig har grædt.

41.

Sangerinden.

Du sang — jeg hørte henrykt Sangerinden,
Mon vel af mig min bedste Sang hun faaer ?
— Men Sangerinden glemte jeg for Dvinden,
Jeg synger ei, for dybt mit Hjerte slaaer.

42.

(1829.)

Paa Gade, Mark og Tage nu ligger Sheen hvid,
Man bliver gratuleert jo, det er ved Nytaars-Tid.
Hei, see, der er en Kane! hvor Alt er der galant,
Paa Hesten hænger Bjælder og flagrende Gevandt;
I Pelsværk sidder Damen; de friske Læber lee,
Bag paa staaer Cavaleren, heel underlig at see.
Rasft løbes der paa Skoiter hist paa den blanke Sø,
Brødkonen staaer og fryser, en bleg, en nordisk Mo.

43.

Efter en dramatisk Forestilling.

Er Stykket dumt og Publicum med,
De To gjør' da ikke hinanden Fortræd!

44.

Til en ung Dame,
med et Exemplar af „Billedbog uden Billede“.

Sad her et lille Speil i Krogen,
Og De, min Frøken, gik forbi,
Det bedste Billed i Bogen,
Det fandt De da her Forrest i!

45.

(Efter det Russiske.)

(1834.)

Hun er saa hvid, min Hjertenskjær,
Et mere Hvidt ei findes der;
Jeg elsker hende! ei det skeer,
At jeg kan elsker hende meer!

Nu er hun død, min Hjertenskjær,
Langt mere hvid hun smiler der!
Nu er hun død, o Hjerte-Gru!
Og meer jeg elsker hende nu! —

46.

Mildt paa din Vand læser man: Fyrstinden,
Men i dit Die — Moderhjertet — Dvinden.

47.

Regnveir.

(1830.)

Det regner, vil I bare see! — I Vand staer hele Gaden;
Kom sæt din Droschke i en Baad, og see Dig om i Staden.

I Porte og i Døre staaer nu hele Vandrer-Brimlen,
 De rygte Vand af Klæderne og skotte saa til Himlen.
 En graa Mo'erlille sætter fremi ved Døren sine Spande.
 O, Held Enhver med Stovler paa, med Sko maa man jo strande!
 — Nu jager Blæsten Vandet bort, i hvor det er for Resten,
 Thi kommer jeg med Verset her og hænger det i Blæsten.

48.

Den medicæfste Venus.

(Florenz 1833.)

Af Havets Skum, saa hyd og let,
 Skjen, som en Gud kun tænker det,
 Hun evig ung sig hæver.
 Slægt jorder Slægt paa Verdens Ø,
 Men Kjærlighed kan aldrig døe,
 Gudinden evig lever!

49.

(Skrevet i Pyrenæerne den 7de Juli 1846.)

I Kjære hjemme fylde al min Tanke,
 I vore der saa sjeldomt meer og meer!
 Mit Bryst det sprænges vil! og dog jeg seer
 Jo Eder for mig bag en magisk Skranke,
 Saa nær, og dog saa mile, mile-vidt.
 O, hvor jeg elsker Eder! elsker Eder!
 Mon vel vi famles? Gud derom jeg beder.
 Kan Længsel sprænge Hjertet, sprænges mit!

50.

paa Ballet.

(1844.)

Som Dandsens Toner svinde Livets Lykke,
 Et Rosen-Blad paa Tidens raske Strom.
 Imorgen Dandsen mindes med dens Psyche,
 Men borte er hun, som en deilig Drøm.

51.

B o n.

(Først 1844.)

Han som i Stormen er vor fæste Borg,
 Hvis Solslys spreder dette Jordlivs Skygge,
 Han styrke Kongens Hjerte i hver Sorg,
 Han give altid Danmark Fred og Lykke!
 Han hænge Seierskransen om vort Æflag,
 Om Kjærligheden, om hver ædel Villie;
 Naar alle Riger dømmes paa hin Dag,
 Gid Danmark staae i Havet som en Lilie!

52.

Indskrifst paa en ny Bygning.

(1853.)

Hvo der vil sætte Huus efter hver Mands Sind,
 Han bygger et Huus hen i Veir og Wind.

53.

Til Axel Fredstrup,
med mine Eventyr.

(Han havde i „Lykkens Blomst“ været den lille Nisse.)

Er „Lykkens Blomst“ end fastet hen,
Saa veed jeg dog tilvisse,
Jeg har en gammel trofast Ven,
Her i den lille Nisse.

54.

Dampfribet Gudenaas.

(Silkeborg, den 18de August 1853.)

Det var, som en Fulton's Baad vi saae,
Da Dampfribben kom op ad Guden-Aa,
Mod Strom og mod Wind en Solskins-Dag,
Stolt vaiende med sit danske Flag;
Den aanded' et Liv i Landskabets Ro,
Hernede hvor Ornen i Skovene hoe;
Fra Kattegattet ad Guden-Aa,
Kan Dansten nu Himmelbjerget naae.

55.

Under en ung usdød Piges Portrait.

(1854.)

Igjennem hendes Dines Dyb man saae
En Sjæl saa reen, saa fuld af Kjærliged.
Hvor smukt i Haabets unge Aar at gaae
Fra Hjertets Hjem ind i Guds Herliged.

56.

Broderet paa et Guitarbaand
til en Kriger.

Sang i Hjerte, Sværd i Haand,
Over Dig den danske Aland.

57.

Foran i et Exemplar af „Eventyr“,
til min Boghandlers yngste Son.

Bogladen er en sand Aladdins Hule,
Med Træer fra Goethes Park og Shaksppear's Land,
Med Blomst fra Hindostan og Mos fra Thule,
Med Perler klare — tidt det bare Vand.
Der er Du voret op fra lille Fyr,
Da Du er født i den Aladdins Hule,
Og maa da skatte meer, end kun en Smule
Hvad Mængden falder: „Børne-Eventyr“.

58.

Ved et Barns Død.

(Skrevet for Forældrene.)

Dit Die loe, din Kind var rød,
Sødt klang din Barne-Stemme,
Nu er Du bleg og kold og død,
Vi kan Dig aldrig glemme.

Hvert Aar naar Julen kommer nær,
 Og Alt er Barne-Glæde,
 Vi pynte Dig ei grønne Træer,
 Vi mindes Dig — og grøde!

59.

Til Sangerinden Madam Simonsen.

At Nattergalens Sang og Drosslens Slag
 Ved Vintertid man kan i Norden høre,
 Det lærte Du os! — Paa din Fest i Dag,
 Vor Tak i Versets Toner naae dit Dre.

60.

Til fru J. L. Heiberg,
 da hun efter sin Sygdom igjen betraadte Scenen.

(Den 30te Marts 1853.)

Da Du laae Døden nær, stor var vor Sorg,
 For Kunstens Skyld Gud lod Dig Sundhed vinde!
 Velkommen atter i din Kongeborg,
 Du ødle Lovinde, sjeldne Kunstnerinde.

61.

Cavaleren til sin Dame

paa et Bal „for de Vandlidte“.

Jeg kom herhen for de Vandlidte,
 Og jeg gaaer hjem blandt de Vandlidte.

62.

J Dandsen.

Cavaleren.

Jeg danser længe, jeg danser fort,
Jeg danser med hele Skroget.

Damen.

Jeg danser min Forkjølelse bort
Og det er jo altid Noget.

63.

Hvad den lille hund siger.

Jeg vil til Venet, jeg vil til Fadet,
Kris ikke geer jeg af Dig i Bladet.

64.

Maleren Sonne.

(Ved Udstillingen i April 1850.)

Til Lærredet et Billede Du bandt,
Fra Kampens Morgen da os Gud gav Seier,
Det staer saa levende, saa følt, saa sandt,
En Poesi fra Hjertets Dyb det eier.
Du fører os i Rækkens Kjød og Blod,
I hvært et Afsyn der staer Mandens Tanke,
I Taarer Mange for dit Billed stod,
Det er saa dansl, som danske Hjerter banke!

65.

Inscriptioner i Bazaren for Hjælpehjemmet 1854.

(Over en Conditor-Boutif.)

For Pengene, som til Conditoren gaaer,
Den Lidende Sundheds-Gublet faaer!

(Over Tombola.)

Her vinder Du altid — Dig Lykken er huld!
Her vinder Du altid — Taknemiligheds Guld!

„Veni creator!”

(En sand Tildragelse under den franske Revolution.)

Dalen staaer et Kloster hist i den fri Natur;
Med modne Druer slynger sig Ranken om dets Muur,
For Billedet i Nichen hvor Vandrer boier Knæ,
Mens fuglen synger Hymner høit i det grønne Træ.

Bag Hjæltens Dør staaer Bonden, han har den halv paa Klem.
Hvidklædt de blege Nonner fra Klosteret skride frem;
Den spæde Haand er bunden, hvor Friheds-Træet groer,
„Veni creator!” synge de Alle i høit Chor.

Paa Torvet bølger Brimlen, en vild, en fulsort Sø.
— For hos sin Gud at leve, maa man paa Jorden døe!
Det er den glade Tanke, som giver Hjertet Mod,
Skjønt Bøddel-Dren damper alt med det røde Blod.

„Veni creator!” synge de Monner. Nædjelsdag!
 Gen Stemme høres mindre ved hvert et Øreslag.
 Det dæmpes meer og mere — hør end den Sidstes Sang! —
 Med Det det bliver stille — man hører Ørens Klang.

Hvad jeg elsker.

(1830.)

Det vilde Bryst maa saaes, mens det saarer;
 Den hjaelle Ørn maa over fjeldet gaar.
 Sig hiertet øve maa i Træ og Taarer.
 Hvo fildred', hvad hans Øie aldrig saae?
 Oehlenschläger.

Jeg elsker Havet, naar det stormer vildt!
 Jeg elsker det, naar Gladen ligger mildt,
 Og Maanen spiller sig i Dybets Blaa.
 Jeg elsker Bjergene, jeg aldrig saae,
 De store Floder og de dybe Dale.
 Jeg elsker Skovens gronne Sommersale,
 Den tause Nat med al sin Stjerne-Hær,
 Og Aftenrøden i sit stærke Skær,
 Den hvide Ruumfrost paa den nogene Green,
 — Men hade — nei, jeg hader ikke Gen!
 Jeg hader kun hver bitter, grusom Lyft!
 Jeg hader Syndens Tanke i mit Vibst!
 Jeg hader Mysticismens Pave-Baand!
 Men elsker Barnet og hver barnlig Aland,
 Jeg elsker Tanken i sin stolte Gang,
 Og Tonekunsten med sin Længsels Sang!

Jeg elsker Blomsten med sin frile Duft,
 Og Fuglen i den rene, frie Luft!
 Jeg elsker Vennen hoit som Himmelens Blaa!
 Og Livinden — — ja! en eneste jeg saae,
 Og hun var Brud — det var jo ret en Lyft! —
 Jeg elsker denne Længsel i mit Bryst!
 Jeg elsker Graven med sin dybe Fred,
 Og Tanken om den store Evighed! —

Lille Lise ved Brønden.

„Unschuld, nur wenn du dich nicht kennest, wie die kindliche, dann bist du eine
 aber dein Bewusstein ist dein Tod.“

Jean Paul.

Tæt ved Huset Brønden staaer,
 Lille Lise til den gaaer,
 Stirrer tankesuld derned,
 Thi hun af sin Moder veed,
 At man her fra Brøndens Vand
 Trækker Børnene i Land;
 Ja, hun selv, som her nu staaer,
 Kom derfra for fire Aar,
 Og en Broder tog' de nys,
 Ham, som saaer saa mange Rys.

Stivt hun ned i Brønden seer:
 „Mon der nu er ingen Fleer?
 Eller sidder hver og En
 Skjult bag Brøndens Kampesteen?“

Rigtignok har Søster sagt,
 At os Børn har Storken bragt,
 At han har bag Nedens Tjørn
 Piger og smaa Drenge-Børn;
 Men hvor skiller han de Småa,
 Naar de ei har Klæder paa?

Nei, de boe i Brønden her!
 Jeg har selv jo været der.
 O, nu kan jeg ogsaa see
 Gen igjennem Vandet lee!
 Hun som lille Lise staaer,
 Og har ogsaa gule Haar.
 Kunde jeg dog bare faae
 Kun den Mindste af de Småa!
 De er' meget bedre der,
 End min dumme Dukke her!"

Thorvaldsen.

I.

Jason og Alexandertoget.

(Skrevet til Festen i Hôtel d'Angleterre den 7de October 1838.)

Man bygged' et Skib; det hele Skrog
 Var reist som det skulde være;
 En Krands med det vajende Danebrog
 Var ophængt til Værkets Øre.

En gammel Matros paa Rejsningen saae
 Og udbrød: „see, der er vor Hæder!“ —
 Bag Bjælken en lille Dreng der laae,
 Han var kun i fattige Klæder;
 Men Danmarks Genius til ham gif,
 Usynlig som Luftninger svale,
 Og gjentog den Gamles Tale,
 Men fæstet' paa Drengen sit Blik.
 Som vilde Svaner Skibene foer
 Til Jordens de fjerneste Lande,
 Hver bragte en Skat saa rig og saa stor,
 Det spøgte i Drengens Vand.
 Han saae hver Seiler havde sit Navn;
 Paa en, den var værd nok at føre,
 Stod „Iason“ udhugget i høien Stavn,
 Og Drengen sik Mythen at høre,
 Om Argonauternes driftige Tog,
 Det gyldne Skind, som blev bundet;
 Og Drengens Tanker til Kolchis drog,
 I ham selv var en Iason fundet.

Og Musaen kom i den natlige Stund
 Til Billedskærerens Stue,
 Hun kyssed' det fattige Barn paa hans Mund,
 Saa fra Vandet der lyste en Lue.
 Og Kunstens Kolchis for Drengen laae,
 Med Farver, med Duft og med Toner;
 De høie Guder han for sig saae,
 Med Magtens evige Kroner;
 Men Christus-Solen steg stor og reen,
 Da svandt de til Taage- og Skyer,

Der sank og blev Bjergenes Marmorsteen
 Ei langt fra de Christnes Bher.
 Den skinnende hvide Væg var at see,
 Der det klang, som naar Orgelet stormer:
 „Hvo løser os etter fra denne Bee,
 Til Guders og Skjønheds Former!“ —
 Da faldt Fortrofningens milde Ord,
 Som Dug til hvert Blad paa Grenen:
 „En Yngling kommer der hoit fra Nord,
 Han løser Jer ud af Stenen!“

Det Syn var svundet og Drommen med,
 Den Lille laae vaagen der hjemme,
 Men Dag og Nat drev ham Tanken asted,
 Han hørte sin Niussas Stemme.
 Og Snillet vorte, men ei hans Navn,
 Knap vidste han selv, han var fremme;
 Han havde en Længsel, han følte et Savn,
 Skjøndt Moder-Arme ham holdt i Favn.

Til Kolchis-Italia, Kunstens Land,
 Han drog fra de danske Bøge.
 Geniet kan adle en Dreng til Mand,
 Og Manden maa Kamp forsøge.
 Hver Kunstner gjør sit Argonautertog,
 Hans Bei er de skuffende Bolger,
 Og om ei Stormen hans Skib nedslag,
 Ham Symphaliden forfølger;
 Det ædleste Hjerte tor Pilene naae,
 Dog, Niddets forgiftede Pile,
 Dog, Den som er Jason, vil Kolchis naae.
 — Vi saae ham til Kolchis ile.

Huin Mythe ham altid for Øret klang,
Han gif mistrostet og stille.

Nu slog han mod fjelder, og Jason fremsprang,
Da først begreb han sit Snille.

Geniet ei længer som Mythe stod,
Til Klarhed man saae det fremspringe,
En ung Alexander fra Isse til God,
Der vil og skal Verden betvinge.

Som han det først frygter: „Hver Seier er endt,
„Hvad bliver for mig tilbage!“

Men Kunstens Grænder har Ingen fjendt,
De vore, hvor Nander tiltage.

Bucephalos tæmmes, til Kamp det gaaer,
O, Jorden er altfor lidet!

Geniet som Alexander staer
Og bliver et Mærke for Tiden.

Hans Seire fjender Alverden godt,
Stolt lyder det Navn, han har vundet,
Fra Vaticanet til Czarens Slot,
Fra huin Side Themsen og Sundet.
Geniet drog ind i Babylon,
Det Seierstog maatte han give,
Og Gratierne sang da paa Helicon:
„For Dig vil et lignende blive!“

Det var i September, en deiligt Dag,
Rundtom saae man heiset det danske Flag,
Da Danmarks Genius stolt nedskrev
Sin Mythe om Jason den Anden,
Om Alexandertoget, der blev
Hvor Folket strømmed' til Stranden.

Og under sit Banner hver Kunstner drog
 Imod ham med Jublen: „han lander!“
 En syvfarvet Bue Solstraalerne flog'
 Som VReport for Alexander!*)

See, Hverdagsslivets smaalige Dunst
 Dog maatte Minuter vige!
 I ham har vi hyllet den hellige Kunst,
 Apostlen fra Aalandens Rige.

II.

Til Thorvaldsen,
 da han første Gang kom i Studenterforeningen

October bliver man Student,
 At sige, naar man staaer sin Prove,
 Kan Græsk og Romersk excellent,
 Sant Archimedes Kunst udøve;
 Fortælle snildt hvad Klio skrev —
 Alt har vi stikkeltig forklaret,
 Men Du sik stoltest Borgerbrev,
 Thi Du i Marmor svared'.

Du blev Student, og Du kan troe,
 Just i October maa det være.
 Du hugged' Dig igjennem jo,
 Saa Talemaaden kom til Gre.

*) Da Thorvaldsen steg island viste sig en smuk Regnbue over Skibet.

„Hvad giver op Du af Homer?“
 Blev spurt, og man jo vented' Blade;
 Da formed' Du til Liv i Leer
 Den hele Iliade.

Det Sprog Prariteles har talt,
 Det talte Du, som ingen Ander,
 Hvad Flaccus har i Toner malt,
 Du plastisk gav, Du fatted' Manden.
 Du dristig Skjønhedscirklen slog,
 Beregned' alle Former nøie,
 Og i Historien Du tog
 Jo Klio selv den høie.

Man spurgte Dig i Christendom,
 Og Du lod Stenen for Dig tale;
 Saa Christus i vort Tempel kom,
 Med Kraft og Mildhed at husvale.
 Svar gav Du i Astronomi,
 Saa selv Copernicus gjenleved';
 Dit Marmor-Ord er Poesi,
 Slig Stiil har Du os skrevet.

Dansk og Latin med Marmor-Ord,
 Du talte, saa det Dode leved'.
 De blevé hørt i Syd og Nord,
 Stolt Danmarks Moderhjerte bæved'.
 Den yngste Kreds Du om Dig seer,
 Hvert Die er en Glædes-Kjerte;
 Hvo elster og beundrer meer,
 End juft det unge Hjerte!

III.

„Dandserinden.“ — Ganymed. — Amor og Psyche.

(1844.)

— En Familie hvor Thorvaldsen saa godt som daglig kom og ved Vor-nenes Dandseovelser var en livlig Tilstuer, blev bestemt, at om Aftenen den 8de Marts, hans saakalde romerske Fødselsdag, skulle han overrasket af de Smaa med en Dans om hans Værker: Dandserinden, Ganymed med Drnen og Amor og Psyche; efterfølgende Sang som sluttede sig hertil skulle assynges efter Weyses Melodi: „Risler alle Bolger smaa“.

Kunstner, mild og stor, som Gaa!
 Venligt seer Du til de Smaa,
 Der i Dansen træder hver
 Som i Marmoret hun der,
 Hun, som evig ung vil staae,
 Naar de Born har Løffer graae,
 Hun din sjonne Dandserinde:
 Undigt Barn, dog voren Qvinde,
 Let fremsprunget ved dit Bliv.
 Ja, Du aander Ungdomsliv! —
 Børnesloffen, uskyldsglad,
 Kysser paa dit Laurbærblad!

Snillet er en Drn, den jo
 Holder Lynet i sin Klo;
 Guds Natur sig boier ned,
 Som en yndig Ganymed,
 Skjænker Snillet-Skaalen fuld,
 Skjænker Landens Drif i Guld.
 Vi med Ord kan det ei male!
 Du lod Stenen det udtale:

Snillet, som sin Lædshedrik
Af Naturens Friskhed sik,
„Boble, boble,” luehed!
Drnen kyser Ganymed. —

Psyphen, som i Dig vi veed
Har vor hele Kjærlighed.
Psyphen mægtig, hoi og reen,
Trængte i den folde Steen,
Kjærlihedens Kys den sik;
Synligt Alt for os opgik. —
Selv sig sletter Laurbærgrenen
Om dit Skønheds-Digt i Stenen.
See de Børn, som om Dig staae,
Sige engang deres Småa:
„Ansigt vi til Ansigt saae
Ham, med Aandens Glorie paa!”

Graat Veir.

(1830.)

Den vaade Taage hænger dorsk over Mark og By,
Det gider ikke regne engang fra sorten Sky;
Selv Gaardens Endre ligge saa tause hver og een,
Med Hovedet bag Bingen, og ligné Kampesteen.
Ja Bedstemo'er i Stolen smaanikker, sover ind;
Den smukke Datterdatter, med Haanden under Kind,

Har gabet fire Gange, jeg veed hvad det spaaer,
 See, over Brystet falder det lange, gule Haar.
 Jeg selv sidder sovning med Venene paatvers,
 Jeg gider ikke læse i mine egne Vers!

O s t e r g a d e,

poetisk betragtet.

(1829.)

„Wandl' im Grünen.

„Willst Du die Blumen verstehn

„Mußt Du erst den Wald durchgehn.“

Tied.

Det hele Liv, ret som det staaer
 Og gaaer,
 Kan findes paa en simpel Promenade
 Igjennem Østergade.
 — Først stirre vi med Barnets Drømmeblik,
 Paa al den smukke Stads i Høis's Boutik.
 O hvilken Verden, sjøn og underfuld!
 Hvor straaler den med deilig Glimmer-Guld!
 Ja Alt er Strængespil, fra Haar til Mattergalen,
 Selv Hestene man seer med Pipe midt i Halen;
 Vi drømme os en evig Blomster-Mai! —
 Men Klokkens slaer paa Taarnet: Nicolai;
 Næst trækker Tiden os i Barne-Kjolen,
 Vi maae i Skolen.
 I Efterslægten sidde vi paa Bænken;
 Nu skal vi lære lidt fornuftig Tænken,

Beklappes smukt med Viisdoms-Perle
 Til en Gramens-Perle.
 Saa dimitteres vi til Brummers Stue.
 Kunnt om vi skue
 En Mængde — siive Bind
 Af Svinelæder, Pap og Kalveskind;
 Det smukke Folk, men torre — Sammerkade!
 Thi Livet vinker — — — ud paa Østergade.
 — Brogede Brimmel!
 Øppe sig hvælver den skyklare Himmel.
 O, hvilket Liv! ha, lyftig og fro!
 Skilles og mødes,
 Puffes og stødes,
 Slide paa Livet, paa Støvler og Skoe.
 Flagrende Baand og flagrende Drinder,
 Sminkede Hjerter og sminkede Kinder,
 Heste paa fire, og Heste paa to;
 Fromme Matroner,
 Bitte Baroner,
 Rigmand og Tigger,
 Lyftigt i Droschker, Karreter og Gigger;
 Alle vil larme!
 Gud sig forbarme!
 Heden os qvalte med Haar og med Skind,
 Gjorde ei Damerne Bind. —
 Her en Frugthandler
 Vinker med Nebler, Rosiner og Mandler,
 Svulmende Druer —
 Af Hjertet luer!
 Det kriller saa sært i Mary og Been,
 Man føler sig blive en leierlig En;

Man snakker om Længsel i sit Bryggi,
 Om „Silke som blaa Violer“,
 Om Sølverskyer og Lysets Rygst,
 Samt Smertens Pil og Pistoler,
 Og før man har sig ret selv beseet,
 Er man Poet. —
 Electrisk gnistrer Haaret;
 Ind paa Aviscomptoirer
 Man styrter nu; stift strutte alle Lommer
 Af Digterblommer.
 — Saa gaaer det fort i Ungdoms glade Flugt.
 Alt er saa smukt,
 I Harmoni det store Hele svinder,
 Fra Skraldemanden til de ni Gudinder.
 Men som man allerbedst paa Flisen danser,
 Man standser:
 Hos Jürgensen bag Rudens Glar
 Man bliver vaer
 En Mængde Uhre; hvert os minder,
 At Tiden svinder,
 At som vi bedst vil nyde Promenaden
 Staae vi ved Enden alt af Gaden.
 Forskrækket i vort Sind,
 Vi falde strax paa Apotheket ind,
 Beværté Sjæl og Krop med Draaber og med Piller;
 Kort sagt, man stiller
 Sit Febergyd med saadant Slikkeri,
 Og hopper bort — — men det er snart forbii;
 Vi staae ved Gadens Ende.
 Paa Hjørnet kan vi kjende
 Som Tidens Billed, „mutationum mater“,
 Comedie-Placater.

Hver Dag man spiller;
Der verle sært Tragedier og muntre Vaudeviller.
— Nu staae vi her, i Kjole eller Trøje,
Det store Ny-Torv ligger for vort Die.
Vi see Theatret vel, men vide ikke
Hvad vore Blitke
Skal bag det store, dunkle Forhæng flue
I magisk Lue.

Vi grunde — — ak! kun fort er her vort Stade
Et Skridt — og saa — Farvel vor Østergade!

En Hustru.

(1844.)

En Hustru smykker Huset, som en Ranke
Hun rækker Manden Livets bedste Vin.
Hun styrker og begeistrer tiidt hans Tanke,
Hvert Smil af hende blev en Rose flin;
Hun deler hver en Hjertets Byrde trolig,
Hun er hvad Englen for Tobias var,
En ødel Hustru blev i hver en Bolig
Den bedste Skat som Husets Gier har.

En Hustru som er Moder, er et Hjerte
Der gyder ud sit friske, rige Væld,
Hun kysser bort den hele Ungdoms Smerte,
Hun virker stille til et Riges Held;

Hun aander Tanker ind, hvis Frugter gløde
 Igjennem Slægter, mange, mange Aar,
 Sødt Moders Navn i Hustruens stal møde,
 En Genius i dem forenet staer!

Et eget Udtryk har en Moders Die,
 Man føler, man maa være hende huld,
 Gud som randsager alle Hjerter nøie,
 Ved, dette Hjerte blev et prøvet Guld.
 Thi hæv Dig Sang! udbred din Svane-Vinge!
 Svulm høit, som Strængens Tone og forgaa!
 Hver ødel Hustru dette Dvad vi bringe,
 Og Gud skee Tak, paa Jorden er ei Faa!

Underlige Drømme.

(1831.)

Det er saa stille i vor By,
 Thi det er kun ved Morgen-Gry;
 Man seer ei Hund, man seer ei Kat,
 Selv Vægteren har sagt: „God Nat!“
 Han sidder i et Kjælder-Skuur,
 Og faaer sig der en lille Luur.
 Tre Haandværkssvende gaae forbi,
 De vandre bort i Compagni;
 Paa Ryggen har de hele Klatten,
 Og Vordugs Overtræk om Hatten.

De ere glade hver og een,
 Thi de har unge rafse Been;
 En Smed, en Skrædder og en Bager,
 Er det, som nu paa Vandring drager.

Man snart kun Bhens Taarne seer,
 Der Solens førstie Straale leer;
 Men hvor de Svende komme frem,
 Som Konger Alt modtager dem.
 Det Hele røber noget Stort.
 Dem Skoven staaer som Report;
 Vel er ei Borgerkabet der,
 Men Skovens Tugle synge her,
 Det gaaer saa godt i Mol og Dur,
 Som om det Hele var Natur.
 Og der er smukt, hvorhen de see,
 Saa Hjertet ordentlig maa lee,
 Ja det vil gjennem Bryst og Træk,
 For selv at sige: „mange Tak!“

Men som de gaae i Skoven frem,
 En deiligt Dvinde møder dem.
 Hun har en græsgrøn Kjole paa
 Og Vinger ud fra Skuld'ren gaae;
 Hun bærer frem et gyldent Horn
 Med skjonne Blomster, Frugt og Korn:
 Fortuna falder Verden hende.
 Hun hilser vore Ungersvende
 Og stjænker dem med venligt Sind
 Et Ebble, rødt som deres Kind,
 Et Lykkens Ebble nok saa smukt,
 Og svinder saa bag Skovens Bugt.

De Svende glad paa Æblet see;
 Men, Herre Gud, de er jo Tre,
 Og Æblet kan de ikke dele,
 Thi Lykken boer kun i det Hele.
 Der tænkes ud, der tænkes ind,
 Men Tanken bliver dog til Wind;
 Tilsidst staer Skædderen da frem,
 Og dømmer saadan mellem dem:
 At alle Tre paa dette Sted
 Skal lægge sig paa Jorden ned,
 Og Æblet vil de den tildømme,
 Der har de underligste Drømme.
 Thi lægge de sig strax til Ro. —

— Der gaaer een Time — der gaaer to —
 Men endelig de sig da røre. —
 — Nu skal vi deres Drømme høre.

„Mit er da Æblet!“ siger Smeden;
 „Jo, jeg har været følt i Heden,
 Ja, værre end man muligt troer.
 I Drømme jeg til Holved' foer;
 Der var en Smiedie lang og bred,
 Og den var Fanden selv for heed.
 Der var en Larm, der var en Sto,
 Og Djævle kom og atter fløi;
 Den smilte godt, den hele Slægt,
 Og kaldtes der en hellig Sect.
 Paa Bibelen de smedeb' hen,
 Gud kjendte den vist knap igjen;
 Paa Hovedet blev sat hvert Ord,
 De sangen vil den hele Jord,

Ia binde Tanken og Tornusten;
 Med Taage syldtes hele Lusten,
 Og hvem de fangede hvert Aar,
 De bleve kaldte Troens Faar."

Men Skrädderen begyndte nu:
 „Jeg drømte mere ført end Du.
 Jeg var saa luftig, som en Myg,
 Og Vinger vorte paa min Ryg,
 Ja uden at jeg veed hvordan,
 Med eet jeg kom i Himlen an.
 Den var saa stor, saa lang, saa sval,
 Det var en heilig Skräddersal!
 Paa hver en Sky stod Engle smaa,
 Der havde ei det mindste paa;
 De syede med Traad og Maal,
 Regnbuen her var Skräddermaal,
 Det Hele var saa propert her,
 Og Pressejern var Solen der.
 Man sang saa godt paa dette Sted,
 Og jeg — ja, jeg sang ogsaa med.
 Vi syede med Sang og Spil,
 Saa Helvede blev reent syet til.
 Jeg næsten troer det er endnu!
 Men, Bager! siig, hvad drømte Du?
 Skjøndt Eblet neppe bliver Dit. —“

„Jo, Eblet troer jeg bliver mit!”
 Gjensvared' han, „thi med Forlov!
 Jeg hverken drømte ellersov.
 Thi, som jeg lagde mig til No,
 Saae jeg, hvordan I begge To

Fløi hver til sit med Hud og Krop;
 Gen gik derned, Gen gik derop.
 Da brugte jeg Forstandens Tem,
 Og tænkte, Den kom aldrig hjem,
 Der eengang foer til Herved ned,
 Og Den, som sik i Himlen Sted,
 Han har jo Fryd og gode Dage,
 Og vandrer heller ei tilbage.
 Da Hver er kommen nu til Sit,
 Jeg tænkte, Gblet er da mit! —
 Det var en fin, en deilig Slags,
 Thi spiste jeg det lige strax!"

Den unge Herr Petersen.

"Og det var den unge Herr Petersen,
 Han bygger sig saa kosteligt et Skib.
 Det Skib var udaf det brasilianske Træ;
 Men Masten den var ligesaa."

Og han vilde finde det Rosenblod, —
 Hvorfors skal han ei kunne gifte sig? —
 Han stod i Kahytten, ved Moret hun stod
 Med Tøfler og med Sporer paa.

Og det var den unge Herr Petersen,
 Hans Ladning den var Nollinger saa smaa;
 Det Skib var udaf det brasilianske Træ:
 Og Nollingerne ligesaa.

Indledningsord

ved

„Julehilsen til Store og Smaa fra danske Componister“.

(1849.)

Du veed det gamle Eventyr om
 „Det syngende Træ“, kjendt af Mange,
 Hvert Blad havde Toner og deiligt kom
 De frem i Accorder og Sange.
 — Her har Du Træet, men i det Smaa,
 Melodier fra Bladene gaae!

(1850.)

See, Hørren staaer saa slank og fri,
 Hvor blomfrer hele Flokken!
 Hver Klokkeder har Melodi,
 Men uden Knevl er Klokk'en;
 Du hører ei dens „ding, ding, dang!“
 Nei, ikke nu — men først engang,
 Naar Hørren ret har lidt og stridt,
 Og ligger, som Papiret hvidt; —
 En Tonemester paa det staaer,
 En Fjer er Trolddomsstaven,
 Hvad Blomsten sollte, synligt staaer,
 I Klang det fra Papiret gaaer,
 Liv svinger sig fra Graven.

(1851.)

Vers foran hver enkelt Composition.

(Niels W. Gade.)

Igjennem Tanken gaaer en Caravane
 Grindringer med Smil og Alvors Blik,
 Det fuser hoit, som Vingen af en Svane —
 Det Amor er, den Gud, som Magten sit!

(J. P. E. Hartmann.)

Hun sidder derinde og spiller Claveer;
 Hør Tonerne svulme i Lykke;
 Her udenfor staaer jeg, mod Vinduet jeg seer,
 Af, saae jeg dog der hendes Skygge,
 Selv den gjør mit Øie og Hjerte saa vel, —
 Langt meer end et Billed' af Raphæl.

(Eduard Helfsted.)

Han jager affstæd med Svalernes Flugt;
 Om Solen end Skinner og Alt er smukt,
 I Verden eet Billedø seer han kun:
 Den oplyste Kirke og der staaer hun,
 Hans stadige Tanke, den Andens Brud —!
 — O, sloi jeg med ham dog i Verden ud!

(E. Hornemann.)

Fra Hævdybets klinger det Matten lang,
 Med lokkende, heilig Glasfløkkeklang;

Dernede vil dulmes min dybe Smerte,
Der kommer ei Drømmen ængstende føl! —

„Havet har intet Hjerte,
Havfruen ingen Sjæl!“

(H. S. Pauli.)

Saa vims og urolig, som Maagernes Hær
Gaae Tonerne; — Noget man veed:
Forlovelse er der i Huset her,
Men det er en Hemmelighed;
Du drømmer det ikke, — hvem troer Du? Gjæt! —
Vær taus, som jeg, skal jeg sige Dig det!

(Anton Rée.)

See Skøiteløberen jager omkring,
Han slaaer snart forte, snart lange Svind,
Og Skoiten skjærer paa Isens Speil
Hans Kjærestes Navn, uden mindste Feil;
Hvor Solstraalen brydes mod Furens Kanter,
Staae Trækkene fyldte med Diamanter,
Mens Iisspeilet gynger med Kjærligheds Navn.

Cantate

i Anledning af Hennes Majestat Dronning Caroline Amalias høie
Fødselsfest den 28de Juni 1842.

Chor.

Et deiligt Skov- og Kornland er mod Nord,
Der Knud og Valdemar bar Konge-Kronen,
Der Tycho Brahe læste Stjernens Ord,
Der Ludvig Holberg tegnede Nationen;
Det hvide Christi Kors i Flaget staaer,
Det vaier stolt med ærefulde Minder;
Mod Bondens Gledehave Bølgen flaaer,
Der lege Børn med friske, sunde Kinder.
Landets Navn er Danmark!

Solo med Chor.

Bed Kongens Slot i Skoven der,
Under de dufstende, grønne Træer,
Samles en Folkefhyngse;
I Luften vaier det danske Flag,
I Dag er det Dronningens Fødselsdag,
En Sang for hende vi synge.
„Gud glæde den milde Fyrstinde!“

Firstemlig Verelsang med Chor.

Bed Heklas God er Sneen smeltet hen,
Et Brudetog til Hest mod Hjemmet vender,
Omt smiler Bruden til sit Hjertes Ven:

„Vor Lykkes Dag dog hele Landet kjender!
 Det er en Fest! den komme tidt igjen!“
 Og fromt i Bon hun folder sine Hænder.
 „Gud velsigne og glæde vor Dronning!“

Hedt brænder Solen ved Guineas Bugt,
 De Sorte ind mod Strandens Baaden sætte,
 Fra Fortet flagrer Danebroget smukt,
 Kanoner tordne — hvad betyder dette!
 Her er Musik og Sang, og Brød og Frugt,
 De frie Hænder Blomsterkrandse flette.
 „Gud velsigne og glæde vor Dronning!“

Fra Hytten ved det aabne Vesterhav
 Familien paa Fiskesangst er seilet,
 Den gamle Moder synter Stuen brav,
 Hun smiler, som da hendes Husbond heiled'.
 Det er en Fest, thi ryger hun med Nav
 Og stikker grønne Grene omkring Speilet.
 „Gud velsigne og glæde vor Dronning!“

For Gud der Intet skjult i Verden seer,
 Mod Jordens Stov har han sit Aslyn højet —!
 — En Krone herlig er, et Hjerte meer,
 Og dit, o Dronning! straaler Dig af Diet!
 Der er det fattigt Barn din Krone seer,
 Just ved at stige ned Du blev ophøjet!
 „Gud velsigne og glæde vor Dronning!“

P r o l o g e r.

I.

Ved en Forestilling af Familien Price.

Nu er det Vinter, det vi Alle føle,
 Og har vi ikke Sne, saa har vi Søle,
 Følt raakoldt, Storm, og Taage der kan smages,
 Og Aftnen kommer naar Middagen dages.
 En saadan Tid, indsoebt i Taagemassen,
 Har Træng til Trysleri — og Skuepladsen
 Er Tryllefredsen — her staer Skoven grøn,
 Her skinner Sommersolen varm og stjøn,
 Musiken klinger, Blomsten staaer i Flor,
 Og midt i Sommertiden man sig troer!
 Velkommen her til Scenens Tryllefreds,
 Kom med et venligt Sind, bliv veltilfreds.
 Gi Holbergs Lune klinger her for Folket,
 Gi Nordens Old, som Dohlenschläger tolket,
 Gi Vaudevilles spøgende og let;
 Nei, noget Mindre vil man kalde det,
 En Billedrække, som fra Syden kom,
 Og som Kaleidoskopet verler om
 Med altid samme Treklang, samme Mine,
 Pierrot, og Harlekin og Colombine.
 Det Dumme og det Snu i Kamp herneden,
 En Skytsaand folger altid Kjærligheden.
 Vi bringe altsaa hvad de Alle kjende,
 Fra første Scene og til det maa ende.

Det er som om vi ned fra Hylden tog
 Ved Vintertid en gammel Billedbog,
 Der moret Fae'r og Moe'r da de var smaa,
 Og os, som Børn — ja hvad vi dengang saa
 Med Barnesind, i Glædens forte Lime,
 Betragt igjen i den gamle Pantomime.
 Tengang om Året tages Bogen ned —
 Betragt den med den gamle Kjærlighed.

II.

I lignende Anledning, fremsagt af Carl Price.

Prologen er altid en Slags Bouquet,
 Hvormed man siger: Velkommen herinde!
 Men bringe een, som er ny og net,
 De Blomster er ikke saa let at finde,
 Og vanskeligst, skal de være piquante.
 Dog Fader og Moder og Onkel og Tante,
 Cousinerne med, de sagde — „gaa dog.
 Et hjerteligt Ord er den bedste Prolog!“
 En har det i Tale og En i Mimik,
 Jeg her maa sige de Vers jeg sik,
 Maa bringe de Blomster som var at saae,
 Den ørlige Billie vil Ingen forsmaae!
 I Romerlandet hvor Apelsinen
 Paa Træet hænger som Eglet her;
 Der fødtes Pierroen og Harlekin,
 De ved Gasorti blev Dansken kjær,

Ia Pantomimen blev dansk som Nogen,
 Derom maa der staae i Mindebogen.
 Et Blad tages frem, med „Guld nøglen“ paa,
 Tableauer og Dandse skal Rammen slaae
 Saa broget, phantastisk og udenlandst,
 Men Hjertet deri er ved Slægten dansk.
 Hav Tak for det Hjem vi har fundet her,
 Hav Tak for det Bisald De gav os hver.
 Det er en Tid siden sidst vi saaes,
 Her foran Lampernes magiske Flamme,
 Velkommen! Det venligt og godt forstaaes!
 Velkommen! Gid De maae sige det samme!

III.

Ved en givet Forestilling til Indtaegt for „den blinde Soldat“.

Tillad jeg siger hvad De alt veed,
 Meget her maae De ikke vente,
 Den gode Willie og vort Niemed
 Maae smukt De have in mente.
 En Anecdote jeg husker paa:
 I een af de store Stæder,
 En stakkels Blind man paa Gaden saae,
 Han stod i fattige Klæder!
 Og Mængden stormede travl forbi,
 Den Blindest Hat kom ei Skilling i.
 Da saaes en Sanger, Scenens største,
 Han stillede sig ved den Blinde hen,

Og sang en Vise, een af de første
 Der faldt ham ind; — hvor greb dog den!
 En lyttende Skare stod rundtenom,
 Og Venge der til den Blinde kom.

Hør er Noget ligt og dog ikke ligt,
 I Billie og Hensigt De Ligheden finde,
 De Ringeste er vi vor Scenens Digt,
 Og ingen Betler er vor Blinde.
 Vi søgte ham op i hans mørke Nat,
 For Danmark gav han sin bedste Skat,
 Sine Dines Lys, den folklare Dag,
 For Danmarks klare, retfærdige Sag.
 Nu samle vi her til hans Juletræ,
 Hver tænder et Lys ved sin lille Gave,
 Og Lystets Varme og Stuens Læ
 Vor tappre Broder vil føle og have.
 Forstaae Deeltagelsens sode Must!

I Natten gaaer Stjernen op for hans Blik!
 Hver giver sin Skjærv, som han kan bedst,
 Og nu er Aftnen en Glædesfest.

IV.

Frem sagt af hr. Ch. Schmidt ved hans Sommersætning
 i Casino 1853.

Borddandsen kjende De! ja De har kjendt den
 Alt et Par Alar! Huzz paa Ole Lukøie,
 Dragkisten dreier sig, den løfter Been.
 Ildklemmen dandser, Skilderierne.

Borddandsen kjende De forud for Andre,
 Men Christians Feberangst, først nu De kjender,
 Nu da De selv har Tryllekredsen sat
 Med lille Finger, lagt paa lille Finger,
 Helt der kom Gyssning, Rivning, der kom Feber!
 Hos Gen og Anden! — Den er føl den Feber,
 Men hvad er den, mod den jeg har iasten.
 Af Borddands-Feber, Valgs- og Val-Genis Kold-Feber,
 De er igrunden ingen Ting mod min.
 Min — ja De lee — lee fun — det letter.
 Jeg gaaer iasten med Vertinde-Feber,
 Tør jeg betroe Dem det: „Vertinde-Feber“.
 Paa Gjester, Huus og paa Unretningen
 Jeg tænker, tænkte, tænker meer end Nogen.
 — Welkommen! tag til Takke! —“ er Prologen,
 Og Dyden ved den er, at den er fort! —
 Ved Deres Bisald gaaer min Feber bort!

Alphabet-Bouquet.

(1846.)

A. Agurke-Blomst.

Gen seer man født for Prosa og Gen for Poesi,
 Gen skabtes for Agurker og Gen for Potpourri!

B. Bugbom.

Maar Vinteren dræber alt det Skjonne,
 Da skabtes først det evigt Grønne.

C. Christi-Bloodsdræbe.

Gaaer Verden Dig for haardt imod,
Huske: Christus maatte græde Blod.

D. Drue-Blomst.

Beskeden som Blomst, men god som Frugt,
Kan der være i Verden noget mere Smuk?

E. Enghblomme.

Engblommien veed Du voxer frem i Mosen,
Men bragt til Dig, misundes den af Rosen.

F. Fjælkøver.

Med den i Haanden Du bliver perplex,
Du seer Dig selv som en lille Her!

G. Georgine.

Prangende Daare,
Du kan dog ikke saare

H. Hyacinth.

Dens Klokker ringe over Eng,
At Skønheds Blomst gaaer snart i Seng.

J. Idililie.

I denne Blomst vi To forenes sammen,
Du er den friske Lilie, jeg er Flammen!

K. Kongelys.

Skjøndt født paa Marken, kan man være
Et Kongelys med Gre.

L. Lindeblomst.

Hjertet skal ligne Lindens Blad,
Men ei ved hvert Hjerte just Blomsten sad.

M. Myrthe.

Den Sorg er altid mindre, hvor
To kunne Sorgen dele,
Og Lykken bliver dobbelt stor,
Hvor Twende sik den Hele!

N. Noli me tangere.

Forsager Du denne Blomst? Jo den er rigtig,
Den er mig selv. — Jeg beder, vær forsiktig!

O. Øyedrive.

See ei paa Navnet, ringe useligt —!
Gud gav mig Blads i Skovens Skjønheds-Digt.

P. Purpurlilie.

Vogt Dig, sterke Purpurlilie,
At ikke Sommersuglen faaer sin Billie!

Q. Quæde.

Hvad ei et Solkhs folder ud,
Maa modnes ved den skarpe Lud.

R. Ridderspore.

Mærk det, I Smaa og Store,
Som arle Eders Skind,
Get er en Ridderspore,
Et Andet — Ridderfjnd!

S. Solsikte.

Den dreier sig beständig efter Solen,
Men Solen la'er den sidde dog paa Stolen.

T. Tulipan.

Jeg er juist kostbar, derpaa kan Du stole,
Man spørger ei om Sjæl, men fun om Kjole.

U. Ulvesod.

Det mindste Blad er et Hereri,
Der sidder en levende Sjæl deri!

V. Violer.

Fra den Tid jeg dine Dine saae,
Er ingen Violer rigtige blaae!

X. Y. Z.

Hvad gør jeg med X og med Y og med Z?
De falde som Ukrud fra min Bouquet.

Æ. Ærteblomst.

Den fineste Blomst med bedste Villie,
Tidt ender som Vælg med en stor Familie.

Sornene og den graa Mo'rlille.

(1830.)

Der dø väl många bubblor bort,
Som glänste för min syn;
Men nya växa innan kort
Med lika bild af skyn.

Franzén.

T Hjertet sidder en lille Person,
Han gestikulerer saa saare;
Det er mærkværdigt, hvor følsom han er,
Han svømmer bestandigt i Saare.
Han digter alene de rørende Ting,
Af! Vand er vist Tanken og Tonen;
Thi, tænk! vore Dine staae tidt under Vand,
Skjøndt de er' saa langt fra Personen

Han maa ei slippe i Verden ud,
 Saa blev der først Graad og Jammer;
 Vort Bryst skal være hans Fangetaarn,
 Og Hjertet hans Fængselskammer.
 Han sidder jo luunt inden Vægge der,
 Skjendt evigt og altid han straaler:
 „Her er saa snevert! O ud! Derud,
 Hvor Himlen og Sollyset straaler!“
 — Nei, saa gaaer det meget bedre til
 Hos dem, som boe i vor Pande.
 Vel er det Tagkammer lidet og lavt,
 Dog rummer det godt, maa man sørde;
 Thi der er' tuftnd' velsignede Småa,
 Ja tuftnde til og lidt flere,
 Der synge og springe ved Dag og Nat;
 (Hos visse de mindre genere);
 Det er Phantasiens levende Småa,
 De kjende ei Savn eller Fængsel,
 Ja tids gjer' de Mar af den lille Person,
 Der sidder i Hjertets Fængsel.
 De kan de deilige Eventyr,
 Og naar vi Mennesker læse,
 Saa spille de strax, som Comedie Alt,
 Her lige over vor Næse.
 Ja, tids kan de udvide Kammeret selv,
 Saa Mange alt føle en Svimlen;
 Men tønk dog ogsaa, hvor høit det gaaer!
 Det gaaer gjennem hele Himlen,
 Saa høit, saa høit over Sol og Planet,
 Ja langt paa den anden Side.
 Hvorledes de ellers kan gjøre Sligt,
 Ja, det maa vor Herre vide!

— Men vil' de gjøre for stort et Spring,
 Hvad ellers Spectakel og Trætte,
 Da kommer Fornuft'en, en graa Mo'rlil,
 Hun bringer dem snarlig tilrette.
 Lidt tysser hun ogsaa og er lidt vred
 Paa ham, som i Hjertet græder;
 Men ofte hun troster, da synge de Smaa
 Saa smukt om Himmelens Glæder.

Men Dagene svinde og Marenæ gaae,
 Om selv de er' nok saa mange;
 Da bliver det Hængsel i Hjertet her
 For svagt til at holde sin Fange.
 Det Tagkammer selv er i skrobelig Stand,
 Det taaler ei Bornenes Springen;
 Den gamle Mo'rlille dem tager i Favn,
 Som Moder, hun glemmer slet Ingen.
 Og Hjertets Lille, det Langsels Barn,
 Er nærmest ved hendes Hjerte;
 Saa barnligt, saa trægt det hviler der,
 Og glemmer sin Sorg og Smerte.
 Da er hun ei længer en graa Mo'rlil,
 Med Turer og Sorg paa sin Vand'e;
 Nei, ung og blomstrende hæver hun sig
 Til Himmelens lysende Lande.

Farvel til H. P. Holst

(Da han reiste til Italien 1840).

Flyv ned mod Syd, see der de rige Skatte,
 Som evig leve og begeistre maae!
 Med Ungdoms Sjæl Du deres Storhed fatte,
 Og Du i Sang os give, hvad Du saae.
 Ja, flyv mod Syd, det bliver koldt her hjemme,
 Snart dække vaade Zaager Danmarks Ryft;
 Her groer din Rose, den Du ei kan glemme,
 Fra Norden dufter Beemod i dit Bryft!

Idet man stilles, komme alle Minder,
 Net som en Børneslok med milde Blif,
 De synge om, hvor snart det Hele svinder;
 Farvel! i Dig en trofast Ven vi sik!
 I Afskedsstunden staer saa fjernt vort Møde,
 Og Tiden synes lang, — hvad kan ei skee!
 Dog flyv! flyv i din Diger-Morgenrøde!
 Farvel! Gud lad os glad hinanden see!

Skolemesteren.

(1830.)

I den lumre Skolestue ville vi nu dyæle lidt.
 Tydsflands Kort paa Væggen hænger, det er temmeligt forslidt.
 Meget Blæk har flydt paa Bordet, manget Navn er ridset her;
 Store, lange Drengে sidde henad alle Børneke der.

Mangen Moders Kjæledægge sidder der med Næblekind,
 Og hvad ei vil ind i Panden staer for ham paa Bogens Bind.
 Nogle sladdre ganske sagte, Andre see sig lidt omkring;
 Men Tre, Tire rynde Panden, tenke saa paa Ingenting.

Udenfor et Posthorn klinger. Af, da flyve Længsels Blik
 Fra de haarde Skolebanke og fra Badens Grammatik.
 Hoit paa sit Catheder throner Skolemesteren saa bred;
 Han er meget lerd og stid, Kinden blaalog, und og fed.

Torre Prygl og torre Gloser, Skolemester-Wittighed,
 Regne hele Dagen lyftigt paa de unge Planter ned.
 Kvinden er hans gode Engel, Modrene til hende the,
 Og naar Offeret behager, svinder hver en Torden sky.

Men nu er der flemt derinde, thi der holdes Straffe-Net;
 Skolemesteren man skuer bukke Drengen om saa net,
 Give ham af Birkeriset ret et genialt Product.
 Drengen aander ud i Toner, hvad han saer, nok saa smukt.

Orgelet er Manden værdigt, derfor spiller han med Lyft;
 Hver en syndig Demon flygter da med eet fra Drengens Bryst,
 Boltrer sig i Tonehavet, og saa hurtigt som en Wind
 Hver en Djævel gaaer af Drengen i hans Skolemester ind.

Men der er ei Plads derinde for den nye Djævle-Hær,
 Følt det trykker, Blodet stiger, nu er selv han Dommen nær!
 Fur'en korser sig og gruer, og paa Skolemesteren seer —
 Riset ham af Haanden synker — af, han spiller aldrig meer.

Thyeknægten.

(1830.)

Tidlig Vuggen ligger det spæde Noer,
Det sover saa trygt og stille;
Moderen læser et Fader vor,
En Engel hun seer i den Lille.

Dint hun kysser hans runde Kind
Og glemmer hver jordisk Smerte,
Drømmer saa godt i Fremtid ind;
Saa drømmer hvert Moder-Hjerte.

Men Ravnen kommer med al sin Slægt,
Og synger bag Ruden sin Bise:
„Din Engel bliver en Thyeknægt,
„Og vi skal Engelen spise!“

Vandring i Skoven.

(Langelands Folkelægt.)

Min sode Brud, min unge Liv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Gensomhed,
Min sode Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaae vi To,
Der, hvor Skovmærker groe.

I denne lyse, tause Nat,
Hos Dig, min Verdens Skat,

Jeg er saa glad, saa salig glad,
 Duft friske Bøgeblad!
 Syng Nattergal! lys Maane klar!
 Jeg her al Rigdom har:
 Min søde Brud, min unge Vib,
 Min Kjærlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
 Som Nattergalens Sang,
 Saa dyb som Nattens stille Ro,
 Her hvor Skovmærker groe,
 Hvor maleriske Bøge staae
 Og vi ved Maan'skin gaae!
 Min søde Brud, min unge Vib,
 Min Kjærlighed, mit Liv!

De Danske og deres Konge.

(En Skizze fra den 11te Februar 1659.)
(1830.)

Alt reiser Vint'ren sit hvide Telt;
 Med Is ligger lille og store Belt;
 Men Danmark stoler paa Herren.

See Svensken ligger for Kjøbenhavn,
 Han stoler saa trægt paa sin Magt, sit Navn,
 Men Danmark stoler paa Herren.

I Øyen hersker den bittere Nød.
 Saa haardt den alt trues med Hungersdød!
 Men Danmark stoler paa Herren.

Den hele Vorstad er lagt i Gruus,
Høit Flammerne hvirvle fra Herrens Huus,
Men Danmark stoler paa Herren.

Den danske Konge paa Volden staaer,
De gloende Kugler omkring ham staaer,
Men Danmark stoler paa Herren.

Alt eier Fjenden den hele Ø;
Men Frederik svor i sin Rebe at døe,
Og Danmark stoler paa Herren.

Enhver vil stride trods Kjøn og Stand,
Hver Mand er en Helt, hver Dvinde en Mand,
Og Danmark stoler paa Herren.

Sin Liigskjorte drager nu Svensken paa.
Som Dødningstarer i Sneen de gaae,
Men Danmark stoler paa Herren.

De levende Sneemænd storme paa Stand,
Men Dvinden demi smelter med sydende Vand;
Erygt Danmark stoler paa Herren.

De Svenske storme med Larm og Skrig,
Men synke i Sneen som blodige Liig,
Thi Danmark stoler paa Herren.

— Snart toner Te Deum som Hjertets Folk,
Og Kongen knæler med alt sit Folk;
For Seiren takke de Herren.

Fædreslandske Digte under Krigen. (1848—1851.)

„for Danmark!“

Det er en stor alvorlig Tid,
Men fast til Gud staaer al vor Lid,
Vi stride jo den gode Strid
For Danmark!

Vi vil vor Ret, og ikke meer!
Vor Herre vil, det Bedste skeer,
Thi freidig fremad hver Mand seer,
For Danmark!

Paa Marken, ved det aabne Hav,
Staaer mangen gammel Kjæmpe-Grav,
Om Kraften i os Vink den gav
For Danmark!

I Landets Vaaben altid stod
Tre Løver, de betyde Mod,
Ni Hjerter, det er ørligt Blod
For Danmark!

Og som af Kroniken vi saae:
 Gen Mand kan tolv Mænds Styrke saae,
 Ved Enighed vi den vil naae,
 For Danmark!

Den Frivillige.

Mel. Saa hæmped de Helte.

Jeg kan ikke blive, jeg har ingen No,
 Jeg maa med de Andre til Leiren!
 Vor Sag er retfærdig, og Gud tor vi troe
 ::: Er med os, han giver os Seiren. :::

Aarhundreder Danmark var mægtigt og stort,
 Men saa blev det plukket og plukket.
 Nu skal de ei gjøre, hvad før de har gjort,
 ::: For længe har Danmark nu sukket. :::

De kan overvælde vort lille Land,
 Men rolle ei Mod eller Villie.
 Thi nu slaae vi Alle til hederste Mand,
 ::: Vort Skjold er saa reent som en Lilie. :::

Jeg føler mig stærk, og jeg kan holde ud!
 Tak Moder, Du vil, jeg maa stride.
 Med mig er din Tanke og med mig er Gud,
 ::: Hvad troer Du din Son da kan lide. :::

Farevel Allesammen! Jeg har ingen No,
 Jeg maa med de Andre til Leiren.
 Vor Sag er retfærdig, og Gud tor vi troe
 ::: Er med os, han giver os Seiren. :::

Herregårds-Skytterne.

Som Tegn om gamle Tider hjemme,
Om Ridderborg og Ridder-Mod,
Vor Bøsse løste skal sin Stemme;
For gamle Danmark Ungdoms Blod!

Mand staaer ved Mand,
„Med Gud, for Konge og Fædreland!“
Nu kommer Herregårds-Skytten!

Det er den sorte Jæger-Skare
Med dansk Cocarde og Hanefjer;
Blandt Fjendens Flokke skal vi klare,
Vort Die Hjertestedet seer.

Mand staaer ved Mand,
„Med Gud, for Konge og Fædreland!“
Nu kommer Herregårds-Skytten!

Tro ikke, Landet er ei lukket,
I Folket Holger Danske staaer!
Hver sjendlig fugl skal blive plukket,
Hvis Vinge over Gjerdet staaer!

Mand staaer ved Mand.
„Med Gud, for Konge og Fædreland!“
Nu kommer Herregårds-Skytten!

„Fremad!“

Fremad! frem, I danske Drenge!
Husf, I værne maae
Danmark, deiligt Vand og Vænge,
Blomst paa Havets Blaa.

Værne skulle I med Staale
 Danmarks Ret og Modersmaalet,
 Saa det aldrig glemmes siden.
 Gud er med i Striden!

Ærlighed til Skjold I føre!
 Hjenderne I flaae,
 Saa at det for Verdens Dre
 Rigtigt runge maa.
 Under Kampen Sværdet raade,
 Efter Kampen Mildhed, Maade!
 Fremad! frem, I danske Drenge,
 Værner Vand og Vænge.

Matrosen.

Min Lussting skal jeg give,
 Som danske Matros!
 Og skulde i Kampen jeg blive,
 Er Gud min Lods!

Nytaars-aften 1848.

Farvel, farvel, Du gamle Aar,
 Din Vortgangs Skaal vi drikke!
 Din Virken dyb alvorlig staer,
 Dig glemmer Verden ikke.
 Det nye Aar nu banker paa,
 Kom ind! velkommen være!
 Du Barn, som endnu Ondt ei saae,
 Du Freden til os bære!

Fred over Dig, vort Fædreland,
 Og dine aabne Strande,
 Fred i hvert Hjerte, i hver Stand,
 Fred over alle Lande!
 Læg Du de Saar, din Broder flog,
 Beskjerm os vore Kjære!
 Med Hurra og med Danebrog
 Du af os hilstet være!

„Danmark, mit Fædreland.“

Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
 Der har jeg Rod, derfra min Verden gaaer.
 Du danske Sprog, Du er min Moders Stemme,
 Saa godt velsignet Du mit Hjerte naaer.
 Du danske friske Strand,
 Hvor Oldtids Kjæmpegrave
 Staae mellem Aeglegaard og Humlehave,
 Dig elster jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstergengen
 Meer rigt end her, ned til den aabne Strand?
 Hvor staer Fuldmaanen over Kløver-Engen
 Saa deilig, som i Bogens Fædreland?
 Du danske friske Strand,
 Hvor Danebrogen vaier, —
 Gud gav os den — Gud gib den bedste Seier! —
 Dig elster jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang Du Herre var i hele Norden,
 Bød over England — nu Du faldes svag,

Et lille Land, — og dog saa vidt om Jorden
End høres Danskens Sang og Meiselslag.

Du danske friske Strand, —
Plovjernet Guldhorn finder. —

Gud giv Dig Fremtid, som han gav Dig Minder,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
Hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaaer
Hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
Og som en sod Musik mit Hjerte naaer.

Du danske friske Strand
Med vilde Svaners Røde,
I gronne Øer, mit Hjertes Hjem hernede,
Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Soldaternes Sang til Danebrog.

Vor gamle Fane, vort Danebrog,
Som Himlen gav os med Seier,
Dig har jeg elsket fra lille Pog,
Mit hele Hjerte Du eier.

Du hellige Fane, Du danske Flag,
Om Dig straaler Mindernes Glorie,
Med Gud og med Dig hos den ærligste Sag
Staaer Danmark i Verdens Historie.

De gloende Kugler kan spie din Flig,
Men det fun en Stund os bedrøver;
Den danske Matros er og bliver sig liig,
Som Vaabenet Hjarter og Løver.

Hvis selv jeg falder paa Kampens Dag,
 I Kampen for Danmark, for Norden,
 Saa svøb mig blot i et Danebrogss-Flag,
 I det vil jeg lægges i Jorden!

Til Landsoldaten.

Vor Tanke flyver til Leiren,
 Til Dig i Kamp og paa Vagt;
 Vor Herre giver Dig Seiren,
 Du Danmark har Hæder bragt.

Selv Barnet i Aftenbønnen
 Heit beder for Dig en Bøn,
 Moderen beder for Sonnen,
 Du brave, Du herlige Søn!

For hvad Du maa prøve og døie,
 I Kamp, paa Vagt og i Slud,
 Staae Laarer i mangt et Døie,
 Gud signe Dig! — Du holder ud!

Ved Juletræet.

(Danske Krigeres Juleaften i Byen Slesvig.)
 1850.

Danmark, deiligt Vand og Børn!
 Du vort Fædreland!
 Vrigligt dine danske Drenges
 Sætte skal ifstand

Ledet, som er bragt af Lave,
 Ledet for vor rige Have;
 Glædens Julekrands vi flette
 Og paa Gjerdet sætte.

Juletræ er tændt derhjemme,
 Tanken flyver did!
 Danse Sprog, Du Hjertets Stemme,
 Tryl os Julens Tid.
 — Forpost ude, Stjernevrinlen
 Er Dig Julelys paa Himlen,
 Du staaer under Træets Grens,
 Om end ude, ene.

Lad i Sang og Fryd og Skaaler
 Juleaften gaae,
 Engang i Grindring straaler
 Deiligt den, som faa:
 Juleaftenen ved Slien —,
 Hjertet blødt og Melodien:
 „Danmark, deiligt Vand og Vænge!“
 — Danmark leve længe!

Nytuars-Aften 1850.

Endnu en Sang i dette Aar,
 Snart har det selv udjunglet,
 Men det har sjunget: Dansken staaer,
 Saa det i Verden runged'.

I Slægter lyde skal det Qvad,
 Hvad Landsoldaten funde
 Ved Idsted og ved Frederiksstad
 Foruden ved Midfunde.

Tak gamle Aar, flyv fri og let!
 Hvad vil din Broder bringe?
 — Det Die lee, som før har grædt,
 Og Fredens Harper klinge!

Landsoldatens Hjemkomst.

(1851.)

Det er som en Festdag hver evige Dag,
 Vor Landsoldat kommer tilbage.
 Fra Huus og til Huus hænge Krans og Flag,
 Folk juble fra Gader og Tage,
 Hvert Laug har sin Fane, Musiken er med,
 Og Hurra og Jubel hvert evige Sted.
 „Nu komme de! hør fra Voldene Skud!
 Saa funde, saa prægtige see de ud!“
 Hurra! Hurra! I herlige, brave Soldater!

De komme med Blomster paa Hat og Gevær,
 Et vandrende Føraar de ligne;
 Gaae ind imellem dem, tal med Hver,
 Det er de Mænd, vi velsigne.
 De stred og døied og udholdt som Faa,
 Og vide selv ikke, hvor store de staae.
 Den fineste Frøkens Rosenmund
 Kunde kyssé Soldaten i denne Stund.
 Hurra! Hurra! I herlige brave Soldater!

hilsen af norske og svenske frivillige, som deltog i Kampen de to første krigsaar.

(1851.)

Mel. Hvor hørigt er mit Fødeland.

Blessignet er den Dag i Dag!
Velkommen Kammerater, brave!
I har sat Danmarks Led i Lave,
Sterkt Gjerdet blev ved hvert et Slag.
— Glad Norsk og Svensk sig stilled' begge
Med Danebrog i Danskens Række;
::: Fostbroderligt flød Nordens Blod;
Vi er jo samme Slægt og Brod. :::

Og derfor nu med Hjemmets Flag,
Som mellem Danebrog vi svinge,
Vi Hilsner fra vor Hjemstavn bringe,
Gud var med Danmarks gode Sag.
Høit Glædens Kirkeklokker klinge,
De Løver mellem Hjerter springe;
::: Den Graad, som nu i Diet staer,
I Sang vil straale tusind' Aar. :::

Naar Sørgebud fra Danmark klang,
Hvor Birken groer og under Fjeldet,
For Danmarks Nod blev Taarer fælded,;
Nu lyder Nordens Fryde-Sang,
Igjennem Kattegat og Sundet
Den bruser: „Danskens Sejr har vundet!“
::: Velkommen brave Kammerat!
Hurra, den tappre Landsoldat! :::

Til Hendes Majestæt Enkedronning
Marie Sophie Frederikke.

Afsljunget i det kongelige Københavnske Skydeselskab og danske Broderskab
den 11te October 1849.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

Der var en Tid, da under Havens Hække,
Bud Frederiksberg, paa Baaden Flaget gled.
I Jubel Drot og Dronning sad der begge,
Af Folket seet i patriarchisk Fred;
Nu er i Haven thyst, Du sidder ene,
Og Tidens Storme selv til Danmark naær.
Men Trostabs Træet her har stærke Grene,
Du seer det, som Du saae det i din Baar.

Seer Drot og Folk i ødel Villie lige,
Der er en Styrke i sleg Trostfthed,
Du hører Danmarks Navn i Hæder stige,
Nordstjernen liig, den aldrig skal gaae ned,
Dansk blev din Tanke ved Kong Frederiks Side,
Dansk blev dit Hjerte i det danske Land,
Naar Danmark leed, dit Hjerte maatte lide,
See Fred og Solskin over Danmarks Strand!

Til Hendes Majestæt Enkedronning
Caroline Amalie.

(1853.)

Mel. af Nung.

Ved Lyngbø, nær ved Sø og syvgroet Mose,
Hvor Skoven over smukke Hølder groer,
Og Kornet trives og den vilde Rose,
Staaer Slottet, hvor en ødel Dronning boer;

Hun Hjertet er deri,
 Hun ogsaa Sorg har prøvet,
 Og Godt og Mildt og Christeligt udøvet!
 Hun hilles her i Hjemmet Sorgenfri!

Ta, Dronning, dette Sted, det slutter inde
 Grindringer fra hjære, svundne Aar!
 Hvert Træ, hver Sti her, er for Dig et Minde,
 Det har en Melodi, som Hjertet naaer.
 Et eget Træsleri, —
 Som Tiden ei kan tage,
 Men give Styrke gjennem Aar og Dage, —
 Er i vort Hjem! — Dit Hjem er Sorgenfri!

O Du, som gjerne Andre under Glæde,
 Du, som er Armod god, og Barnets Ven,
 En christen Dvinde, hvor Forladte græde,
 Hvorledes kan vi glæde Dig igjen!
 En Sang, en Melodi,
 En Sum af Hjertets Stemmer,
 En trofast Hilsen, er det Du fornemmer,
 Velkommen vær til Hjemmet Sorgenfri!

Sang til Landsoldaten

ved Festen paa Glorup den 7de Juli 1851.

Mel. Den Gang jeg drog afsted.

:: Dengang Du drog afsted, ::
 Vor Herre han var med,
 Ja vor Herre han var med;
 Du gif til ørligt Slag
 For Danmarks gode Sag,
 Og alle danske Hjerter bleve eet paa Kampens Dag.

Igjennem Hegn og Moser, hvor Kugleregnen faldt,
 Gik freidig Landsoldaten, det kunde ei gaae galt,
 Og derfor er vi stolt af Dig, vor Landsoldat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

:: Den danske Pige brav, :::
 Sin blanke Guldring gav,
 Af Hjertet gav hun den,
 Ja meer, sin bedste Ven,
 Som rigel' Frøken gav hun der sit Allerbedste hen;
 Og Helte gik til Hjimlen, for Dannebrog de bad,
 Vort Seiers-Blus af Fjenden blev tændt i Frederiksstad;
 Der Holger Danske stod, den tappre Landsoldat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

:: Da Du drog hjem, den Dag, :::
 Den glade Hjemkomst-Dag,
 Da vaied Krands og Flag.
 Til Møde drog vi ud,
 Med Sang og Glædes-Skud,
 Og der blev grædt af Glæde, og for Seiren takket Gud.
 Din gamle Ma'er og Mo'er og din Pige med hun kom,
 Det næsten sik ei Ende med Rys og med Svingom!
 Du flinke, brave Son! Du tappre Landsoldat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

:: Paany med Sang og Flag, :::
 Staaer Festens Dag i Dag,
 Fra Skoven i sin Pragt
 Er grønne Grene bragt.
 Og Dandsefalen stadsæt ud og Roserne indlagt,
 Og alle Dine lyse, de har nu Hjerte-Sprog:
 „See, her er vo're Karle, som Seiren til os tog!“
 Al Danmark takker Dig, Du tappre Landsoldat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Paa Kirkegaarden.

†
Mimi Thyberg.
(1837.)

Du sad med Brudedragten paa dit Skjød,
Og fun for Glæde skulde Hjertet hanke,
Nu ligger Du i Kisten kold og død,
Vi kan ei ret os vænne til den Tanke!

Syb lange Aar Du ei din Brudgom saae,
Han var, hvor Palmen groer — langt over Vandet;
Han ved Dig til en bedre Himmel gaae,
Med ham Du skulde bort til Palmelandet.

Og Beemod stod i Smilet paa din Kind,
Skjøndt Hjertets Stemme folded' Eders Hænder;
Du gif — ja, til en bedre Himmel ind,
Hvor Palmen groer, som ikke Jorden fjender.

Før Festens Dag Du gif — Gud vilde det!
I Ungdoms Friskhed, midt i Kjærligheden.
— Din Død er fun en Blunden, Du blev træt
Og sover; Sjælen er i Evigheden.

Gud Herre, hør Du hver Bedrøvets Røst,
 Vi heed, at Modgang styrke skal og hæve,
 Men Sorgens første Stund ei kjender Trost,
 Gudt har den Døde det, men ikke vi som leve.

Ved Maleren Bendz's Gran i Vicenza.
 (Vicenza 1834.)

Livsglad, begeistret for din sjonne Kunst,
 Du gifk fra Danmark og fra dine Kjære;
 I Syd, hvor Himlen blegner ei i Dunst,
 Du vidste Kunstmalerhjemmet maatte være.
 Alt strakte Landet sig for Diet ud —
 Din Vinge vorte — Sjælen sloi til Gud.

†
 Peter Erasmus Müller.
 (1834.)

Om Sygeleiet sad dit Hjertes Kjære,
 Dit Faderblik var fuldt af Kjærlighed,
 Du bad dem hvile, bad dem rolig' være,
 Thi længer ei Du nogen Smerte led.
 Du smilede; de saae Dig blunde stille,
 Og drømte Livshaab af den Søvn, Du nød,
 Men da din Haand de trofast kyssé ville,
 Da var den kold — da saae de, Du var død!

Ia død! hensovet fra hver Jordlivs Smerte,
 For farst og salig hos din Gud at staae,
 Du var Apostel i dit Ord og Hjerte,
 Vor Trelsers Mildhed i dit Die laae.

O gib din Fred, dit Sind til dem nedstige,
 Hvis Hjerte bløder, hver som Haab ei veed,
 Til hver, som skal forkynde Christi Rige! —
 — Vor Lærers Bud var Fred og Kjærlighed.

†

Fru Henriette Wulff født Weinholdt.
 (1836.)

I Hjemmet er nu Sorgens stille Øvel,
 Der hvor en Moder savnes bliver øde,
 Og hun var Moder med sin hele Sjæl,
 Og mere kjærlig Hustru aldrig døde!

Er Tabets dybe Smerte først grædt ud,
 I prise Gud, som hun hans Dødsbud priste;
 Hun lider ikke meer, hun er hos Gud,
 Jord dækker ikkun Jord i hendes Kiste!

†

Admiral Peter Fredrik Wulff.
 (Til hans Børn.)
 (1842.)

Snart er det Vaar, da straaler varmt Guds Sol,
 De nøgne Træer grønne Grene bære,
 Den første friske duftende Viol,
 Den vil et Smil fra Eders Fader være.

Da skal I see det rige Rosenflor,
 Som han opelsked', det vil da udspringe,
 En Foraars-Hilsen i hver Rose boer,
 De kjære Børn den skal hans Hilsen bringe.

†
Maleren Fri^k Pehholdt.
(1838.)

Han sif en Kunstners Sjæl, som Faa den sif,
Han kjendte dennes mørke Dieblik,
Hvori den fuler: Intet her er stort!
Et feilfuldt Værk er Alt hvad jeg har gjort.

Hans Grav er ved Patras. Men Stedet? Hvor?
Den golde Tidsel henad Jorden groer,
Der intet Die græd da Kisten gled,
Hans Hjertes sidste Suk — kun Gud det veed!

†
Carl Bülow.
(Sang ved Graven.)

En sjunken Stad, som Tidens Strømme dølge,
Er Jorden nu for Dig, Du bort Dig svang!
Du hører Toner stige over Bølge,
De klinge som Levvel og Afskedssang.

Ia, fun i Beemods sjonne Meldier
Naae til Dig Benners Suk og Taarestrøm,
Alt Guddomskhøset Dig til Himlen vier,
Dit Liv paa Jorden var en Ungdoms Drøm.

†
Giuseppe Siboni.

(1839.)

Han lyttede med sydlig Ild og Lyft
 Til Tonerne, som følt og fyldigt bæved';
 Han kendte Sangens Verden i vort Bryst,
 Dens rige Skatte han for Lyset hæved'!

Den danske Bog han sik som Vinien kjær,
 Saal hemligt blev det om ham her i Norden,
 Men Kunsten, Kunsten elsked' han især —
 Nu er det varme Hjerte koldt som Jorden.

Han böied' Hoved, Alt blev Harmoni,
 I Sjælens Palmeland han turde træde;
 Den lille Sorgens Uge er forbi,
 Hør Paaskfestens Klokker ringe Glæde.

†
Madame A. M. Iversen i Odense.

En sjeldens Dvinde var Du, mild og klog,
 Taalmodig, christelig Du bar hver Smerte,
 Din anden Bibel var Naturens Bog,
 Den læste Du, som i dit eget Hjerte!
 I Tiden sloves let den Aeldres Blik,
 Den Aeldre kan ei hver en Stræben fatte;
 Men Du med Ungdoms Ild med Tiden gif,
 Det Gode i den vidste Du at skatte!

Naar man har levet og er møt af Alar,
 Da siger Verden maa jo Døden komme!
 Men naar man selv med Sorg ved Kisten staaer,
 Da synes Alarene for hurtigt omme.
 Du gik til ham som Du dit Hjerte gav,
 Du gik fra Jorden ind til evig Glæde;
 Men vi har for vort Die kun din Grav,
 — Det gør saa vel at kunne ret udgræde!

†

Ved Botanikeren Jens Wilken Hornemanns Grav.
 (Affjunger af Studenter.)
 (1841.)

En ældre Ven Du var os, Dig vi fulgte,
 Og Blomstens Hjeroglypher vi forstod,
 Vi saae den Verdens Storhed, Bladet dulgte,
 Og fik Dig kjær, Du var saa klog og god.
 Du Blomsters Ven skal mellem Blomster hvile,
 Vi følge Dig i Dag for sidste Gang,
 Men Du er taus, dit Die kan ei smile,
 Og vore Sange —! o, Du elsked' Sang!
 Den var som Blomstens Duft Dig dyrebar!
 Farvel! — Vi hid til Blomsterne Dig var.

†

Componisten Weyse.
 (1842.)

Hans trætte Stov er bragt til Gravens Rø,
 Hans stærke Aand i Kraft end meer ophoiet —
 Han stod i denne Verden eensom jo,
 Og eensom lukked' han i Døden Diet.

Allene var han; naar da Hjertet led,
 Med Melodier Smerten han indlulled',
 I Toner staer hans Ungdoms Kjærlighed,
 Den lyder i: „De klare Belger rulled!“

Han sad ved Orglet og en egen Magt
 Da løftede vor Tanke høit fra Jordens;
 En Skat af Sange har han Folket bragt,
 I Toner utalt Alandens Dyh i Norden.
 Hans Tale var et Væld, saa fundt og rigt,
 Hans Sjæl var ung; nu har han Himlens Glæde!
 Af, død er Weyse! Hvilet Sørgedigt
 Har Kraft, som disse Ord! og dybt vi græde!

†

Digteren Adelbert von Chamisso.

(Død i Berlin den 21de August 1838.)

Saa har jeg mistet Dig, Du Giegode!
 Din Trøst, din Glæde hører jeg ei meer.
 Du saae i hvad vor Herre mig betroede,
 Saa meget, som kun Fadergjet seer.
 Er det forsængeligt, jeg i min Smerte
 Just føler, hvad jeg ved dit Bifald vandt,
 Nu meer end før, Du læse kan mit Hjerte,
 Nu bedst Du seer, hvorvidt dit Haab var sandt.

Der fløi en Svane rundt om hele Jorden,
 Den lagde Hoved i den Wildes Skjød,
 Og Kjærlighed den vandt i Syd, som Norden,
 Fra Hermanns Skove dine Hymner led;

Sidst var det Føde-Egnens Friheds-Sange, *)
 Og verdenshjemlig blev hin Melodi;
 Da brast det Hjerte, hvoraf ei er mange,
 I Sorg staer Videnskab og Poesi.

†

fru Lindegaard.

Jeg veed et Sted midt paa den syenske Ø,
 Et deiligt Sted, saa florrigt og saa bækkes,
 Der staer tæt ved en speilklar deilig Sø
 En gammel Herregaard med Gavlen takket,
 Hvor Svalen bygger og hvor Storken hoer,
 Thi Egnen rundtom er et lille Eden,
 Og skal jeg nævne Gaardens Navn jeg troer,
 Betegnende den nævnes: Gjæstfriheden.
 Velkommen lød det her med Hjertets Ord,
 Men høint Velkommen siger hun ei længer,
 Hun, som for Armod dækkede sit Bord,
 Ved aabne Dør nu Sørgesfloret hænger;
 Hun var saa blid mod Fattig, som mod Riig,
 Tilfredshed, Glæde, rundt om sig hun skabte,
 Nu staer i Landsbykirken hendes Liig,
 Og Bonden græder, han en Moder tabte.

*) Chamisso var født i Frankrig af franske Forældre. Hans sidste Verk var den i Forening med Gaudy udgivne tydste Omdigtning af Verangers Sange.

†
Ingeborg Mimi Collin.
(1842.)

Ved Dørens Trin Døds-Englen stille sad;
Der indenfor en Moder laa i Smerte.
For hende sorgfuld Kjærligheden bad,
Dg Livets Straale blev i hendes Hjerte.

I Stuen tætved legede de Smaa.
Den Aeldste var en lille, deilig Pige,
En Rosenknop — Døds-Englen Blomsten saae
Og tog den med sig til sit stille Rige.

Der vorer hun nu op i himmelf^t Glands.
Et Eventyr er hende Jordelivet,
Thi Barnet saae ei Jordens Tornekrands;
Hun selv i den som Rosenknop blev givet.

Til den lille Gerda Collins sørgende Forældre.
(1846.)

Den lange Nat I skiftevis til sammen
Sad hos det føde Barn, I misted' nys,
Med Bon til Gud I fjærmed om Livs-Flammen,
Der neppe udholdt selv en Moders Kys.

Hun sloi fra Eder bort en Foraars-Morgen,
Den friske Barnejsjæl til Himlen steg;
Men hvor hun leget har, der boer nu Sorgen,
Husf, hendes Jordliv var en Ustyldss-Leg!

Nu har vi Sommer, Solskin, Roser røde,
 Opstandelse forkynder Blomst og Straa,
 Og hun — for hende Jordens Smarter døde,
 Hun fulgte: „kommer hid til mig, I Smaa!“

Græd kun, det mildner Sorgen, gjør den stille,
 Skjøndt aldrig grædes Smerten ganske ud,
 Men Troen vorer — Mod I finde ville;
 I delte Eders bedste Skat med Gud!

†

Fru Conserentsraadinde Collin født Hornemann.
 (1845.)

Hvor lykkeligt, som Du at slumre ind,
 Doe smertefri og stille blandt de Kjære;
 Blidt Aftenskjæret sluktes paa din Kind,
 Og tændt var Stjernen hvor Du monne være!

Livs-Lykke bar de sidste Leveaar,
 Skjøndt Dret lukket var og Diet taaget,
 Men gjennem Hjertet al vor Leven gaaer,
 I det og om det, Kjærligheden vaaged.

Dog Taagen bræst, Du dine Kjære saae,
 En Verdens Lykke os dit Aslyn sagde;
 Hvor var Du glad! et Foraar for Dig laae,
 Som Barnet Du hvert Blad din Hilsen bragte.

Du lukked' Diet for at samle ret
 Med Tanken i een Sum din hele Lykke;
 Vi saae et Blund, som Barnets blødt og let —
 O Død, du er jo Glands og ikke Skygge.

O, det er ei saa tungt, som man har sagt,
 Alt miste hvad man elsker her i Brimlen,
 Hos Gud vi vinde Kjære, der blev lagt
 Ved dem en Bro imellem her og Himmel.

O, lykkeligt at slumre stille ind,
 Døe smerte fri blandt alle sine Kjære!
 — Blidt Aftenskjæret sluktes paa din Kind,
 Og tændt var Stjernen hvor Du monne være!

†

Ved Thorvaldsens Kiste

(afslunget af Studenter-Sangforeningen til Musik af Hartmann).
 (1844.)

Træd hen til Kisten her! kom, fattig Mand.
 I din Kreds fødtes han, og Du ter sige:
 Han blev en Stolthed for vort Folk og Land,
 En Glands han fasted' over Danmarks Rige!
 Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
 I Snillet hos ham Gud sig for os viste;
 Hans Død vil lyde vidt i Verden ud,
 Man priser den, der dog faaer see hans Kiste!
 Sin Sendelse paa Jorden har han endt —
 Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
 Han virked' stort og herligt uden Eige!
 I Folkets Kreds og uden Smertens Suk
 Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige.
 Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var!
 Fra fattigt Huns det gif ud over Jorden,

Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
 Et Præg deraf, et Storheds Præg for Norden!
 Oplos Dig Sorg i Sang ved Kristens Hjæl!
 I Jesu Navn, sov vel!

†

Oberft Læssøe.

(1850.)

Paa Valpladsen faldt Du for Danmarks Sag,
 Der brast dit ildfulde Hjerte.
 Din Aand var klar som den lyse Dag,
 Med „fremad!“ den steg i det blodige Slag,
 Saae Danskens Seier og — Smerte.

Græd stakkels Moder, nedbøjet tungt.
 „Hans Liv var saa ungt!“ — men evigt ungt
 Staer ogsaa hans Estermåle!

†

Grev Joachim Moltke-Bregentved.

(Til hans Forældre og Sødfende.)

Tænk kun paa ham hvis Støv er Graven bragt,
 Grindring, udfold heel din Blomsterpragt!

Et Smil sad i hans Øie, om hans Mund,
 Det lyste fra den rene Hjerte-Bund.

Husk Julens Glæder, naar han spøgte glad;
 Saa rigt og stort er Hjertets Mindeblad.

Hos Eder lykkelig og glad han stod,
For Danmarks Sag, han Hjemmets Hjem forlod.

Den vaade Jord og Nattens kolde Wind,
Skjed Dødens Kugle i hans Hjerte ind.

Sit unge Liv han glad for Danmark gav.
De Runer vil' vi riste paa hans Grav!

†
Adam Dehlschlüger.

(1850.)

Farvel, Du største Skjald i Norden!
Ud til dit Hjem nu Toget gaaer;
„En smuk Allee til Kirkegaarden!“
Et Folk i Sorg langs Veien staaer.
Til Fredriksberg! der var din Bugge,
Der Vandens Lampe straalte rigt,
Der skal om Dig sig Graven lufke;
Din Vandring er et Skjønheds-Digt.
Guds Lys i Dig blev Vandens Eie,
Deel af os selv, og altid vort.
Farvel! hvil sødt! redt er dit Leie,
— I Graad dør Buggesangen bort!

Farvel! farvel! — Nu græder Norden,
Som Du forstod, som Du besang,
Saa Oldtid steg igjen af Jorden,
Dens Hjerte slog, dens Skjolde klang.
— Som Føraars-Winden over Boven,
Saa frisk, saa sund blev Sangen bragt.
Din Sang var dans, som Bøgeskoven,
Og nordisk, som Nordlysets Pragt. —

Farevel, Du største Skjald i Norden!
 Ud til dit Hjem nu Toget gaaer;
 „En smuk Allee til Kirkegaarden,”
 Et Folk i Sorg langs Veien staaer.

†
H. C. Ørsted.
(1851.)

Han var saa sand, han var saa eiegod,
 Et Barne-Sind og dog den dybe Tænker,
 For ham i denne Verden klart det stod
 Hvad Gud til Mængden først bag Døden skjenker.
 Han var et Fjeld i Danmark, seet vidt om,
 De Bises Steen i dette Fjeld var inde!
 Hvor var han kjærlig, ligefrem og from,
 Og dog saa stor! han glemmes ingenfinde,
 Thi ved hans Tankelyn et Lys blev tændt,
 Der viser Skatte, saa umaalelige!
 Og han var Danmarks Søn fra Ringhed sendt,
 En Konge dog, og det i Alandens Nige.
 Hans Liv er sluttet her, saa godt og smukt,
 Hans Navn, den Stjerne bliver aldrig slukt!
 — For os, som stod ham nær, ham voxed' fast,
 En Deel af Verden med hans Hjerte brast.

†
Fru Emma Hartmann.
(1851.)

Her et Hjerte har hørt op at banke,
 Som var glad i Verden og i Gud,

Vid og Lune og den dybe Tanke,
For os, som et Stjerneskud slukt ud.
Bag Kistens Æjel en Moder ligger Liig,
En Hustru, — ja, en Skat, en Skat saa rig!

Blomster elsked' hun, og Blomster være,
Som et Læppe, over Kisten lagt,
Toner elsked' hun, og Toner høre
Vort Farvel, igjennem Taarer bragt.
Meer tung end Jorden over Kistens Æjel
Er Sorgen, Hjertets Sorg — i sligt Farvel!

Jesus Christus, Du os Trøsten bringer
Gjennem Ordet, gjennem Tankens Lys;
Hun er fri, paa Alandens Engle-Vinger
Hoit hun svæver over Dødens Gys,
Sit Hjem, der staaer i Sorg, saa tomt, forladt,
Hun smiler til, det hendes Jordlivs Skat!

†

Organist August Vilhelm Hartmann.

Sang ved Graven til Melodi af Sonnen J. P. E. Hartmann.

(1850.)

Toner, som Du engang hørte,
Som dit Fader-Hjerte rørte,
Klinge over Kistens sorte Æjel;
Beemod blander sig i Klangen,
Hvor Du sukked', smelter Sangen
I et ømt, et sødt Sovvel!

Hvil i Fred, Dn trætte Gamle!
 Med til Kirken vi os samle,
 Derhen Veien gaaer for sidste Gang.
 Orgel-Melodien flinger,
 Den gav der din Tanke Vinger —
 Nu Du heelt til Gud Dig svang!

Du, hvis Sjæl i Toner bygged',
 Svundet er, hvad om Dig sthygged',
 Salig Bisched er din Lyse Havn!
 Som en Klang fra Jordens Dale,
 Hør vor Sang mod Hinlens Sale,
 Did Du gif i Jesu Navn!

Admiral Zahrtmann.

M.E.L. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.
 (1853.)

Bruus, Orgeltoner, gjennem Kirken,
 Hvor Venner hid den Døde bar,
 Oplyst og dygtig i sin Virken,
 En høitbegavet Mand han var.
 Et Nu — han saae en Stjerne faldt, —
 Og bort fra Jorden blev han faldt.

Ton, Psalmesang, hen over Baaren,
 Vai over den du danske Flag!
 Og Du, som græder, stands ei Taaren,
 Den mildner Dig din Sørge-Dag.
 Hvil Stov i Fred, som Gud det hød,
 Flyv, Sjæl, hen over Grav og Død!

Kun Støvet bringe vi til Jordens,
 Det Bedre, Herlige, hans Aand,
 Den er i Jesus evig vorden,
 Sprængt har den hvert sit Jordlivs Baand;
 Kun ikke Mindets, ei det brast,
 Den Bro, i Himmel ind, staaer fast!

†

Digteren Frederik Höegh Guldberg.

(1853.)

En gammel ædel Skjald os her forlod;
 Som Tremmed for den nye Slægt han stod —
 Hvad Jordens er „skal ældes, som et Klæde.“
 Den bedste Sang tidt blev i Tiden glemt,
 Men Aandens Spire som i den laae gjemt
 Groer gjennem Slægter til sin Givers Glæde!
 Tak for din Sang, Tak for dit Hjerte-Lag!
 Hvor deiligt dog, ved Dødens Vinge-Slag,
 Ret i et Nu ind for sin Gud at træde!

Julecantate.

Chor.

Paa Sorgens Hav jeg øiner Arken,
 Fred for hvert Hjerte, som har blødt!
 Jeg veed med Hyrderne paa Marken,
 Idag er os en Trelser født.

Duet.

Straa i Krybben var hans Leie,
 Jordens Konger for ham neie,
 Ei hans Rigdom de opveie,
 Hele Himlen er hans Eie,
 Liv han falder frem af Død.
 Stjernen var hans Fødselskjerte,
 Født i Armod og med Smerte,
 Hvilet ved en Moders Hjerte,
 Livets Savn og Fryd han lærte,
 Syndens Nag han sønderbrød.

Choral.

Vil ei Sorgens Sky sig fjerne,
 Tænk paa Jesu Fødsels-Stjerne,
 I et Nu jo den oprandt.
 Maa i Sorg og Savn Du sufke,
 Husk, en Krybbe var hans Bugge,
 Han, som Himlens Throne vandt.

Psalme.

(1853.)

Som Bladet der fra Træet falder,
 Saa er mit Jordliv, ikke meer!
 Jeg er beredt naar Du mig falder,
 Gud, Du som heelt mit Hjerte seer,

Ved al min Brøst, hvad i mig boer,
Og min Fortrøstning dog saa stor.

Gjør Smerten fort i min Forvandling,
Forund mig Barnets hele Mod,
Du dømme Tanke, dømme Handling
I Naade kjærlig, fadergod.
Ryst bort min Angst! kun dig jeg see!
I Jesu Navn, din Villie see!

Dødsoieblikket.

„Wenn die unbekannte Hand den leichten Pfeil an das Haupt des Menschen sendet, so bückt er vorher das Haupt, und der Pfeil hebt bloß die Dornenkrone von seinen Wunden ab.“

Jean Paul.

Hvad er det dog, som lyser? Det luttres for min Sands;
Jeg føler Diet briste i denne Straaleglands.
Mit Hoved mat sig boier for Kraften i min Aand,
Og mildt om Hjertet løsne sig alle snevre Baand.
I Døden faae vi Vinger, det troe vi jo som Smaa,
Ja Aanden den faae Vinger, som Tankens overgaae!

I Stjernernes Systemer i Midet paa vor Jord,
Jeg seer en Guddoms Fylde, hvortil jeg ei har Ord.
En Evighed jeg skuer i Alt, selv i mit Bryst,
Og alle Taager synke bag Jordens kjendte Kyst.
I mine Brøders Hjerter nu først jeg læser ret,
Vel er' vi alle Svage, men Ingen ganske slet.

O kunde vi herneden saa klart i Andre see,
Som i vort eget Indre, vi gjorde dem ei Bee.

I Hver jeg mig gjenkjender, i Store, som i Smaa,
 O, skal vi da i Døden hinanden først forstaae?
 Jeg er saa let, saa salig, saa luttret i min Tro,
 Jeg føler Kamp og Stræben, og dog en himmelsk No!

En Digters sidste Sang.

Loft mig kun bort, du stærke Død,
 Til Aandens store Lande,
 Jeg gif den Bei, som Gud mig bød,
 Fremad med opreist Pande,
 Alt hvad jeg gav, Gud, det var dit,
 Min Rigdom ei jeg vidste;
 Hvad jeg har øvet, er kun lidt,
 Jeg sang, som fugl fra Øviste.

Farvel, hver Rose frisk og rød,
 Farvel, I mine Kjære!
 Loft mig kun bort, du stærke Død,
 Skjændt her er godt at være!
 Hav Tak, o Gud, for hvad du gav,
 Hav Tak for hvad der kommer!
 Flyv Død, hen over Tidens Hav,
 Bort, til en evig Sommer!

